

P. C. CAST és KRISTIN CAST

ÉBREDÉS

Az Éjszaka Háza-8. kötet

K E L L Y

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: P. C. Cast and Kristin Cast:
Awakened St. Martin's Griffin, New York, 2011

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat,
szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal
kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította ILLÉS RÓBERT

Szerkesztette SZUJER ORSOLYA

Kiadványmenedzser KELLY KATA

Tördelés GOSLER LENKE

ISBN 978 963 335 00 89

Minden jog fenntartva!

© St. Marti n's Griffin, New York, 2011 © Hungárián translalion Illés
Róbert © Hungárián edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft. 1161 Budapest, Baross utca 158. Tel.: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. 2011-ben - 110292
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

*Kristinnel ajánljuk ezt a könyvet minden lesbikusnak, melegnek,
biszexuálisnak és transzneműnek. Nem az számít, melyik nemhez vonzódtok,
hanem hogy kik vagytok. Higgyétek el, egyre könnyebb lesz. Szeretünk titeket.
Akármit mondjanak is, az élet a szerelemről szól, ezt sose felejtsetek el.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mint mindig, ezúttal is szeretnénk köszönetet mondani a St. Mar-
tin's Press csapatának; hálásak vagyunk, amiért őszintén kijelenthetjük,
szeretjük és tiszteljük a kiadónkat! Nagy-nagy köszönet Meredith
Bernsteinnek, nélküle sosem jött volna létre az Éjszaka Háza.

Hálás köszönet a rajongóinknak, akik a legokosabb, legjőfejebb
olvasók az univerzumban! Külön köszönet szülővárosunk támoga-
tásáért, amiét lehetővé tette, hogy a Tulsai Éjszaka Háza Kör-utazás
felejtethetlen élménnyé váljon.

Köszönjük Stephen Schwartznak, hogy engedélyezte varázslatos
dalszövegének felhasználását. (Jack is szeret téged, Stephen!)

Ui.: A phyllisi Joshua Deannek: Köszí az idézeteket! Hihihí!

ELSŐ FEJEZET

Neferet

Neferet nyugtalanító érzésre ébredt. Mielőtt teljesen magához tért volna, az álom és az ébrenlét közti vékony határmezsgyén járva, kinyújtotta hosszú, elegáns ujjait Kalona után. Keze egy izmos karra talált. Ujja sima, ruganyos bőrt tapintott. Ennyi is elég volt. A mellette fekvő férfi felrezzent, és készségesen fordult felé.

- Istennóm? - A hangja még álomittas volt, de kihallatszott belőle az újra fellobbanó vágy.

Neferet ingerülten húzta vissza a kezét.

Bosszantotta, hogy nem Kalona fekszik mellette.

- Hagyj magamra... Kronosz. - Nem jutott rögtön eszébe a harcos nevetségés, túlságosan is becsvágyó neve.

- Istennóm, megbántottalak valamivel?

Neferet az ifjú harcosra pillantott. A jóképű Erebosz Fia hason feküdt mellette, őszinte, szolgálatkész arca és tengerkék szeme ugyanúgy világított a gyertyafényes hálószoba félhomályában, mint amikor Neferet a palota udvarán gyakorlatozó harcosok közül kiválasztotta. Az ifjú látványa akkor felébresztette benne a vágyat, és elég volt egyetlen hívogató pillantást vetnie rá, a harcos máris lelkesen loholt hozzá, és ugyanilyen lelkesedéssel (bár sikertelenül) próbálta bebizonyítani, hogy nemcsak a nevében hasonlít egy istenre.

A probléma az volt, hogy Neferet már hozzászokott Kalona halhatatlan kezének érintéséhez, ezért hamar nyilvánvalóvá vált számára, hogy Kronosz még pótléknak is meglehetősen silány.

- Levegőt vettél.

- Levegőt vettem, istennóm? - A harcos zavartan ráncolta a homlokát, amitől láncos buzogányt ábrázoló tetoválása „összegyűrődött”, és leginkább egy július negyediki rakétára emlékeztette Neferetet.

- Azt kérdezted, megbántottál-e valamivel, mire én azt feleltem: levegőt vettél. Zavar a jelenléted, *bántóan* közel vagy hozzám. Ideje eltűnnöd az ágyamból. - Neferet felsóhajtott, és sűrűen intett a kezével. - Igyekezz. Tűnés!

Majdnem hangosan felnevetett, amikor meglátta a harcos arcára kiülő sértett döbbenetet.

Tényleg azt hitte, hogy a helyébe léphet isteni hitvesemnek, csodálkozott el Neferet. Már maga a gondolat is olyan felhőborító volt, hogy érezte bensőjében fellobbanni a haragot. Neferet hálósobájának sötét szegleteiben izgatottan kavarogtak az árnyak. Nem kellett odanéznie, anélkül is érezte jelenlétüket. Megnyugtatóan hatottak rá.

- Kronosz, eltereltesd a figyelmemet, és okozd néhány pillanatnyi élvezetet. - Neferet ismét megérintette, ezúttal azonban már nem olyan gyengéden, mint először; körmei vörös csíkokat húztak az ifjú izmos karján. A harcos nem húzódott el, még csak össze sem rezzent. Sőt enyhe remegés futott végig a testén, és vágyakozóan felsóhajtott.

Neferet elmosolyodott. Elég volt egyszer a szemébe néznie, hogy tudja, élvezi a fájdalmat.

- Ha kívánod, szívesen folytatom azt, ami élvezetet okozott neked - mondta Kronosz.

Neferet ismét elmosolyodott. Lassan kidugta a nyelvét, és megnyalta az ajkát, miközben az őt bámuló ifjút figyelte.

- Talán majd máskor. Talán. Most az a kívánságom, hogy hagyj magamra, és természetesen imádj továbbra is.

- Örömmel megmutatnám ismét, mennyire imádlak, istennőm - felelte Kronosz behízslő hangon, azzal Neferet keze után nyúlt.

Végzetes hibát követett el.

Úgy tett, mintha jogában állna megérinteni. Mintha vágyai és szükségletei előbbre valók volnának Neferet kívánságánál. Egy rég eltemetett emlékkép bukkant fel Neferet elméjében azokból az időből, amikor még ember volt. Bőrén érezte apja érintését, sőt, még mintha bűzös, alkoholszagú lehelete is megcsapta volna az orrát.

Neferet ösztönösen reagált. Magától értetődő természetességgel emelte fel kezét a harcos karjáról, és kifordított tenyerét a legközelebbi sarokban kavargó sötét árnyak felé fordította.

A Sötétség azonnal választott hívására. Neferet jólesően megbor-zongott jeges érintésétől, hálás volt neki, amiért elűzte a kellemetlen kamaszkori emlékeket. Hanyag mozdulattal Kronoszra uszította a Sötétséget, és így szólt:

- Ha fájdalomra vágysz, tessék, ízleld meg hideg tüzemet.

A Sötétség lecsapott Kronoszra, mélyen belevágott fiatalosan feszes bőrébe, vérvörös csíkokat hasítva izmos alkarjába, melyet alig néhány órával korábban még Neferet becéző ujjai simogattak.

Kronosz felnyögött, de ezúttal inkább a félelemtől, semmint a vágytól.

-Most pedig engedelmeskedj. Hagyj magamra. És vésd jól az eszedbe, ifjú harcos, egy istennő mindig maga dönti el, ki és mikor érhet hozzá. Többé ne feledkezz meg magadról.

Kronosz vérző karját szorongatva meghajolt Neferet előtt.

- Igen, istennóm.

- Csak így? Istennóm? Légy pontosabb, harcos! Nem szeretem a homályos titulusokat.

- Nüx Inkarnációja - helyesbített azonnal Kronosz. - Ez a valódi neved, istennóm.

Neferet arckifejezése megenyhült. Ismét felvette a szépség és a szívélyesség álarcát.

-Jól van, Kronosz. Ügyes vagy. Látod, milyen könnyű a kedvemre tenni?

Neferet smaragdzöld szemétől megbabonázva Kronosz bólintott, majd jobb öklét a szíve fölé helyezve így szólt:

- Igen, istennóm, igen, Nüx - azzal kihátrált a helyiségből.

Neferet ismét elmosolyodott, Lényegtelen volt, hogy valójában nem Nüx Inkarnációja. Az igazat megvallva Neferetnek nem az volt a célja, hogy egy istennő inkarnációjának tekintsék.

- Az azt sugallná, hogy kevesebb vagyok egy istennőnél - mondta a köréje gyűlt árnyaknak,

Csak a hatalom számított neki, és ha Nüx Inkarnációjaként birtokosa lehetett ennek a hatalomnak, és parancsolhatott Erebosz Fiainak, akkor készséggel elfogadta a titulust.

- De nem elégszem meg ennyivel. Nem akarok örökké egy istennő árnyékában maradni.

Hamarosan eljön az ideje, hogy feljebb lépjen egy lépcsőfokkal, és Neferet tudta, hogy Erebosz Fiai közül sokakat a maga oldalára tud majd állítani. Ahhoz nem elegendőt, hogy tényleges túlerőt biztosítsanak neki, de ha sikerül megbontania a harcosok egységét azzal, hogy szembefordítja őket egymással, az már fél siker. *Férfiak, gondolta, olyan könnyedén bedőlnek a szépség és a hatalom álarcának, és oly könnyű felhasználni őket.*

Elégedettséggel töltötte el a gondolat. Lustán felkelt az ágyból, magára öltötte színselyem köntösét, és kilépett a folyosóra. Mielőtt alaposabban végiggondolta volna, mit is tesz, elindult a palota mélyébe vezető lépcső felé.

Sötét árnyékok örvénylettek mögötte, mintha Neferet izgatottsága mágnesként vonzotta volna őket. Érezte, hogy követik. Tudta, milyen veszélyesek. Tudta, hogy nyugtalanságából és haragjából táplálkoznak, furcsamód mégis megnyugtatta a jelenlétük,

Csak egyszer torpant meg lefelé menet. *Miért keresem fel ismét? Miért hagyom, hogy ma este is behatoljon a gondolataimba?* Neferet megrázta a fejét, mintha csak el akarná hessegetni a nyugtalanító kérdéseket, és az üres lépcsősor felé fordulva hangosan így szólt a Sötétséghez:

- Azért keresem fel, mert így akarom. Kalona a hitvesem. Szolgálatom közben sebesült meg. Természetes, hogy törődök vele.

Neferet önelégülten elmosolyodott, és folytatta útját lefelé a huzatos lépcsőn, nemes egyszerűséggel megfeledezve a tényről, hogy Kalona azért sebesült meg, mert ő csapdába ejtette, szolgálatait pedig egyáltalán nem önszántából ajánlotta fel.

Leért a palota alatti börtöncellákhoz, melyeket évszázadokkal korábban vágtak Capri szigetének sziklás talajába, és elindult a fákkal megvilágított folyosón. A rácsokkal megerősített ajtó előtt órködő Erebosz Fia alig tudta palástolni meglepetését. Neferet ajka széles mosolyra húzódott. A harcos döbbsétek tekintete és pillanatnyi ijedtsége azt jelentette, hogy egyre jobban sikerül elsajátítania azt a képességet, hogy úgy tűnjön, mintha a semmiből bukkanna elő. Ez egy kicsit javított a hangulatán, de amikor megszólalt, parancsa így is határozott volt és ellentmondást nem tűrő.

- Elmehetsz. Egyedül akarok maradni hitvesemmel.

Erebosz Fia csak egy pillanatig habozott, de ez is elegendő volt Neferetnek ahhoz, hogy eldöntse, a harcosnak hamarosan vissza kell térnie Velencébe. Feltehetően baleset fog érni valakit, aki nagyon közel áll hozzá,...

- Igenis, papnő, magadra hagylak. De itt leszek nem messze, ha szükséged van rám, csak szólj. - Azzal a harcos anélkül, hogy Neferet szemébe nézett volna, öklét a szíve fölé helyezte, és meghajolt... de nem elég mélyen.

Neferet követte a tekintetével.

- Igen - suttogta az árnyaknak. - Valami azt súgja, tragikus dolog fog történni a társával.

Kezével végigsimított selyemruháján, és a masszív faajtó felé fordult. Mélyen beszívta a föld alatti börtön nyirkos levegőjét. Határozott mozdulattal kifésült egy sűrű, vörösesbarna tincset a hajából, és vett egy nagy levegőt, mint aki csatába indul. Keze egyetlen intésére az ajtó feltárult, és Neferet belépett rajta.

Kalona a földön feküdt. Neferet szívesen hozatott volna neki egy ágyat, de a józan ész máshogy diktálta. Nem akarta, hogy Kalona bebörtönözve érezze magát, de így volt a legokosabb, A halhatatlan bukott angyalnak mindenekelőtt teljesítenie kellett a küldetését, márpedig ha a teste túlságosan is visszanyerte volna az erejét, az elvonta volna a figyelmét a feladatról. Ezt pedig Neferet nem akarta megkockáztatni, hiszen Kalona megesküdött, hogy a kardja lesz a Túlvilágon, és megszabadítja a Zoey Redbird nevű kellemetlenségtől.

Neferet közelebb lépett hozzá. Hitvese hanyatt feküdt a döngölt földpadlón. Meztelen volt, csak ónixfekete szárnyai takarták testét. Neferet előbb letérdelt, majd lefeküdt a külön az ő kedvéért odaterített vastag szőrmékre, hogy arca közvetlenül Kalona arca mellé kerüljön. Felsőhajtott, majd kezével megérintette Kalona arcát. Bőre hűvös volt, mint mindig, ezúttal azonban élettelennek is tűnt. Semmilyen módon nem reagált Neferet jelenlétére.

- Mi tart ilyen sokáig, szerelmem? Nem tudnál gyorsabban megszabadulni attól az idegesítő csitritől?

Neferet ismét megsimogatta, de keze ezúttal az arcáról továbbsiklott a nyakára, a mellkasára, majd le, egészen bordás hasizmaira és derekára.

- Emlékezz esküdre, teljesítsd, amit ígértél, és örömmel fogadlak vissza ágyamba. Véreddel fogadtad a Sötétség színe előtt, hogy megakadályozod Zoey Redbird visszatérését a testébe, és végre semmi sem áll majd az utamba, szabadon uralkodhatok ezen a varázslatos modern világon. - Neferet végighúzta kezét a halhatatlan angyal karcsú derekán, és elmosolyodott. - Természetesen veled együtt.

A Vámpírok Főtanácsának kémkedő ostoba Ereboz Fiai nem láthatták azokat a fekete, pókhálószerű fonalakat, melyek Kalona testét a földhöz láncolták, és amelyek most remegve törleszkedtek Neferet kezéhez. Hideg érintésük egy pillanatra kizökkentette Neferetet, de aztán tenyerét a Sötétség felé nyújtva felkínálta csuklóját, a sötét füstkigyó pedig mohón vájt a húsába - nem okozott elviselhetetlen fájdalmat, épp csak annyi ideig maradt, hogy átmenetileg csillapítsa kielégíthetetlen vérszomját.

Emlékezz esküdre...

A szavak úgy ölelték körül, mint fagyos téli szél a kopár faágakat.

Neferet elkomorodott. Szükségtelen volt, hogy emlékeztessék. Tisztában volt az esküjével, A Sötétség szolgálataiért cserébe - amiért csapdába ejtette Kalona testét, lelkét pedig a Túlvilágra kényszerítette - megígérte, hogy feláldoz egy ártatlan életet, kit a Sötétség még nem tudott beszennyezni.

Az esküd kötelez, még ha Kalona kudarcot is vall, Tsi Sgili...

A szavak ismét jeges karokként fonták körül Neferet testét,

- Kalona nem fog kudarcot vallani! - kiáltotta Neferet dühösen, amiért a Sötétség fenyegetni merészeli. - És ha mégis, az azt jelenti, lelkének én parancsolok, amíg halhatatlan, így számomra kudarca is győzelemmel ér fel, De nem fog kudarcot vallani - ismételte lassan, tagoltan, ahogy visszanyerte az önuralmát.

A Sötétség belenyalt a tenyerébe. Az enyhe fájdalom jólesett Neferetnek, és olyan szeretetteljes pillantást vetett a fekete fonalakra, mintha csak izgága kiscicák volnának.

- Türelem, drágáim. Még nem ért véget a küldetése. Kalona teste még mindig csak egy üres porhüvely. Remélem, ez azt jelenti, Zoey szenvedései még nem értek véget a Túlvilágon, és élőhalottként bolyong majd az idők végezetéig.

A csuklójára tekeredett fonalak megremegtek, és Neferet mintha gúnyos nevetést hallott volna a távolból. De nem volt ideje hosszasan eltűnődni azon, vajon valóban hallotta-e, vagy csak a valóság egyre nagyobb szeletét magába olvasztó Sötétség incselkedett-e vele, mert abban a pillanatban Kalona földhöz szegezett teste megrándult, és mély sóhaj szakadt ki a mellkasából. Neferet azonnal felé fordult, ezért láthatta, amint Kalona szemhéja felpattan, de üres, véreres szemébe még nem tért vissza az élet.

- Kalona! Szerelmem! - Neferet feltérdelt, és halhatatlan hitvese fölé hajolt, miközben kezével az arcát simogatta.

A csuklóját cirógató Sötétség hirtelen megfeszült, mintha váratlan energialöketet kapott volna, mire Neferet összerezzen. A következő pillanatban a ragadós füstnyelvek magára hagyták, és hidegen pulzálva visszatértek a börtön mennyezetére. Mielőtt Neferet rájuk parancsolhatott volna, hogy adjanak magyarázatot szokatlan viselkedésükre, vakító villanás töltötte be a cellát, és Neferet önkéntelenül is a szeme elé kapta a kezét. De azt még így is látta, hogy a Sötétség emberi szemmel követhetetlen gyorsasággal kettéhasította a testetlen fényességet és csapdába ejtette.

Kalona szája néma sikolyra nyílt.

- Mi az? Mi történt? Tudni akarom! - üvöltötte Neferet.

Hitvesed visszatért, Tsi Sgili.

Neferet döbbenten meredt a világító fénygömbre, amelyet a Sötétség hátborzongató sistergés kíséretében Kalona tágra nyílt szemein keresztül gyömöszölt vissza a halhatatlan testébe.

Kalona szárnyas teste megvonaglott a kintől. Kezét az arca elé kapta, és zihálva kapkodott levegő után.

- Kalona! Hitvesem! - Neferet ösztönösen nyúlt a fiatal gyógyítóként tanult mozdulatokhoz. Két tenyerét Kalona kezeire helyezte, és összpontosított. - Csillapítsd kínját... szabadítsd meg a fájdalomtól... tűnjön el szenvedése, mint a lenyugvó nap a horizont mögött, és vegye át az uralmat az éjszaka enyhet adó hűvössége.

A Kalona testét rázó remegések szinte azonnal megszűntek. A szárnyas halhatatlan vett egy mély lélegzetet. Remegő kézzel megfogta Neferet karját, és elvette ujjait az arca elől. Azután kinyi-

totta a szemét. Borostyánsárga írisze a legnemesebb whisky színét idézte. Lelke visszatért a testébe, ismét önmaga volt.

- Visszajöttél hozzám! - Neferet egy pillanatig olyan minden elsőprő megkönnyebbülést érzett, hogy majdnem elsírta magát. - Bevégezted feladatodat.

Neferet lefejtette a Kalona testébe kapaszkodó makacs fekete fonalakat, majd szigorú pillantást vetett rájuk, amikor azok láthatóan vonakodva engedték el szerelmét.

- Vigyél ki a föld alól. - Kalona hangja rekedt volt a hosszú hallgatástól, szavai azonban világosak és egyértelműek voltak. - Ki a szabadba. Látni akarom az eget.

- Igen, szerelmem, természetesen. - Neferet intett a kezével, mire az ajtó ismét kinyílt. - Harcos! Hitvesem magához tért. Segíts felvinni a palota tetőteraszára!

Erebosz Fia, aki az imént úgy felbosszantotta, most habozás nélkül engedelmeskedett, bár Neferet látta rajta, hogy furcsának találja Kalona váratlan ébredését.

Várd csak ki a végét. Neferet ajkára önelégült mosoly ült ki. *Hamarosan te és a többi harcos csak nekem fogtok engedelmeskedni, különben elpusztultok.* Elégedetten követte a két férfit Capri ósrégi palotájának felfelé vezető lépcsőin, és hamarosan kiértek a hatalmas tetőteraszra.

Nem sokkal múlt éjfél. A hold sárgán és kövéren terpeszkedett az éjszakai égbolton, bár még nem jött el a holdtölte.

- Kísérd oda a padhoz, aztán hagyj magunkra minket - utasította a harcost Neferet, kezével a díszesen faragott márványpad felé intve, amelyről lélegzetelállító kilátás nyílt a Földközi-tenger csillogó hullámaira. Neferet azonban nem érdekelte a palotát körülvevő csodálatos természeti környezet. Intett a harcosnak, hogy elmehet, és abban a pillanatban meg is feledkezett róla, noha tudta, hogy jelenteni fogja a Főtanácsnak Kalona lelkének visszatérését.

De ez most nem számított. Később is ráér foglalkozni vele. Most csak két dolog érdekelte: Kalona visszatért, Zoey Redbird pedig meghalt.

MÁSODIK FEJEZET

Neferet

- Szólalj meg, szerelmem. Mondj el mindent lassan és érthetően. Minden egyes szavadat ki akarom élvezni. - Neferet odasétált Kalonához, letérdelt elé, és simogatni kezdte puha, sötét szárnyát. Kalona mozdulatlanul ült a márványpadon, arcát az ég felé emelte, bronzbarna testét az aranyszínű holdfényben fürdette. Neferet szinte remegett, annyira vágyott már a halhatatlan angyal érintésére, jeges szenvedélyére.

- Mit akarsz tőlem hallani? - Kalona nem nézett Neferet szemébe, úgy tartotta arcát a holdfénybe, mintha inni akarna a fölé boruló égboltból.

A kérdés hallatán Neferet hátrahőkölt. Vágya semmivé foszlott, Kalona szárnyát simogató keze mozdulatlanná merevedett.

- Szeretném, ha részletesen beszámolnál diadalunkról, hogy veled együtt élvezhessem én is - mondta lassan, és közben átvillant az agyán, hogy Kalona talán még nem tért teljesen magához a testébe való visszatérése után.

- Diadalunkról? - kérdezett vissza Kalona.

Neferet zöld szeme összeszűkült.

- Igen. A hitvesem vagy. A te diadalod az enyém is.

- Micsoda isteni kegy! Csak nem váltál istennővé a távollétemben?

Neferet értetlenül meredt rá. Kalona még mindig nem fordult felé, hangja pedig szinte teljesen kifejezéstelen volt. Szentelenkedni merészel vele? Neferet végül úgy döntött, elengedi a kérdést a füle mellett, de azért rajta tartja a szemét Kalonán.

- Mi történt a Túlvilágon? Hogyan halt meg Zoey?

Ahogy Kalona felé fordult, és Neferet meglátta borostyánszínű szemét, azonnal tudta, mit fog mondani, ezért befogta a fülét, mint egy gyerek, és a fejét rázta, Kalona szavai azonban így is kardként döftek a szívébe.

- Zoey Redbird nem halt meg.

Neferet felállt, és elvette a kezét a füléről. Hátat fordított Kalónának, és az éjszakai tenger zafírkék hullámaira meredt. Lassan, egyenletesen lélegzett, próbált úrrá lenni fortyogó indulatain. Csak akkor szólalt meg, amikor már biztos volt benne, hogy üvöltésen kívül más is képes elhagyni az ajkát.

- Miért? Miért nem teljesítetted a küldetésed?

- Ez a te küldetésed, Neferet, nem az enyém. Te kényszerítetted, hogy visszatérjek abba a birodalomba, ahonnan egyszer már számúztam. Nem történt semmi meglepő: Zoey barátai összefogtak, hogy megmentsék. Segítségükkel sikerült meggyógyítania öszszetört lelkét és visszatalálnia önmagához.

- Miért nem akadályoztad meg? - Neferet hangja fagyos volt, mint egy jégcsap. Nem fordult Kalona felé.

- Nüx miatt.

Neferet hallotta, hogy Kalona úgy ejti ki az istennő nevét, mint egy imát - halkán, áhítattal. Féltékenység hasított belé.

- Mi köze ehhez Nüxnek? - Az ő szájából szinte szitokszónak hatott az istennő neve.

- Megjelent.

- Mit csinált? - Neferet megpördült. A félelemmel vegyes hitetlenkedéstől egy pillanatra elakadt a szava. - Azt akarod, hogy elhiggyem, Nüx beavatkozott egy halandó kedvéért?

- Nem - felelte Kalona fáradtan. - Nem avatkozott be, csak azután jelent meg, hogy Zoey meggyógyította magát, és Nüx megáldotta érte. Ez az áldás hozta el Zoey és harcosa számára a megváltást.

- Zoey tehát él - mondta Neferet üres, kifejezéstelen hangon.

- Igen.

- Ez azt jelenti, hogy halhatatlan lelked mostantól engem fog szolgálni. - Neferet határozott léptekkel elindult a tetőterasz kijárata felé.

- Hová mész? Mit fogsz most csinálni?

A Kalona hangjából kicsendülő gyengeség undorral töltötte el Neferetet. Megfordult, vett egy nagy levegőt, kihúzta magát, és maga elé nyújtotta két karját, hogy a körülötte pulzáló fekete fonalak hozzáérhessenek a bőréhez.

-Mit fogok csinálni? Semmi különöset. Gondoskodom róla, hogy Zoey visszatérjen Oklahomába, Mostantól én diktálom a fel tételeket, és elvégzem azt, amire te képtelen voltál.

Megfordult, és folytatta útját a kijárat felé, de a halhatatlan angyal kérdése ismét megállította.

- És velem mi lesz?

Neferet hátrapillantott a válla felett.

- Te is visszatérsz Tulsába, de külön úton. Szükségem van rád, de a nyilvánosság előtt nem mutatkozhatunk együtt. Vagy elfelej - tetted, szerelmem, hogy most már gyilkos vagy? Heath Luck halála a te lelkeseden szárad.

- A mi lelkünkön.

Neferet gúnyosan elmosolyodott.

- A Főtanács szerint nem. - Kalona szemébe nézett. - Megmondom, mi fog történni. Gyorsan vissza kell nyerned az erődöt, mert szükségem van rád. Holnap estig jelentenem kell a Főtanácsnak, hogy lelked visszatért a testedbe, és bevallottad az emberfiú megölését, mert azt hitted, haragja fenyegetést jelent számomra. Elmondom nekik, hogy mivel mindezt az én védelmemben tetted, enyhe büntetést szabtam ki rád. Száz korbácsütésre ítélek, és egy évszázadnyi időre eltiltottalak magam mellől.

Kalona nagy nehezen felállt. Neferet elégedetten látta a borostyánszínű szemében felvillanó haragot.

- Száz esztendőre megfosztod magad az érintésemtől?

- Természetesen nem. Kegyesen megengedem, hogy visszatérj hozzám, ha sebeid begyógyultak. Nem akarok lemondani az érintésedről, csak a kíváncsi szemek elől akarom elrejteni.

Kalona kérdően felvonta a szemöldökét. Milyen pökhendi, gondolta Neferet, még ilyen gyengén és legyőzötten is!

- És ugyan meddig kell a sötétben bujkálnom, és úgy tennem, mintha nem létező sebeimet nyalogatnám?

- Addig, amíg ténylegesen be nem gyógyulnak azok a sebek. - Neferet egy gyors mozdulattal az ajkához emelte a csuklóját, bele-mélyesztette a fogait, majd vérével leírt egy kört a levegőbe. Azután felemelt karjával körözni kezdett, miközben a Sötétség vékony fonalai mohón tapadtak a csuklójára, mint megannyi vérszívó pióca.

Összeszorította a fogait, és akkor sem rezzent össze, amikor az éles polipkarok újra és újra belevájtak a húsába. Amikor úgy tűnt, eleget lakmározta belőle, Neferet gyengéden azt suttogetta nekik: - Megkaptátok a fizetséget. Most teljesítetek a kívánságomat. -Jéghideg tekintetét halhatatlan szeretője felé fordította. - Korbácsoljátok meg! Száz csapást mérjete rá! - Azzal Kalona felé hajította a Sötétséget.

A legyengült halhatatlannak csak annyi ideje maradt, hogy kinyissa a szárnyát, és leveesse magát a palota tetőteraszáról. A pengeéles füstcsíkok röptében kapták el. A legérzékenyebb pontján ragadták meg, a szárnyai tövénél. Visszarántották a tetőre, leszorították a márványból faragott mellvédre, a Sötétség pedig lassan, módszeresen hozzálátott meztelen háta megkorbácsolásához.

Neferet csak addig figyelte a jelenetet, míg a büszke angyal bele nem törődött a vereségbe. Minden egyes ostorcsapás után megvonagló teste már nem érdekelte.

- Ne csúfítsd el örökre. Nemsokára ismét élvezni akarom bőre érintését - mondta, azzal hátat fordított a vérben úszó Kalonának, és elindult vissza a palota belsejébe.

- Úgy tűnik, mindent egyedül kell elintéznem, és annyi, de annyi a tennivaló... - suttogetta a bokáit nyaldosó Sötétségnek.

Neferet egy pillanatra úgy látta, mintha az árnyékból egy hatalmas bika figyelné elégedetten, mire önelégült mosoly jelent meg az arcán.

HARMADIK FEJEZET

Zoey

Ezredszerre is le tudott nyugózni a Sgiach káprázatos trónterme. Egészen elképesztő hely volt. A nagy Fejvadász, a több száz éves vámpírkirálynő, akit Védelmezők egész hadserege vett körül, aki annak idején a Vámpírok Főtanácsával is szembe mert szállni, nem egy ókori, huzatos, komfort nélküli várromban tengette napjait. Nem, a Sgiach palotája egyszerre volt erődítmény és pazar luxuskastély. A tengerre néző ablakokból - különösen a trónterem ablakaiból - olyan

lélegzetelállító kilátás nyílt, mintha egy HD tévét néztem volna, nem pedig a valóságot.

- Gyönyörű ez a hely.

Oké, tudom, hogy magamban beszélni - különösen azok után, hogy a Túlvilágon finoman szólva is kissé megzakkantam - nem túl jó ötlet. Felsőhajtottam, és megvontam a vállam.

- De kit érdekel? Nala nincs velem, Stark alig van magánál, Aphrodité bele sem akarok gondolni, mit művel Dáriusszal, a Sgiach meg nyilván valami hókuszpókusszal van elfoglalva, vagy éppen Seorasszal szuperhősködik valahol, úgyhogy nincs kihez beszélnem, csak saját magamhoz.

- Csak megnéztem az e-mailjeimet, nincs abban semmi hókuszpókusz vagy szuperhősködés.

Azt hiszem, ugranom kellett volna egyet ijedtemben. Végtere is a királynő mintha a semmiből bukkant fel volna mellettem, de a Túlvilágon több darabban eltöltött időszak alatt némileg hozzászoktam a kísérteties eseményekhez. Ráadásul mintha kialakult volna valami különleges kötelék közöttünk. Igen, tudom, hogy a Sgiach egy félelmetes és elképesztő hatalommal rendelkező vámpírkirálynő, de a visszatérésünk óta eltelt néhány hétben szinte el sem mozdult mellőlem. Miközben Aphrodité és Dáriusz állandóan turbékoltak és kéz a kézben romantikáztak a tengerparton,

Stark meg csak aludt, aludt és aludt, addig a Sgiach és én rengeteg időt töltöttünk együtt. Néha beszélgettünk, néha még azt sem. Nem kellett sok idő hozzá, hogy rájöjjek, soha nem találkoztam még ilyen elképesztően jófej nővel - és nemcsak a vámpírok között.

- Most viccel, ugye? Harcos vámpírkirálynőként egy szigeten él a világ végén, ahová senkit nem ereszt be, és erre azt mondja, *megnézte az e-mailjeit?* Mi ez, ha nem hókuszpókusz?

A Sgiach felnevetett.

- A tudomány sokszor a mágiánál is rejtélyesebb, én legalábbis mindig így gondoltam. Erről jut eszembe: nagyon különös, hogy a napfény ennyire legyengíti a Védelmeszót.

- Nem csak Starkra hat így. De nem volt ez mindig ilyen súlyos, csak amióta... szóval amióta megsebesült. - Egy pillanatra elbizonytalanodtam. Nehezemre esett beismerni, mennyire megvisel

ilyen borzalmas állapotban látnom a harcosomat és Védellemezőmet. - Ha jól van, akkor képes ébren maradni egész nap, csak a közvetlen napfényt nem tudja elviselni. Az összes vörös vámpír és vámpírjelölt így van ezzel. A napfény megöli őket.

- Akármi is az oka, ifjú királynő, nem előny, hogy a Védellemeződ nappal képtelen arra, hogy megvédjen.

Vállalt vontam, de közben éreztem, hogy jeges borzongás fut végig a gerincemen.

- Megtanultam vigyázni magamra. Azt a napi néhány órát egyedül is kibírom - feleltem olyan éllel a hangomban, amivel magamat is sikerült meglepnem.

A Sgiach felém fordította aranyzöld szemét, és elkapta a tekintetemet.

- Ne hagyj, hogy megkeményítsen ez a helyzet.

- Milyen helyzet?

- A Sötéttséggel vívott harc.

- Nem kell keménynek lennem ahhoz, hogy szembe tudjak szállni vele? - Eszembe jutott, ahogy Kalonát a saját lándzsájával szegeztem oda a túlvilági aréna falához, és összerándult a gyomrom.

A Sgiach megrázta a fejét. A lemenő nap fénye megcsillant ezüstszerű hajának fahéj vörös tinscén.

- Nem, erősnek kell lenned. És bölcsnek. Ismerned kell önmagad, és tudnod, kik érdemesek a bizalmadra. De ha hagyod, hogy a Sötéttséggel vívott harc megkeményítse a szívedet, elveszíted a józan ítélőképességedet.

Elfordítottam a fejem, és kinéztem a Skye szigetét körülvevő kékes-szürke tengerre. A lenyugodni készülő nap rózsaszín csíkokat festett az alkonyi égre. Gyönyörű, megnyugtató látvány volt. Innen nézve nehéz volt elhinni, hogy létezik a világban gonoszság, halál, Sötéttség.

De a Sötéttség létezett, és valószínűleg napról napra erősödött. Kalona ugyanis nem ölt meg, és ez biztosan nagyon feldühítette Neferetet.

Ha arra gondoltam, hogy tovább kell küzdenem vele és Kalonával - val meg az összes többi lópikulával, egyszerre végtelenül fáradtnak éreztem magam. Visszafordultam az ablaktól, kihúztam magam, és a Sgiach szemébe néztem.

- Mi van akkor, ha nem akarok többé harcolni? Mi van, ha inkább itt szeretnék maradni? Legalább egy ideig. Stark még mindig nincs jól. Pihenésre van szüksége ahhoz, hogy rendbe jöjjön. A Főtanácsnak már küldtem üzenetet. Tudják, hogy Kalona meggyilkolta Heath-t, aztán velem is megpróbált végezni, Neferet pedig szövetséget kötött a Sötétséggel. Majd a Főtanács elintézi. A pokolba is, hiszen ők a *felnöttek*, nekik kell megoldaniuk ezt az egészet, nekik kell megakadályozniuk, hogy Neferet gonosz terve valóra válhasson.

A Sgiach nem szólt semmit, ezért vettem egy nagy levegőt, és folytattam:

- Én még gyerek vagyok. Épphogy elmúltam tizenhét. Matekból tök hülye vagyok, spanyolul meg sem tudok mukkanni. Még csak nem is szavazhatok. Miért éppen nekem kellene legyőznöm a gonoszt? El akarom végezni az iskolát és sikeresen túljutni az Átváltozáson. A lelkem nem sokkal ezelőtt darabokra tört, a barátomat megölték. Nem érdelek meg egy kis pihenőt? Csak egy icipicit?

Legnagyobb meglepetésemre a Sgiach elmosolyodott.

- De igen, Zoey. Szerintem megérdemelsz.

- Ez azt jelenti, hogy itt maradhatok?

- Ameddig csak akarsz. Tudom, milyen az, amikor úgy érzed, hogy a világ összes gondja a te válladat nyomja. Ide, ahogy te magad is mondtad, a világ csak akkor léphet be, ha megengedem - és én többnyire nem engedem meg.

- És a Sötétséggel vívott harccal mi lesz?

- A harc megvár. Ráérsz akkor folytatni, ha készen állsz a visszatérésre.

- Tényleg?

- Tényleg. Maradj itt a szigetemen, amíg a lelked tökéletesen ki nem pihen magát, és csak akkor térj vissza a saját világodba, ha a lelkiismereted azt mondja, itt az idő.

Apró nyilallást éreztem a szívemben a *lelkiismeret* szó hallatán.

- Stark is itt maradhat?

- Természetesen. Egy Védelmezőnek mindig a királynője mellett a helye.

- Erről jut eszembe - mondtam gyorsan, örülve, hogy végre elterelhetem a szót a lelkiismeretemről és a gonosz elleni harcról. - Seoras mióta a Védelmezője?

A királynő tekintete ellágyult, ajkán ábrándos mosoly jelent meg, ami még szebbé varázsolta.

- Seoras több mint ötszáz évvel ezelőtt fogadta meg esküjével, hogy a Védelmezőm lesz.

- Micsoda?! Ötszáz évvel ezelőtt? Hány éves maga egyáltalán?

A Sgiach felnevetett.

- Egy bizonyos életkor felett ennek már nincs jelentősége, nem igaz?

- 'gyébként sem 'Ilik 'gy lányka 'letkora felől 'rdeklődni.

Ha nem szólalt volna meg, akkor is rájöttem volna, hogy Seoras belépett a terembe. A Sgiach arca mindig felderült, ha a közelben volt. Mintha átfordítottak volna benne egy kapcsolót, hirtelen ragyogni kezdett belülről. Ilyenkor a harcos is egy csapásra megváltozott, már nem az a mogorva, előbb-ütök-aztán-kérdezek alak volt, mint egyébként.

A királynő felnevetett, és megérintette Védelmezője karját. A mozdulatban volt valami olyan végtelen meghittség, hogy önkéntelenül is arra gondoltam: bárcsak Stark és köztem a töredéke meglenne

ennek. Az is nagyon király lenne, ha ötszáz év múlva lánykának hívna. Heath talán szólítana lánykának. Vagy inkább kicsimnek. Esetleg Zónak, igen, mindig csak annyit mondott, hogy Zo.

Heath azonban meghalt, és sehogy sem fog már szólítani, gondoltam.

- Rád vár, 'fjú királynő.

Döbbsenten meredtem Seorasra.

- Heath?

A harcos megértő pillantást vetett rám, és gyengéden így felelt:

- 'gen, valószínűleg Heath 's vár majd rád valahol a jövőben, de most a Védellemeződről beszélek.

- Starkról? Szóval felébredt? Jaj, de jó!

Éreztem a büntudatot a saját hangomban. Nem akartam állandóan Heath-re gondolni, de olyan nehéz volt megállni. Kilencéves korom óta az életem része volt - és alig néhány hete, hogy meghalt. Gondolatban megráztam magam, gyorsan fejet hajtottam a Sgiachnak, és elindultam az ajtó felé.

- Nem a szobájában van - szólt utánam Seoras. - Hanem a ligetben. 'zt mondta, 'tt 'kar találkozni veled.

- Kiment a kastélyból? - kérdeztem meglepetten. Mióta Stark visszatért a Túlvilágról, olyan gyenge volt, hogy gyakorlatilag csak enni, aludni és gépezni volt ereje. Ez utóbbi különösen bizarr volt, mivel Seorasszal számítógépes játékokkal múltatták az időt - mintha a *Rettenthetilent* keresztezték volna a *CallofDutyyal*.

- 'gen, végre 'bbahagyta a sebei nyalogatását, és kezd 'jra 'gy viselkedni, mint 'gy rendes Védellemező.

Csípőre tettem ökölbe szorított kezemet, és összeszűkülő szemmel néztem az öreg harcosra.

- Majdnem meghalt. Maga gyakorlatilag feldarabolta. Eljött értem a Túlvilágra. Igazán lehetne vele egy kicsit elnézőbb.

- De végül csak nem halt bele, nem 'gaz?

Erre már csak a szememet forgattam.

- Azt mondta, hogy a ligetben van?

- 'gen.

- Oké-zsoké.

Épphogy kiléptem az ajtón, amikor meghallottam a Sgiach hangját.

- Vidd magaddal azt a szép kendőt, amit a faluban vettél. Hűvös az éjszaka.

Kissé különösnek találtam a Sgiach kérését. Nem mintha az időjárás nem lett volna tényleg hűvös (és nedves) Skye szigetén, de a vámpírok és a vámpírelöltek egészen máshogy viszonyulnak a hideghez, mint az emberek. De lényegtelen. Ha egy vámpírkirálynő mond valamit, azzal jobb nem ellenkezni. Így hát tettem egy kis kitérőt a Starkkal közös szobánkba, és magamhoz vettem a baldachinos ágy támlájára terített kasmírkendőt. Krémszínű volt aranyhímzéssel díszítve, és ahogy ránéztem, az jutott eszembe, hogy valószínűleg jobban mutat a karmazsinvörös ágytakarón, mint a nyakamban.

Egy pillanatra megálltam, és az ágyra pillantottam, amelyben az elmúlt néhány hétben együtt aludtam Starkkal. Legtöbbször hozzábújtam, és a mellkasára hajtott fejjel figyeltem, ahogy alszik. De más nem történt. Még csak meg sem próbált megcsókolni.

A francba! Tényleg nagyon rosszul lehet!

Megrázkódtam, amikor eszembe jutott, Stark mennyit szenvedett már miattam: egy nekem szánt nyílvevő majdnem megölte, amikor önmaga felé irányította; összekaszabolták, énje egy részét pedig el kellett pusztítania, hogy csatlakozhasson hozzám a Túlvilágon; aztán Kalona halálos sebet ejtett rajta, mert Stark azt hitte, ez az egyetlen módja annak, hogy segítsen rajtam.

De azért én is megmenteltem, emlékeztettem magamat. Starknak igaza volt - képtelen voltam tétlenül nézni, mit művel vele Kalona, ezért összeszedtem széttört lelkem darabjait. Nüx parancsára pedig Kalona, halhatatlansága egy szeletét feláldozva, új életet lehelt Starkba, így törlesztve Heath meggyilkolásáért.

Haladtam a kastély gyönyörű, díszes folyosóin, fejbólintással üdvözöltem a tiszteletteljesen meghajoló harcosokat, és közben egyre csak Stark járt a fejemben. Mégis mit gondolhatott, amikor fogta magát, és kiment a ligetbe? A pokolba is, fogalmam sincs, mit gondolhatott. Nagyon megváltozott, mióta visszatért.

Még szép, hogy megváltozott, vágtam rá magamban azonnal, büntudatot érezve hálátlanságomért. A harcosom megjárta a Túlvilágot, meghalt, feltámadt, aztán visszakerült egy legyengült, összevagdossott testbe.

De már korábban is furcsán viselkedett. Mielőtt visszatértünk volna ebbe a világba, valami történt köztünk. Valami megváltozott. Vagy legalábbis én úgy éreztem. Nagyon közel kerültünk egymáshoz a Túlvilágon. Hihetetlen élmény volt, amikor ivott a véremből. Valahogy még a szexnél is intimebb. Igen, jó érzés. Nagyon, *nagyon* jó. Starkot meggyógyítottam vele, visszanyerte az erejét, és valahogy rajtam is segített, mert újra megjelentek a tetoválásaim.

Starknak és ennek az újszerű intimitásnak köszönhetően Heath elvesztése is elviselhetővé vált.

Akkor miért vagyok mégis ennyire levert, tünődtem. Mitől ilyen rossz a kedvem? A francba. Nem tudom.

Anya biztosan tudná. Ahogy eszembe jutott anyám, hirtelen borzasztóan magányosnak éreztem magam. Igen, tudom, hogy cserbenhagyott. Amikor döntenie kellett köztem és az új férje között, nem engem választott, de akkor is az anyám volt. *Hiányzol, anya,* ismerte be egy vékony hang a fejemben. De aztán megráztam a fejem. Nem. Hiszen anyám szerepét már régen átvette valaki más.

- Nagyi az, aki hiányzik. - Ahogy ezt kimondtam, természetesen azonnal rám tört a büntudat, mert fel sem hívtam azóta, hogy visszatértem. Persze, tudtam, nagyi úgyis érzi, hogy a lelkem ismét ép és biztonságban vagyok. Velem kapcsolatban mindig szupermegbízhatóak voltak a megérzései. De akkor is illetett volna felhívnom.

Csalódottan és szomorúan harapdáltam az ajkamat, miközben a nyakam köré tekertem a kasmírsálát, és a jeges szélben átvágtam a vizesárok feletti kis hídon. Néhány harcos éppen a fáklyákat gyújtotta meg. Üdvözöltük egymást. Igyekeztem nem mutatni, mennyire hátborzongatónak tartom a fáklyatartóként funkcionáló karóra tűzött koponyákat. Valódi halottak valódi koponyái! Igaz, hogy régiek voltak, a hús már szinte teljesen eltűnt róluk, mégis undorító látványt nyújtottak. Előre szegezett tekintettel követtem az ösvényt a kastélyt körülvevő mocsaras területre. Amikor kértem a keskeny útra, balra fordultam. A Szent Liget a kastély közelében kezdődött, a másik vége

azonban beleveszett a távolba. Nem azért tudtam, mert emlékeztem rá, amikor idefelé jövet áthozták rajta élettelen testemet. Onnan tudtam, hogy az elmúlt hetekben, miközben Stark lábadozott, mintha valami láthatatlan erő vonzott volna a ligetbe. Amikor nem a királynővel, Aphroditével vagy Stark ágya mellett voltam, hosszasan sétáltam a fák között.

A Túlvilágra emlékeztetett, és volt valami rémisztő abban, hogy ezt az emléket egyszerre találtam megnyugtatónak és hátborzongatónak.

Ennek ellenére gyakran ellátogattam a Szent Ligetbe, amit Seoras Croabhnak hívott. De mindig csak nappal. Naplemente után vagy éjjel soha.

Végigmentem a fáklyákkal megvilágított úton. Táncoló lángjuk különös árnyékokat rajzolt a liget szélére, a fák között átszűrődő fényben pedig felsejlett az odabent megbúvó varázslatos világ. Máshogyan festett, mint nappal. Már egyáltalán nem volt ismerős, libabőrös lett a karom, és riadt pillantásokat vettem minden irányba.

Nem mertem levenni a szemem a liget árnyairól. Nem sötétebbek, mint amilyenek lenniük kellene? Nem ólálkodik ott valami, aminek nem lenne szabad ott lennie? Összerezzenem, amikor hirtelen valami mozgást pillantottam meg a szemem sarkából. A szívem vadul zakatolt, ahogy odafordultam, már-már felkészültem a hideg, fekete szárnyak látványára, a gonoszságra, az örületre...

De amit megláttam, attól másmilyen okból kezdett zakatolni a szívem. Stark egy fa előtt állt, jobban mondva két fa előtt, amelyek egymásba fonódó, összecsavarodott ágaira kendőket csomóztak - voltak köztük színesek, kifakultak, szakadtak és kopottak is. A Nüx túlvilági erdejében látott kívánságfa halandó változata, de különlegességéből semmit nem vont le az a tény, hogy ez a „valódi” világ-bűn volt. Különösen úgy nem, hogy az előtte álló alak a MacUallis klán harcosainak tradicionális rozsdavörös öltözékét viselte törrel, szőrös bőrszénnyel és (ahogy Damien mondaná) egyéb szexi kiegészítőkkal felszerelve.

Úgy meredtem rá, mintha évek óta nem láttam volna. Stark végre olyan volt, mint régen - erős, egészséges és hihetetlenül szexi.

Átvillant az agyamon, hogy a skót pasik vajon mit hordanak - *vagy hordanak-e egyáltalán valamit* - a kiltjük alatt, amikor Stark mosolyogva felém fordult.

- Hallom, mi jár a fejedben.

Éreztem, hogy elvörösödök. Megfeledkeztem róla, hogy Stark képes ráhangolódni az érzéseimre.

- Csak akkor lenne szabad hallgatóznod, ha veszélyben vagyok.

Pimaszul elvigyorodott, és huncut fény csillant a szemében.

- Akkor ne gondolkodj olyan hangosan. Amúgy igazad van. Valóban nem kellett volna hallgatóznom, mert amit hallottam, az éppen ellenkezője a veszélynek.

- Okostojás - mondtam, de nem bírtam megállni vigyorgás nélkül.

- Igen, az vagyok, de a te okostojásod.

Közelebb léptem hozzá, mire kinyújtotta felém a kezét, és ujjai egymásba fonódtak. Az érintése meleg volt - a keze pedig erős és határozott. Mellette állva láttam, hogy a szeme alatt még mindig karikák sötétlenek, de legalább halálos sápadtsága elmúlt.

- Végre ismét önmagad vagy!

- Igen, eltartott egy kis ideig; rosszul aludtam, nem olyan pihentetően, mint kellett volna, de ma, amikor felébredtem, úgy éreztem, végre feltöltődtem.

- Örülök neki. Annyira aggódtam érted. - Alighogy kimondtam, rádöbbentem, mennyire így van. Zavartan hozzátettem: - És hiányoztál is.

Megszorította a kezem, és közelebb húzott magához. Hangjából egy szempillantás alatt eltűnt a pimaszság.

- Tudom. Úgy éreztem, mintha kerülnél, és félnél valamitől. Mi a baj?

Már a nyelvemen volt, hogy téved - csak meg akartam várni, hogy rendbe jöjjön, de amikor megszólaltam, ennél sokkal őszintébb szavak hagyták el az ajkamat.

- Súlyosan megsebesültél miattam.

- Nem miattad, Z. Azért sebesültem meg, mert a Sötétség ilyen. Igyekszik elpusztítani azokat, akik a Fény oldalán harcolnak.

- Örülnék, ha a Sötétség most már találna valaki mást, és békén hagyna téged.

Finoman meglökött a vállával.

- Tudtam, mit vállalok, amikor felajánlottam neked az eskümet. Egyszer sem bántam meg azóta, és nem fogom megbánni ötven év múlva sem. A Védelmeződ vagyok, Z, nem várom el a Sötétségtől, hogy „békén hagyjon”.

- Nézd, Stark, komolyan beszélek. Tudni akarod, mi a bajom? Halálra aggódtam magam, mert azt hittem, ezúttal túl súlyos sebet kaptál. - Egy pillanatra elhallgattam, mert váratlanul úgy éreztem, mindjárt elsírom magam. - Olyan súlyosat, hogy soha többé nem fogsz rendbe jönni. És te is örökre itt hagysz.

Heath jelenléte szinte tapintható volt közöttünk, nem lepődtem volna meg, ha egyszer csak kilép a fák közül, és odaszól: *Hé, Zo, ne sírj. Tudod, hogy ha sírsz, akkor mindig elkezd folyni az orrod.* Mondanom sem kell, hogy ettől a gondolattól csak még erősebb sírhatnékcom támadt.

- Figyelj rám, Zoey. A Védelmeződ vagyok. Te pedig a királynőm; ez többet jelent, mintha csak a Főpapnőm lennél, én pedig harcosod.

- Az jó - feleltem sűrű pislogások közepette. - Csak egyfolytában az az érzésem, mintha valami láthatatlan erő el akarna ragadni tőlem mindenkit, akit szeretek.

- Engem soha semmi nem fog elragadni mellőled, Z, esküszöm. - Mosolyából annyi magabiztosság, bizalom és szerelem sugárzott, hogy elakadt tőle a lélegzetem. - Soha nem szabadulsz meg tőlem, *mo bann ri.*

- Helyes - mondtam halkán, és a vállára hajtottam a fejem, miközben karjával átölelt. - Elegendem van már abból, hogy valaki mindig meghal körülöttem.

Megpuszilta a homlokomat, és azt suttogta:

- Elhiszem.

- Azt hiszem, igazából arról van szó, hogy fáradt vagyok. Nekem is fel kellene töltődnöm valahogy. - A szemébe néztem. - Mit szólnál ahhoz, ha itt maradnánk? Egyszerűen csak nem akarok visszamenni abba a... - bizonytalanul elhallgattam. Nem tudtam, hogyan fejezhetném ki a legjobban az érzéseimet.

- Abba, ami ott vár rád. Tudom, mire gondolsz. A Sgiachot már kérdezted?

- Azt mondta, addig maradhatunk, amíg a lelkiismeretem megengedi
- feleltem ideges mosollyal. - A lelkiismeretemnek egyelőre semmi kifogása ellene.

- Én benne vagyok. Nekem sem hiányzik túlzottan Neferet ármánykodása.

- Akkor maradhatunk még egy kicsit?

Stark átölelt.

- Ameddig csak akarod.

Behunytam a szemem, és Stark karjára hajtottam a fejem. Úgy éreztem, mintha hatalmas kő gördült volna le a szívemről.

- Megtennél valamit a kedvemért? - kérdezte hirtelen.

- Persze, bármit - feleltem gondolkodás nélkül.

Kuncogni kezdett.

- Ha ez a válaszod, akkor inkább mást kérek, mint amit eredetileg akartam.

- Tudod, hogy *arra* nem vonatkozik. - Kicsit ellöktem magamtól, de a lelkem mélyén örültem, hogy Stark ismét a régi.

- Nem? - Tekintete lejjebb siklott a számra, pimasz arckifejezése egyszerre megváltozott, és úgy nézett rám, hogy remegni kezdett a lábam. Aztán lehajolt, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolt.

- Biztos vagy benne, hogy *arra* nem vonatkozik? - kérdezte rekedtes hangon.

- Igen. Nem.

Elvigyorodott.

- Most akkor melyik?

- Nem tudom. Amikor így megcsókolsz, nem tudok gondolkodni - feleltem őszintén.

- Úgy látszik, gyakrabban kell csinálnom.

- Oké - suttogtam. Úgy éreztem, mintha szédülnék, és bármelyik pillanatban kifuthatna alólam a lábam.

- Oké - ismételte, - De majd később. Most előbb megmutatom, micsoda önuralommal rendelkezik a Védelmeződ, és maradok az eredeti kérésemmel. - Belenyúlt szőrös bőrrésznébe, és előhúzott belőle egy hosszú, keskeny anyagdarabot, amelyet a MacUallis

klán hagyományos mintái díszítettek. A szalag lágyan lengedett a szélben. - Zoey Redbird, hajlandó vagy összekötni velem a kívánságaidat és az álmaidat, és felcsomózni őket a kívánságfára?

³⁴ Csak egyetlen pillanatig haboztam - amíg átvillant rajtam a fáj- dalmás felismerés, hogy Heath és én már soha nem fogjuk összekötni egymással az álmainkat -, aztán kipislogtam a szememből a könnyeket, és azt feleltem a Védelmeszömnek: - Igen, Stark, összekötöm veled a kívánságaimat és az álmaidat.

NEGYEDIK FEJEZET

Zoey

- Mit kellene csinálnom a kasmírsálammal?
 - Tépjél le belőle egy csíkot - ismételte meg Stark.
 - Biztos vagy benne?
 - Igen, közvetlenül Seorastól kaptam az utasításokat. Jó néhány gúnyos megjegyzés kíséretében, amik a hiányos képzésemre vonatkoztak, meg arra, hogy nem tudom megkülönböztetni a fejemet a hátsómtól, ja, és valami olyasmit is mondott, hogy egy barbie vagyok, de nem tudom, hogy az mit jelent.
 - Barbie? Mint annak a babának a neve?
 - Fogalmam sincs...
- Egyszerre kezdtük ingatni a fejünket, tökéletesen egyetértettünk abban, hogy Seoras nagyon furcsa figura.
- Egyébként pedig azt mondta - folytatta Stark -, hogy a két szalagnak olyasvalamiből kell származnia, ami a miénk, és különleges számunkra. - Elmosolyodott, és megrángatta a gyönyörűen csillogó, új sálamat. - Nagyon szereted ezt a sálát, igaz?
 - Igen, éppen eléggé ahhoz, hogy ne akarjam felhasogatni.
- Stark elnevette magát, kihúzta törét a derekára erősített hüvelyből, és felém nyújtotta.
- Helyes, akkor pont megfelel a célnak.
 - Persze, nem te fizettél nyolcvan eurót azért a kendőért - morogtam, és a tör után nyúltam.
- Stark azonban nem engedte el a törét. Mélyen a szemembe nézett.
- Igazad van. Nem pénzzel fizettem érte. Hanem a véremmel.
- Azonnal elszégyelltem magam.
- Ne haragudj! Nem is tudom, mi ütött belém, hogy egy sál miatt picsogok. A pokolba is! Kezdek olyan lenni, mint Aphrodité.
- Stark megfordította a törét, és hegyét a mellkasához szorította.

- Ha olyan leszel, mint Aphrodité, akkor inkább szíven szúrom magam.
- Ha olyan leszek, mint Aphrodité, akkor előbb engem szúrjál le. - Ismét a tör után nyúltam, és ezúttal hagyta, hogy kivegyem a kezéből.
- Áll az alku - mondta vigyorogva.
A törrel felhasítottam a sálat, és egy erőteljes rántással letéptem belőle egy hosszú, vékony csíkot.
- És most?
- Válassz egy ágat. Seoras azt mondta, mindketten fogjuk meg a saját szalagunkat, aztán csomózzuk össze őket, és akkor a kívánságunk is örökre összetartozik majd.
- Tényleg? Ez nagyon romantikus.
- Igen, tudom. - Kinyújtotta a kezét, és gyengéden megsimogatta az arcomat. - Bárcsak én találtam volna ki a kedvedért.
A szemébe néztem, és kimondtam az első dolgot, ami az eszembe jutott.
- Te vagy a legjobb Védelmező a világon.
Stark arca elkomorodott, és megrázta a fejét.
- Nem, nem vagyok az. Ne is mondj ilyet.
Most én simogattam meg az ő arcát.
- Nekem igen, Stark. Számomra te vagy a legjobb Védelmező a világon.
Kicsit megenyhült az arckifejezése.
- Érted megpróbálok az lenni.
A kívánságfa felé fordultam.
- Oda - mondtam, és egy alacsony, két irányba futó ágra mutattam, amely a levelekkel és a gallyakkal kiegészülve tökéletes szív alakot formázott. - Az a mi águnk.
Odamentünk a fához. A Sgiach Védelmezőjének utasításait követve összekötöttük Stark vörös MacUallis kendőjét az én krémszínű kasmírsálammal. Ujjaink egymáshoz értek közben, és amikor végeztünk, találkozott a tekintetünk.
- Azt kívánom, hogy a jövőnk olyan szilárd legyen, milyen erős ez a csomó - mondta Stark.
- Azt kívánom, hogy a jövőben semmi se választhasson szét minket, akárcsak ezt a csomót - mondtam.

A csóktól, amellyel megpecsételtük a kívánságokat, elakadt a lélegzetem. Közelebb bújtam Starkhoz, és újra megcsókoltam. Megfogta a kezem, és így szólt:

- Mutathatok valamit?

- Igen, persze - feleltem, és közben azt gondoltam, bármit mutathat nekem, amit csak akar.

A liget belseje felé húzott, de érezhette tétovázásomat, mert megszorította a kezem, és elmosolyodott.

- Ne félj, nincs itt semmi, ami bánthatna téged, és ha mégis, akkor megvédelek tőle. Bízz bennem.

- Tudom. Ne haragudj. - Lenyeltem a torkomban megjelenő apró gombócot, viszonztam a szorítást, és követtem a liget belsejébe.

- Visszatértél, Z. Most már biztonságban vagy.

- Téged nem emlékeztet ez a hely a Túlvilágra? - kérdeztem halkán. Starknak le kellett hajolnia, hogy hallja, amit mondok.

- De igen, jó értelemben.

-Többnyire engem is. Érzek valamit, amiről állandóan Nüx és a birodalma jut eszembe.

- Szerintem azzal lehet összefüggésben, hogy milyen régi ez a hely, és mennyire el van vágva a világtól. Oké, megérkeztünk - mondta. - Seoras mesélt róla, és gondoltam, megnézem, mielőtt ideérsz. Tessék, ezt akartam megmutatni.

Stark előre mutatott, és ahogy odanéztem, halkán felkiáltottam a meglepetéstől. Az egyik fa világított. Vastag, repedezett kérge alól világoskék fény szűrődött ki, mintha a fa kék erei lennének.

- Fantasztikus! Mi ez?

- Biztos vagyok benne, hogy létezik rá tudományos magyarázat - Valószínűleg a fa foszfortartalmával van összefüggésben, de szerintem ez egyszerűen maga a csoda. Skót varázslat - mondta Stark.

Mosolyogva ránéztem, és megrángattam a ruháját.

- Nekem is jobban tetszik, ha inkább csodának nevezzük. És ha már a skót varázslatnál tartunk, nagyon tetszik a szerelésed.

Végigpillantott saját magán.

- Igen, furcsa, hogy ez a lányos gyapjúholmi ilyen férfias tud lenni.

Elnevettem magam.

- Szeretném hallani, amint közlöd Seorasszal meg a többi harcossal, hogy lányos az öltözékük.

- Még csak az kéne! Igaz, hogy most tértem vissza a Túlvilágról, de ez nem jelenti azt, hogy meg akarok halni. - Egy pillanatra elhallgatott, mintha csak most volna fel, amit korábban mondtam. - Tényleg tetszem neked ebben a göncben?

Összefontam a karom a mellkasom előtt, és lassan körbejártam Starkot. Tetőtől talpig végigmértem. A MacUallis klán tradicionális öltözékének színe mindig a földet juttatta eszembe - egészen pontosan Oklahoma vöröses talaját. A rozsdavörös alapszínbe néhol más, halványabb árnyalatok is vegyültek, őszi falevelekre emlékeztető barna és szürkés csíkok. Stark a hagyományos módon viselte a hatalmas kendőt, ahogyan Seorastól tanulta: összehajtotta, magára tekerte, majd övekkel és menő, régi melltűkkel rögzítette (bár kétlem, hogy a harcosok melltűnek neveznék őket), mint egy szoknyát. A kendő másik részét a vállára terítve hordta, ami azért volt hasznos, mert az egymást keresztező bőroveken kívül csak egy ujjatlan póló volt rajta, ami felsőtestének egy részét fedetlenül hagyta.

Stark megköszöri a torkát. Kisfiús félmosolya mintha némi feszültségről árulkodott volna.

- Nos, átmentem a vizsgán, királynőm?

- Igen - vigyorodtam el. - Méghozzá kiváló eredménnyel.

Tetszett, hogy nagy, erős Védelmező létező valóban izgult, hogy mit fogok mondani.

- Örömmel hallom. Próbáljuk ki, milyen kényelmes ez a gyapjú. - Megfogta a kezem, közelebb húzott a világító fához, és leterítette a vastag kendőt a mohára. - Ül le, Z.

- Szívesen - feleltem, és odabújtam hozzá. Stark átölelt, és betakart a meleg kendővel. Egyik oldalról a Védelmezőm melegített, a másik oldalról a kendője,

Nem tudom, milyen hosszú ideig feküdtünk így. Nem beszélgettünk, mégsem éreztük kellemetlennek a hallgatást. Jólesett, ahogy Stark átölelt. Biztonságban éreztem magam. És amikor a keze felfedezőútra indult, ujjával követve a tetoválásaimat előbb az arcomon, aztán a nyakamon, majd egyre lejjebb, az is ugyanolyan jó volt.

- Örülök, hogy újra itt vagy - mondta Stark halkán.

- Neked köszönhetem - suttogtam. - Meg annak, amit a Túlvilágon tettél.

Elmosolyodott, és megpuszilta a homlokomat.

- Arra gondolsz, hogy rád ijesztettem?

- Nem mondtam, és megérintettem az arcát. - Arra, hogy melletted ismét úgy éreztem, mintha élnék.

Ajka lesiklott a homlokomról a számra. Szenvedélyesen megcsókolt, aztán belesuttogott a számba:

- Ezt jó hallani, mert ez az egész dolog Heath-szel meg hogy majdnem elveszítettelek, ráébresztett valamire, amit korábban nem tudtam. Nem tudok nélküled élni, Zoey. Lehet, hogy csak a Védelmeződ leszek, és találsz más hitvest vagy társat magad mellé, de akárki lép is be az életedbe, az nem változtat majd a köztünk lévő kapcsolaton, Soha többé nem leszek dühös rád, és nem foglak önző módon magadra hagyni. Akármi történjék is. És ezen egyetlen pasi sem változtathat. Esküszöm.

Felsőhajtott, és a homlokát hozzáérintette az enyémhez.

- Köszönöm - mondtam. - Még akkor is, ha ez kicsit úgy hangzik, mintha lemondanál rólam más pasik javára,

Elhúzódott, és összeráncolta a homlokát.

- Ez baromság, Z.

- Nézd, azt mondtad, téged egyáltalán nem zavar, ha...

- Nem! - szakított félbe határozottan, és egy kicsit megrázta a vállam. - Nem azt mondtam, hogy nem zavar, ha másokkal vagy. Azt mondtam, hogy az sem fog változtatni azon, ami a miénk.

- Mi az, ami a miénk?

- 'Hogy itt vagyunk egymásnak. Örökké. .

- Nekem ennyi elég, Stark. - Átöleltem a nyakát. - Megtennél nekem valamit?

-Persze, bármit - ismételte meg a korábbi válaszomat, mire mindketten elmosolyodtunk.

- Csókolj meg úgy, mint az előbb, hogy ne tudjak gondolkodni.

- Boldogan - felelte.

Stark csókja eleinte puha és édes volt, de nem sokáig maradt ilyen. Ahogy a szája egyre mohóbb lett, a keze úgy vándorolt mind lejjebb a testemen. Amikor megtalálta a pólóm alsó szegélyét, megtorpant, és ez

a pillanatnyi habozás éppen elegendő volt ahhoz, hogy meghozzam a döntést. Akarom Starkot, határoztam el. Akarom mindenestül. Elhúzódtam tőle, hogy a szemébe tudjak nézni. Mindketten zihálva vettük a levegőt. Stark ösztönösen vissza akart húzni magához, mintha képtelen lett volna ellenállni az érintésemről.

- Várj - mondtam, és a mellkasára tettem a kezem.
- Ne haragudj. - Rekedt volt a hangja. - Nem akartalak így letámadni.
- Nem, dehogy, nem erről van szó. Egyáltalán nem támadtál le. Csak meg akartam... vagyis... - Zavartan elhallgattam, nem akart forogni az agyam, mintha a vágy ködfátylat borított volna rá. - A pokolba, inkább megmutatom, mit akarok.

Mielőtt szégyenlősségemben meggondolhattam volna magam, felálltam. Stark eleinte kíváncsian figyelte, mire készülök, de amikor lehúztam a pólómat és kiléptem a farmeromból, a kíváncsiság eltűnt a tekintetéből, és nem maradt benne más, csak vágy. Visszafeküdtem mellé, és élveztem, ahogy a kendő durva anyaga hozzásimul meztelen bőrömhöz.

- Gyönyörű vagy - mondta Stark, és végighúzta az ujját a derekamat díszítő tetováláson. Megremegettem az érintésétől.
- Félsz? - kérdezte, és közelebb húzott magához.
- Nem azért remegek, mert félek - suttogtam két csók között. - Azért remegek, mert annyira kívánlak.
- Biztos vagy benne?
- Teljesen, Szeretlek, Stark.
- Én is szeretlek, Zoey.

Stark a karjába vett, aztán keze és ajka segítségével kizárta a külvilágot. Minden más megszűnt számomra, csak arra tudtam gondolni, hogy vele akarok lenni. Érintése elűzte Loren undok emlékét, és a hiba, amelyet elkövettem, mikor nekiadtam magam, a múlt ködébe veszett. Stark érintése egyben a Heath elvesztése okozta fájdalmamat is enyhítette. Tudtam, hogy Heath mindig hiányozni fog, de akkor is meghalt, és szeretkezésünk Starkkal rádöbentett, hogy egyszer és mindenkorra búcsút kell vennem Heath-től.

Stark jelentette számomra a jövőt - ő volt a harcosom, a Védelmeszóm, a szerelmem. Miután letekerte magáról a MacUallis klán hagyományos

viseletét, és meztelenül leheveredett mellém, a nyakamhoz hajolt, és először a nyelvét, majd fogai kérdő érintését is megéreztem az ütőeremen.

- Igen - suttogtam elakadó lélegzettel. Alig ismertem rá a saját hangomra. ^{ÉRZÉK}Ugy fordultam, hogy Stark könnyebben hozzá tudjon férni a nyakamhoz, miközben a válla és a bicepsze találkozásánál lévő hajlatot csókolgattam. Fogaimmal én is feltettem neki ugyanazt a kérdést.

- Igen, istennőm, igen! Kérlek, Zoey.

Nem bírtam tovább türtőztetni magam. Abban a pillanatban, amikor beleharapott a nyakamba, én is belemélyesztettem a fogamat a bőrébe - édes, meleg vére átjárta az egész testemet. A köztünk lévő kötelék tűzként égetett, szinte már fáj, annyira intenzív volt az érzés. Kis hűján elveszítettem az eszméletemet a gyönyörtől. A testünk összefonódott, mohó kortyokban ittuk egymás véréét. Semmi mást nem éreztem, csak Starkot. Semmi mást nem hallottam, csak a szívünket, ahogy egy ritmusra ver. Nem tudtam volna megmondani, hol ér véget a testem, és hol kezdődik az övé. Nem tudtam volna megmondani, hol ér véget az én élvezetem, és hol kezdődik az övé. Utána, miközben a karjában feküdtem, és lábunk egymásba gabalyodott, testünk pedig még mindig izzadtságtól csillogott, küldtem egy néma imát az Istennőnek: *Köszönöm, Nüx, hogy megajándékozta Starkkal, Köszönöm, hogy szerelmesbelém.*

Órákig feküdtünk a ligetben, Utólag úgy gondolok vissza erre az éjszakára, mint életem legboldogabb óráira. A Stark karjaiban eltöltött idő, ahogy érintésünk egymáshoz láncolta álmainkat, legféltettebb kincsem lett a később elszabaduló káoszban, és úgy óvtam, mint gyertyalángot az éjszaka sötétjében.

Jóval később lassan elindultunk vissza a kastélyba. Ujjaink Öszszefonódtak, minden lépésnél egymáshoz ért valamely testrészünk. Átkeltünk a vizesárok fölötti hídon, és annyira csak Stark körül forogtak a gondolataim, hogy észre sem vettem a karóra tűzött koponyákat. Az igazat megvallva nem sok mindent érzékeltem a külvilágból egészen addig, míg meg nem hallottam Aphrodité hangját.

-Jeszusom! Ennél már csak akkor lehetne nyilvánvalóbb, hogy mit csináltatok, ha kiírnátok a homlokotokra.

Ábrándozva felemeltem a fejem Stark válláról, és megláttam Aphroditét, amint a kastély bejárata előtt áll egy fáklya fénykörében, és idegesen topog a lábával.

- Ne bántsd őket, szépségem. Megérdemeltek már egy kis boldogságot. **R.C. CAST és KRISTIN CAST** hangja valahonnan az árnyékból jött.

Aphrodité gúnyosan felvonta egyik tökéletes szemöldökét.

- Szerintem Zoey nem csak egy kis boldogságot adott Starknak.

- Komolyan mondom, hogy most még a tapintatlanságod sem tud felidegesíteni - mondtam.

- Engem viszont igen - szólalt meg Stark. - Mit keresel itt, Aphrodité? Nem éppen sirályok tollát vagy rákok ollóját kellene kitépned?

Aphrodité úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Stark megjegyzését, és odasétált hozzám.

- Tényleg igaz?

- Mi igaz? Hogy egy idegesítő némbér vagy? - kérdeztem vissza.

Stark felhorkant.

- Ez pontosan így van.

- Ha igaz, akkor neked kell közölnöd vele. Nem akarom hallani a zokogását. - Aphrodité meglendítette az iPhone-ját, így adva nagyobb nyomatékot a szavainak.

- Aphrodité, mi ütött beléd? Még önmagadhoz képest is teljesen meg vagy zakkánva - mondtam. - Shoppingelvonásod van, vagy mi? Mi igaz? - kérdeztem még egyszer, ezúttal lassan és tagoltan, mintha egy fogyatékoszal beszélnék, vagy olyasvalakivel, aki töri a nyelvet.

- Igaz, amit Skye Szupergigahatalmas királynőjétől hallok? Hogy ti holnap nem jöttök velünk, hanem itt maradtok?

- Hmm, hát... izé... - egyik lábamról a másikra álltam, és közben azon tűnődtem, vajon miért van büntudatom. - Igen, igaz.

- Remek. Nagyszerű. Akkor ezt te mondd meg *neki*.

- Kinek?

- Jacknek. Tessék. Azonnal kitör majd belőle a zokogás, és elkenődik a sminkje. Azt pedig nem akarom látni. - Aphrodité megérintette a telefonja képernyőjét, és az már csörgött, amikor a kezembe nyomta.

Jack kedves, de kissé ijedt hangon szólt bele.

-Aphrodité, ha megint valami undokságot akarsz mondani a szertartásról, akkor inkább meg se szólalj. Oda se fogok figyelni, mert amúgy is zenét hallgatok.

- Szia, Jack.

Láttam magam előtt, ahogy felragyog az arca!¹³

- Zoey! Szia! Annyira jó, hogy nem haltál meg, és már félholt sem vagy. Mondta Aphrodité, hogy mit tervezünk holnapra, amikor megérkeztek? Jaj, annyira várom már, nagyon-nagyon jó lesz!

- Nem, Jack. Aphrodité nem mondta, mert...

- Jaj, de jó! Akkor tőlem fogod először hallani. Tartunk egy rendkívüli Sötétség Lányai és Fiai Szertartást csupa nagybetűvel annak örömére, hogy a lelked ismét egy darabban van.

-Jack, valamit el kell...

- Nem, nem, nem, neked semmit nem kell csinálnod. Én mindent elintézek. Még a kaját is kitaláltam, igaz, Damien segített benne, de úgy értem...

Sóhajtottam egy nagyot, és vártam, hogy levegőt vegyen végre.

- Látod, én megmondtam - súgta Aphrodité, miközben Jack tovább magyarázott a vonal másik végén. - Azonnal elbógi magát, ha kipukkasztod a rózsaszín kis lufiját.

- ...és a kedvenc részem az lesz, amikor belépsz a körbe, én pedig elkezdem énekelni a „Defying Gravity”-t, Tudod, mint Kurt a *Glee*-ben, csak én a magas hangokat is ki fogom énekelni. Szóval, mit szólsz hozzá?

Behunytam a szemem, vettem egy nagy levegőt, és azt mondtam:

-Jack, nagyon büszke vagyok rá, hogy ilyen barátaim vannak.

- Óóó! Köszönöm!

- De a szertartást el kell halasztanunk.

- Elhalasztanunk? De hát miért? - Máris remegett a hangja.

-Mert... - haboztam. A francba. Aphroditének igaza volt. Jack

valószínűleg tényleg el fogja bógni magát.

Stark finoman kivette a kezemből a telefont, és megnyomta a kihangosító gombot rajta.

- Szevasz, Jack - mondta.

- Szia, Stark!

- Megtennél nekem egy szívességet?

- Hogy kérdezhetsz ilyet? Hát persze!

- Az a helyzet, hogy nem jöttem még teljesen rendbe a Túlvilágról való visszatérésem után. Aphrodité és Dáriusz holnap elutaznak, de Zoey meg én még itt maradunk egy kicsit Skye szigetén, amíg megerősödök. Megkérdeznéd a többieknek, hogy egy pár hétig még nem megyünk vissza Tulsába? Szólj nekik, és nyugtasd meg őket, oké? Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy Jackból kitörjön a zokogás, de legnagyobb meglepetésemre határozott, érett hangon szólt bele a telefonba.

- Természetesen. Vedd úgy, hogy el van intézve. Ne aggódj, Stark. Szólok Lenobiának, Damiennek meg a többieknek is. És Z? Semmi gond. Miért ne halaszthatnánk el? Legalább több időm lesz gyakorolni a dalt, és addigra kitalálom, hogyan kell papírkardokat origamizni. Azt gondoltam, hogy damilra akasztom őket, és akkor úgy fognak kinézni, mintha tényleg *defying gravity* - vagyis legyőznék a gravitációt.

Elmosolyodtam, és azt tátogtam Starknak: *köszönöm,*

- Remekül hangzik, Jack. Tudom, hogy nincs miért aggódnom, ha te felelsz a dekorációit meg a zenéért.

Jack vidáman felnevetett.

-Jaj, de várom már, remek szertartás lesz! Majd meglátjátok. Stark, jobbulást! Ja, Aphrodité, neked meg nem kell mindjárt azt hinned, hogy elbögöm magam, ha meghallom, hogy elmarad a buli.

Aphrodité összevonta a szemöldökét.

- Honnan a francból tudod, hogy ezt gondoltam?

- Meleg vagyok. Vannak dolgok, amiket tudok.

- Ezt inkább hagyjuk. Mondd, hogy sziasztok, Jack. Drága a roaming - mondta Aphrodité.

Sziasztok, Jack! - kiáltotta Jack vihogva, mire Aphrodité kikapta a telefont Stark kezéből, és befejezte a hívást.

- Ez könnyebben ment, mint gondoltam - mondtam Aphroditének.

- Igen, egész jól vette a kiscsaj. Kíváncsi vagyok, a másik mit fog hozzá szólni, mert ő még nehezebb eset, mint Jackie.

-Aphrodité, Damien egyáltalán nem az a fajta lányos meleg, nem mintha bármi gond lenne azzal. De örülnék, ha egy kicsit kedvesebb lennél hozzájuk.

- Ugyan már, nem a langyikról beszélek, hanem Neferetről.

- Neferet? - Már attól megborzongtam, hogy kimondtam a nevét. - Mit hallottál róla?

-Semmit, és pont ez aggaszt. De neked nem kell álmatlanul hánykolódnod emiatt. Végére is te itt maradsz Skye szigetén egy hadseregnyi nagy, erős fickóval - no meg Starkkal - akik megvédenek, mi meg egyszerű halandók, visszatérünk a csataterre, hogy részt vegyünk a jó és a rossz, a Sötétség és a Fény összecsapásában. - Aphrodité megfordult, és jókorát toppantva elindult felfelé a kastély bejáratához vezető lépcsőn.

- Aphrodité egyszerű halandó? Azt hittem, egyszerű halandó nem képes ilyen bicskanyitogató stílusban beszélni - jegyezte meg Stark.

- Hallottam! - kiáltott vissza a válla felett Aphrodité. - Ja, és csak hogy tudd, vészhelyzet van, mert túl sok a holmim, ezért elkoboztam a bőröndödet, amit a minap vettél. Most pedig megyek pakolni. Még találkozunk. - Azzal bevágta maga mögött kastély vastag tölgyfaajtáját, ami jó nagyot szólt.

- Lenyűgöző teremtés - mondta Dáriusz büszke mosollyal, és elindult utána.

- Nekem több I betűs szó is eszembe jut róla, de a *lenyűgöző* nincsen köztük - morogta Stark.

- Nekem a *liba* és a *leüvölt* ugrik be elsőként - mondtam.

- Nekem inkább a *lószar*- felelte Stark.

- A lószar?

- Aphrodité minden szavából csak úgy süt a rosszindulat, de az r-rel kezdődik, nem l-lel, és ez állt a legközelebb hozzá - magyarázta meg Stark.

- Hihhihi - nevetgeltem. Belékaroltam. - Most csak megpróbálok elterelni a figyelmemet Neferetről, igaz?

- Sikerül?

- Nem nagyon.

Stark átkarolt.

- Akkor ki kell találnom valami más figyelemelterelő hadműveletet.

Egymásba karolva sétáltunk a kastély bejáratához. Stark azzal szórakoztatott, hogy további I betűs szavakat talált Aphrodité jellemzésére, én pedig próbáltam visszatalálni ahhoz az elégedettséghez és boldogsághoz, amit nem sokkal korábban egy rövid időre megtapasztaltam. Azt mondogattam magamnak, hogy Neferet a világ másik végén van, és a felnőttek majd elintézik a dolgot. Amikor Stark kinyitotta nekem a kastély ajtaját, valami mozgást láttam felülről, felnéztem, és a szemem megakadt a Sgiach birodalmának tetején lengedező zászlón. Egy pillanatra elidőzött a tekintetem a gyönyörű fekete bikán, és a testére rajzolt Istennő csillogó alakján. Hirtelen ködfolt szállt fel a vízről, és elhomályosította a látásomat. A fekete bikát egyszerre fehérnek láttam, az Istennő pedig teljesen eltűnt.

Megrázkódtam a félelemtől.

- Mi az? - kérdezte Stark ugrásra készen, és azonnal ott termett mellettem.

Pislogtam egyet. A köd eloszlott, és a zászló ismét ugyanolyan volt, mint korábban.

- Semmi - feleltem gyorsan. - Csak paranoiás vagyok.

- Nyugi, itt vagyok. Ne légy paranoiás, nincs mitől félned. Megvédelek.

Stark átölelt, és magához szorított, kizárva a külvilágot és elhallgattatva az ösztöneimet.

ÖTÖDIK FEJEZET

Stevie Rae

- Mi van veled? Teljesen megváltoztál.

Stevie Rae felemelte a fejét, és Kramishára pillantott.

- Mi bajod van velem? Az, hogy itt ülök, és azzal foglalkozom, ami *rám* tartozik? - Nem tette hozzá, hogy *nem úgy, mint te*. - Hogy érted azt, hogy megváltoztam?

-Kiválasztottad magadnak a legsötétebb, legeldugottabb sarkot. Elfújtad az összes gyertyát, hogy még sötétebb legyen. És közben olyan nyilvánvalóan búslakodsz, hogy szinte hallom a gondolataidat.

- Nem hallhatod a gondolataimat.

A Stevie Rae hangjában lévő éltől Kramisha szeme elkerekedett.

- Persze, hogy nem hallom. Nem kell mindjárt a torkomnak ugranod. Azt mondtam: *szinte*. Nem vagyok én Sookie Stackhouse. De még ha az lennék, akkor sem hallgatnék bele a gondolataidba. Az illetlenség, és nekem volt gyerekszobám. - Kramisha leült Stevie Rae mellé a padra. - Ha már itt tartunk... tényleg én vagyok az egyetlen, aki szerint a vérfarkas szexibb, mint Bill és Eric együttléve?

- Kramisha, ne lödd le a *TrueBlood* harmadik szezonjának a poénjait, mert még a másodikkal sem végeztem.

- Akkor csak annyit mondok, hogy készülj fel egy dögös négylábúra.

- Elég! Most fejezd be. Egy szót sem akarok többet hallani.

- Oké, oké, de amúgy is erről a dögös szörnyeteg témáról akartam beszélgetni veled.

- Nézd, Kramisha. Ez a pad fából készült. A fa egyenlő a földdel. Vagyis ha tovább folytatod a *True Blood* spoilerzését, akkor valószínűleg képes leszek valami nagyon csúnya dolgot művelni veled.

- Nyugi, nyugi. Már rég leszálltam a témáról. Van itt valami más, amit meg kellene beszélünk, mielőtt elkezdődik ez a várhatóan dögunalmas tanácsülés.

- Ezen muszáj részt vennünk. Főpapnő vagyok, te pedig koszorús költő. Muszáj elmennünk a tanácsülésre. - Stevie Rae jókorát sóhajtott, és a válla észrevehetően megereszkedett. - A fenébe, alig várom már, hogy holnap legyen, és Z végre hazajöjjön.

- Igen, megérttem. Csak azt nem értem, miért viselkedsz ilyen furcsán. Teljesen be vagy fordulva.

-A pasim megőrült, és teljesen eltűnt a föld színéről. A legjobb barátnőm majdnem meghalt a Túlvilágon. A vörös vámpírjelöltek pedig - nem ti, hanem a többiek - még mindig szabadon járnak - kelnek, és fogadni mernék, hogy továbbra is embereket esznek. És ha ez mind nem lenne elég, még Főpapnő is vagyok, noha azt sem tudom, mit jelent ez pontosan. Azt hiszem, ez éppen elég ahhoz, hogy „beforduljak”.

- Igen, az, ettől függetlenül kénytelen vagyok megmutatni ezeket a költeményeket, mert totál kirázott tőlük a hideg. Rólad meg valami szörnyekről van benne szó, és tudni akarom, mit jelentenek.

- Kramisha, fogalmam sincs, miről beszélsz.

Stevie Rae felemelkedett a padról, hogy faképnél hagyja Kra- mishát, de a koszorús költő benyúlt a táskájába, és előhúzott belőle egy teleírt lila papírlapot. Stevie Rae ismét sóhajtott egy nagyot, és kinyújtotta a kezét.

-Jól van. Hadd nézzem.

- Rámásoltam mindkettőt erre a lapra. A régit meg az újat. Valami azt súgta, nem árt felfrissíteni az emlékezeted.

Stevie Rae szótlanul meredt a papírra. Lassan végigolvasta az első verset. Nem mintha szüksége lett volna az emlékezete felfrissítésére.

A költemény minden egyes sora örökre beleégett az elméjébe.

*A Vörös kilép a Fényre,
elszántan toppan az örök
küzdőtérre.*

*A Sötétség ezer alakot ölthet, szín,
hazugság, érzelmek- mind rejteke
lehet.*

*A szívedet add, úgy köss vele szövetséget, de
bizalom csak akkor élhet, ha elűzöd a Sötétséget.*

*Lelkeddel láss, ne higgy a szemednek, ha
szörnyekkel táncolsz, ne feledd: álarcot
viselnek.*

Stevie Rae-nek minden önuralmára szüksége volt, nehogy elsírja magát, de a szíve úgy sajtolt, hogy azt hitte, mentén megszakad. A versnek igaza volt. Rephaimet a lelkével látta, nem a szemével. Elűzte a Sötétséget, és megbízott a Hollómásban, de ezért a szívét adta, a szívével fizetett. És ez azóta sem változott.

Stevie Rae vonakodva pillantott a másik versre, az újra. Mielőtt elkezdte volna olvasni, figyelmeztette magát, hogy lehetőleg ne reagáljon rá, ne áruljon el semmit az arcával.

*Gyönyörű szörnyek
Vágyal leli álmok
Változó valóság
Higgy az igazadban
Ember... szörnyeteg... rejtély.... mágia
Hallgass a szívedre
Ne ítélj elsőre
A szeretet örök
Higgy az igazában
Majd az idő eldönti
Hihetsz-e szavának
A hit felszabadít
Ha nyitott vagy a változásra.*

Stevie Rae szája kiszáradt.

- Sajnálom, nem tudok segíteni. Nem értem, mit jelentenek ezek a dolgok, - Megpróbálta visszaadni Kramishának a papírt, de a költő összefonta a karját a mellkasa előtt.

- Nem megy neked a hazudozás, Stevie Rae.

- Nem valami bölcs dolog hazugnak nevezni a Főpapnődet. - Stevie Rae hangjában volt valami fenyegető, aminek hallatán Kramisha ingatni kezdte a fejét.

- Mi történik veled? Érzem, hogy valami emészt belülről. Ha önmagad lennél, elmondanád nekem. Megpróbálnád megfejtetni, miről szól ez a vers.

- Nem tudom megfejteni! Metaforák, szimbólumok, érthetetlen utalások - egy szót sem értek belőlük.

- Ez nem igaz - mondta Kramisha. - Meg fogjuk fejteni. Ha nem te, majd Zoey. Amúgy egyszer már nekünk is sikerült, ha jól emlékszem, és segítettek nekünk ezek visszatérni a Túlvilágról. Stark a mi utasításainkat követve tudott utánamenni. - Kramisha az első költeményre bökött az ujjával. - Ennek egy része már valóra is vált. Találkoztál a szörnyekkel. Azzal a két bikával. Azóta teljesen megváltoztál. Most itt van egy másik költemény tele szörnyekkel. Tudom, hogy neked szól. És azt is tudom, hogy többet tudsz, mint amennyit elárulsz.

- Törődj a magad dolgával, Kramisha. - Stevie Rae felpattant, kilépett az alkóvból, és egyenesen beleütközött Sárkány Lank- fordba, de előbb még visszakiáltott Kramishának: - Részemről befejeztem a szörny témát.

- Hé, mi ez az egész? - Sárkány elkapta Stevie Rae karját, aki egy pillanatra megtántorodott az ütközéstől. - Azt mondtad, hogy *szörny témát?*

- Igen, azt mondta. - Kramisha a Stevie Rae kezében lévő füzetlapra mutatott. - Két vers van rajta, az egyiket aznap írtam, amikor Stevie Rae összeakadt azzal a két bikával, a másikat pedig egy pár órával ezelőtt. De nem hajlandó velük foglalkozni.

- Nem azt mondtam, hogy nem fogok velük foglalkozni. Csak azt mondtam, hogy előbb a saját dolgommal akarok törődni, anélkül, hogy mindenki olyan beleütné az orrát, akinek semmi köze hozzá.

- Ezt értsem úgy, hogy nekem sincs semmi közöm hozzá? - kérdezte Sárkány.

Stevie Rae vonakodva a szemébe nézett.

- Nem, természetesen nem.

- Abban egyetértesz Kramishával, hogy ezek a versek fontosak?

- Hát, lényegében igen.

- Akkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül őket. - Sárkány Stevie Rae vállára tette a kezét. - Tudom, hogy vannak dolgok, amiket szeretnél megtartani magadnak, de olyan pozícióba kerültél, ahol már vannak fontosabb dolgok is a magánéletnél.

- Tudom, de egyedül is képes vagyok megbirkózni a gondjaimmal.

- A bikákkal nem sikerült - szólt közbe Kramisha. - Egyszer csak megjelentek.

- De el is tűntek, nem? Vagyis meg tudtam velük birkózni.

- Sosem felejttem el, hogy néztél ki utána. Olyan súlyosan megsebesítetted az első bika, hogy azt hittem, belefojgysz halni. Ha időben megértetted volna Kramisha figyelmeztetését, akkor talán nem kellett volna ekkora árat fizetned. És ehhez még vegyük hozzá, hogy felbukkant egy Hollómás, talán pont a Rephaim nevű szörnyeteg. Az a bestia még mindig itt ólálkodik valahol, és mindannyiunk számára veszélyt jelent. Meg kell értened, ifjú papnó, hogy a figyelmeztetések, amiket kapsz, nem csak rád tartoznak, mert mások életére is befolyással lehetnek.

Stevie Rae Sárkány szemébe nézett. A szavai kemények voltak, a hangja azonban kedves. De az arckifejezése vajon gyanakvásról és haragról árulkodott, vagy csak a felesége halála felett érzett gyász tette olyan komorrá?

- Egy ilyen bestia ölte meg Anasztáziát is - folytatta Sárkány. - Ha lehetőségünk van rá, minden létező eszközzel meg kell akadályoznunk, hogy újabb ártatlan essen áldozatul a Sötétség teremtményének. Stevie Rae, te is tudod, hogy igazam van.

- T-tudom - hebegte, miközben lázasan járt az agya. *Nem sokkal azelőtt, hogy Dáriusz lelőtte, Rephaim megölte Anasztáziát. Ezt soha senki nem fogja elfelejteni, még én sem., különösen most, hogy így megváltoztak a dolgok. Hetek óta nem találkoztam vele. Egyáltalán. A megbélyegzésünk még mindig él. Azt érzem, de vele kapcsolatban nem érzek semmit.*

És végül pont ez a tény - hogy nem tud semmit Rephaimről - adta meg a végső lökést Stevie Rae-nek.

- Oké, igazad van. Segítségre van szükségem. - Lehet, hogy ennek így kell lennie, gondolta, azzal átadta Sárkánynak a verseket. Talán Sárkány rájön a titkomra, és akkor mindennek vége: *Rephaim-nek, a megbélyegzésünknek, a szívemnek.* De legalább véget ér.

Miközben Sárkány a verset olvasta, Stevie Rae az arcát figyelte, és látta, ahogy egyre komorabbá válik. Amikor végül felnézett a papírlapról, egyértelművé vált, hogy komolyan aggódik.

- A második bika, amit megidézted, a fekete, amelyik elzavarta a fehéret, vele milyen kapcsolatba kerültél?

Stevie Rae igyekezett nem kimutatni megkönnyebbülését, amiért Sárkány inkább a bikára összpontosít, és nem Rephaim felől érdeklődik.

- Nem tudom, lehet-e ezt egyáltalán kapcsolatnak nevezni, de gyönyörűek... Fekete volt, de nem olyan, mint a Sötétség. Inkább mint az éjszakai égbolt vagy a föld... egyszerűen lenyűgöző.

- A föld... - Sárkány hangosan gondolkodott. - A bika azt az elemet juttatta eszedbe, amelyiket képes vagy megidézni. Ennyi talán már elegendő is ahhoz, hogy kialakuljon köztetek valamilyen kapcsolat.

- De róla tudjuk, hogy jó - szólt közbe ismét Kramisha. - Ott nincsen semmiféle rejtély. A költemény biztosan nem róla beszél.

- És akkor mi van? - Stevie Rae képtelen volt palástolni ingerültségét. Kramisha úgy ragaszkodott ehhez a témához, mint kutya a velős csonthoz. A világ minden kincséért sem engedte volna el.

- A vers, főleg a második, azt mondja, hogy higgy az igazában. De róla már tudjuk, hogy jó. A fekete bikában megbízhatsz. Akkor miért kellene egy vers, hogy ezt elárulja?

- Kramisha, a leghalványabb fogalmam sincs.

- Szerintem egész egyszerűen arról van szó, hogy ez nem a fekete bikára vonatkozik - jelentette ki Kramisha.

- Akkor mégis kire? Más szörnyet nem ismerek. - Stevie Rae gyorsan beszélt, mint aki minél előbb túl akar esni a hazugságon.

- Azt mondtad, Dallasnak kifejlődött egy szokatlan, új képessége, és hogy teljesen megőrült. Jól emlékszem? - kérdezte Sárkány.

- Igen, gyakorlatilag ez történt - bólintott Stevie Rae.

- Lehet, hogy az utalás a szörnyre valójában szimbolikus, és Dallasra vonatkozik. És a vers azt jelenti, hogy hinned kellene az emberiségében, ami még mindig megvan benne - folytatta Sárkány.

- Nem tudom - ingatta a fejét Stevie Rae. - Teljesen meg volt zakkanva, úgy viselkedett, mint aki nem normális, és nagyon vad dolgokat mondott arról a Hollómásról, akit látott.

- Kezdődik a tanácsülés! - A Tanácsterem ajtaján kinéző Leno- bia hangja szállt végig a folyosón.

- Magammal vihetem? - kérdezte Sárkány, felemelve a papírlapot, ahogy elindult a Tanácsterem felé. - Lemásolom, aztán visszazaadom, de szeretném alaposabban is áttanulmányozni őket.

- Felőlem - vonta meg a vállát Stevie Rae.
- Örülök, hogy Sárkány is beszáll az ötletelésbe, hátha úgy sikerül megfejtenuk - mondta Kramisha.
- Én is - vágta rá Stevie Rae olyan hangsúllyal, mintha valóban így lenne. ÉBRÍDÉS

13

Sárkány megtorpant.

- Nem mutatom meg senkinek, csak azoknak a vámpíroknak, akik szerintem tudnak segíteni a vers megértésében. Tiszteletben tartom a kívánságodat, hogy ezt magánügynek tekinted.
- Amint Zoey visszajön holnap, első dolgom lesz megmutatni neki - mondta Stevie Rae.

Sárkány összevonta a szemöldökét.

- Zoey-nak szerintem is látnia kell, de holnap még sajnos nem fog visszatérni az Éjszaka Házába.
- Micsoda? Miért nem?
- Úgy tűnik, Stark még nem jött teljesen rendbe, és a Sgiach megengedte nekik, hogy határozatlan ideig ott maradjanak.
- Ezt Zoey mondta neked? - Stevie Rae alig akart hinni a fülének. A legjobb barátnője felhívja Sárkányt, neki pedig egy árva szót sem szól? Csak nem sejt valamit?
- Nem, Stark beszélt Jackkel, tőle tudom.

- Ó, a szertartás. - Stevie Rae megkönnyebbülten bólintott. 2 mégsem titkol előle semmit. Jack teljesen be volt zsongva a szertartás miatt, egyedül felelt a zenéért, a kajáért és a dekorációért is - valószínűleg ő hívta fel Zoey-t, hogy feltegyen neki egy csomó életbevágó kérdést, mint hogy *Mi a kedvenc színed? vagy Milyen chips legyen: Doritos vagy Ruffles?*

- A meleg srác nagyon rá van izgulva erre a szertartásra. Fogadni mernék, hogy majdnem elsírta magát, amikor megtudta, hogy Z mégsem jön haza holnap.

-Úgy tudom, arra akarja felhasználni az így nyert időt, hogy gyakorolja a dalt, amit elő akar adni, illetve tökéletesítse a dekorációt - felelte Sárkány.

- Istennő segíts - sóhajtott fel Kramisha. - Ha megint szivárványokkal meg egyszarvúakkal akarja kidekorálni a termet, minket meg szőrmeboákba akar öltöztetni, én abból nem kérek.

- Papírkardokat készít - mondta Sárkány.
 - Tessék? - kérdezte Stevie Rae, mint aki nem jól hall.
- Sárkány kuncogni kezdett.

-Jack bejött hozzám a tornaterembe, és kért egy igazi kardot, hogy arról tudja tanulni őket! Papírból hajtogatott origami kardokat akar damilról lelógatni. Azt mondta, azok illenek majd a dalhoz.

- Mert azok is legyőzik a gravitációt - *defying gravity*. - Stevie Rae önkéntelenül is elnevette magát. Nagyon szerette Jacket. Elmondhatatlanul aranyos srác volt.

- Remélem, nem rózsaszín papírból akarja hajtogatni őket - mordult fel Kramisha. - Az nagyon nem lenne menő.

Odaértek a Tanácsterem ajtajához, és mielőtt beléptek volna, Stevie Rae hallotta, amint Sárkány így felel:

- Nem rózsaszínből. Lilából. Láttam nála egy csomó lila papírlapot.

Stevie Rae még akkor is vigyorgott, amikor Lenobia bejelentette, hogy az ülést ezennel megnyitja. A következő napokban többször is eszébe jutott ez a vigyor, és azt kívánta, bárcsak örökre meg tudná őrizni magában azt a képet, ahogy Jack lila papírkardokat hajtogat, miközben a „Defying Gravity”-t énekli, arcán boldog mosollyal nézi az élet napos oldalát, és ami a legfontosabb: életben van.

HATODIK FEJEZET

Jack

- Mi az, Hercegnő? Mi ütött ma beléd, szépségem? - Jack kihúzta a lila origami papírokat a sárga szőrű labrador feneke alól, és felrakta őket a fából készült asztalkára, melyet kardtartónak használt. A nagytestű kutya felmordult, farkával csapott néhányat a földre, és közelebb somfordált Jackhez. A fiú felsóhajtott, és szeretetteljes pillantást vetett Hercegnőre. - Nem kell állandóan rajtam lógnod. Minden rendben van. Csak a díszeket készítem.

- Úgy látom, má a szokásosnál is jobban eluralkodott rajta a kapcsolatfüggőség - mondta Damien, és leült a fűre Jack mellé.

Jack félbehagyta a kardnak a hajtogatását, amelyen éppen dolgozott, és megsimogatta Hercegnő nagy, puha fejét.

- Szerinted azt érzi, hogy esz-té-á-er-ká még mindig nincs teljesen rendben? Vajon tudja, hogy holnap még nem jön haza?

-Talán. Hercegnő rendkívül intelligens kutya, de szerintem nem Stark hogyléte izgatja, inkább amiatt aggódik, hogy felmászol erre a tákolmányra.

Jack a nyolcfokos létrára pillantott, amely kinyitva állt néhány lépésre tőle.

- Óh, emiatt igazán nem kell aggódnia. A létra teljesen stabil. Még egy biztonsági retesz is van rajta, nehogy véletlenül összecsucódjon alattam.

- Hát, nem tudom. Nagyon magasan van a teteje. - Damien nyugtalan pillantást vetett a létrára.

- Nem olyan vészes. Meg nem is akarok felmászni egészen a tetejére, vagy legalábbis nem sokszor. Szegény fának amúgy is lefelé hajlanak az ágai. Tudod, mióta ő kimászott a föld alól. - Az utolsó mondatot színpadiasan suttogva ejtette ki.

Damien megköszöri a torkát, és ugyanolyan nyugtalanul méregette a nagy tölgyfát, mint néhány másodperccel korábban a létrát.

- Oké, ne légy dühös, de szerintem egyáltalán nem jó ötlet, hogy pont ezt a helyet választottad a Zoey-t üdvözlő szertartáshoz.

Jack felemelte a kezét, és Damien felé fordította a tenyerét, ami egyezményes jel volt, és azt jelentette: *elég*.

- Tudod, hogy sokak szerint rossz ómen ez a hely. De mérlegettem az érveket, és arra jutottam, hogy több szól mellette, mint ellene.

- Édesem, tudom, hogy téged mindig a legjobb szándékok vezérelnek. - Damien megfogta Jack kezét, és rátette a másik tenyerét is. - De attól tartok, te vagy az egyetlen, aki bármilyen pozitívumot képes látni ezen a helyen. Nolan professzort és Loren Blake-et itt ölték meg. Kalona ezen a helyen bukkant elő a föld alól, kettéhasítva ezt a fát. Nem gondolom, hogy ezek az események alkalmassá tennék egy ünneplésre.

Jack a másik kezével megsimogatta Damien karját.

- Ezen a helyen komoly erők összpontosulnak, nem igaz?

- De igen - felelte Damien.

- És az erő Önmagában se nem negatív, se nem pozitív. Csak a külső behatások és a felhasználásuk teszi azzá. Jól mondom?

Damien egy kicsit elgondolkodott, majd kelletlenül bólintott.

- Igen, azt hiszem, ebben is igazad van.

- Érzem, hogy ennek a helynek - a kettéhasított fának a keleti fal mellett - rosszul használták az energiáját. Meg kell adni neki a lehetőséget, hogy ismét a Fény és a jószág szolgálatába állhasson. Muszáj megadnunk neki ezt az esélyt. Valami azt sűgja, hogy itt kell lennem és elő kell készítenem ezt a helyet Zoey szertartására, még akkor is, ha Stark meg ő később jönnek.

Damien felsóhajtott.

- Tudod, hogy soha nem kérdőjeleztem meg a megérzéseidet.

- Ez azt jelenti, hogy mellém állsz? Még akkor is, ha mindenkitől azt hallod, hogy a barátodnak elment az esze?

Damien rámosolygott.

- Senki nem mondja azt, hogy elment az eszed. Azt mondják, hogy a nagy lelkesedés elhomályosította a józan ítélőképességedet. . Jack kuncogni kezdett.

- Fogadni mernék, hogy nem pont ezeket a szavakat használták.

- Nem, ezek szinonimáit.

- Imádom, hogy ilyen szóbűvész vagy!

- Én meg imádom, hogy te ilyen optimista! - Damien odahajolt Jackhez, és puhán szájon csókolta. - Tedd, amit tenned kell. Tudom, hogy Zoey értékelni fogja, amikor végre hazaér. - Elhallgatott, és szomorúan elmosolyodott Jack bizakodó tekintete láttán. - Édesem, ugye tudod, hogy Zoey talán hetek vagy hónapok múlva tér csak vissza? Hallottam, mit mondott neked Stark, és Zoey-val ugyan nem beszéltem személyesen, de Aphrodité szerint Z nagyon megváltozott, és igazából nem is Stark miatt maradnak Skye szigetén, hanem azért, mert Zoey nem akar még visszatérni a világba.

- Ezt nem hiszem el, Damien - mondta Jack határozottan.

- Én sem akarom elhinni, de tény, hogy Zoey nem jön vissza Aphroditével és Dáriusszal, és egyelőre senkinek nem árulta el, mikor akar hazajönni. Nyilván nyomasztják a Heath-szel történtek is. Ha visszajönne Tulsába, szembesülne vele, hogy Heath nincs itt, és már soha nem is lesz.

- Borzalmas lehet neki - sóhajtott fel Jack.

Megértően összenéztek.

- Elveszíteni valakit, akit ennyire szeretsz, mindig borzalmas. Nem csoda, hogy Zoey megváltozott tőle.

- Igazad van, de Z akkor is Z maradt. Valami azt súgja, sokkal hamarabb vissza fog térni, mint gondolod - jelentette ki Jack.

Damien felsóhajtott.

- Remélem, igazad lesz.

- Te magad is elismerted, hogy sok dologban igazam van. Hidd el, hogy ebben is az lesz. Tudom, hogy így van.

- Oké, hiszek neked, de leginkább azért, mert imádom a pozitív hozzáállásodat.

Jack elvigyorodott, és gyorsan megpuszilta Damient.

- Köszönöm!

- Lehet, hogy Z tényleg hazajön egy hét múlva, de szerintem akkor sem túl jó ötlet már most felaggatnod a papírkardokat erre a fára. Mi van, ha elered közben az eső? Tönkremegy az összes, amin eddig dolgoztál.

-Jaj, te kis csacsi, nem fogok felrakni mindent! Csak ki akarom próbálni, hogy megfelelően szimmetrikusak-e, nehogy féloldalasan lógjanak, ha felakasztom őket.

- Ezért van itt ez a kard? Félelmetesen élesnek látszik, főleg így, nekitámasztva az asztalnak. Nem kellene lefelé fordítani a hegyét?

Jack követte Damien tekintetét, A hosszú, ezüstszerű kard az asztalnak támasztva pihent, markolattal lefelé. Pengéjén megcsillant az iskolaudvart éjszakánként megvilágító gázlámpák fénye.

- Sárkány szigorú instrukciókkal látott el, amikre igyekeztem odafigyelni, bár nem volt könnyű, mert Sárkány annyira szomorú látványt nyújtott. Nincs valami jó állapotban. - Jack az utolsó mondatot suttogta, mintha attól félne, hogy Hercegnő kihallgatja őket. Damien felsóhajtott, és egymásba fűzte az ujjait Jackkel.

- Szerintem sincs túl jól.

- Ő mondta, hogy ne állítsam bele a kardot a földbe, mert eltompul a hegye vagy valami ilyesmi, de nem tudtam teljesen odafigyelni a szavaira, mert állandóan csak a nagy, sötét karikákat láttam a szemem alatt - mondta Jack.

- Nem hiszem, hogy tud aludni - bólintott szomorúan Damien.

- Nem akartam ilyesmivel zavarni, de muszáj volt kölcsönkérnem egy kardot, mert látni akartam, milyen egy igazi, nem csak kép után hajtogatni.

-Nem hiszem, hogy zavartad vele. Anasztázia halálát fel kell dolgoznia. Nem szívesen mondok ilyet, de ebben aligha tudunk neki segíteni, Amúgy az ötleted kiváló. Nagyon élethűek ezek az origamikardok.

Jack csak úgy ragyogott a büszkeségtől.

- Tényleg? Tetszenek?

Damien átölelte, és közelebb húzta magához.

- Nagyon, igazán tehetséges vagy.

Jack odabújt hozzá.

- Köszönöm. Te vagy a legjobb barát a világon.

Damien elnevette magát.

- Melletted nem nehéz annak lenni. Figyelj csak, mi lenne, ha segítenék hajtogatni?

Most Jacken volt a nevetés sora.

- Köszí, de inkább ne. Még egy ajándékdobozt sem tudsz rendesen becsomagolni, úgyhogy valami azt súgja, az origami nem tartozik az erősségeid közé. De azért van valami, amiben segíthetnél. - Jack vetett egy ~~szórakoztató~~ pillantást Hercegnőre,¹³ majd közelebb hajolt Damienhez, és a fülébe súgta: - Elvihetnéd Hercit sétálni. Állandóan rajtam lóg, és mindig összegyűri a papírokat.

- Oké, szívesen. Amúgy is kocogni indultam. Ismered a mondást: ép testben ép meleg. Hercegnő is futhat velem néhány kört. Úgy kifárasztom, hogy nem lesz ereje rajtad lógni.

- Annyira cuki, hogy kocogni jársz.

- Nem mondanád ezt, ha látnál utána csatakosan az izzadtságtól - mondta Damien, azzal felállt, és felkapta Hercegnő pórázát a fűről.

-Tudod, hogy imádom, amikor csatakos vagy izzadtságtól - vigyorgott rá Jack.

- Akkor inkább le sem zuhanyozok utána - felelte Damien.

- Remek ötlet - mondta Jack.

- Vagy inkább zuhanyozhatnánk együtt.

Jacknek fülig ért a szája.

- Ez már nem is *remek*, hanem *kiváló* ötlet.

- Te kis cafka - mondta Damien, azzal lehajolt, és szenvedélyesen megcsókolta Jacket.

- Szókincsbajnok - felelte Jack, mielőtt visszacsókolta volna.

Hercegnő közéjük furakodott, és a farkát csóválva nyalogatni kezdte mindkettőjüket.

- Gyere csak, szépségem! Téged is szeretünk! - Jack lehajolt, és megpuszilta Hercegnő puha orrát.

- Gyerünk, mozogjunk egy kicsit, hogy szépek és kíváncsiak legyünk Jack bácsi számára - mondta Damien, és megrántotta a kutya pórázát. Hercegnő némi tétovázás után követte.

- Ne aggódj, nemsokára visszahoz - nyugtatta meg Jack a labradort.

- Így van, Herci, mindjárt viszontláthatod Jacket.

- Hé! - kiáltott utánuk Jack. - Szeretlek titeket!

Damien megfordult, felemelte Hercegnő egyik mancsát, és integetett vele Jacknek.

- Mi is szeretünk téged! - Aztán elkocogtak. Hercegnő izgatottan ugatott, amikor Damien úgy tett, mintha üldözőbe venné.

Jack hosszasan nézett utánuk.

- Ti vagytok a legjobbak - mondta halkán.

Még néhány szimuláció után ötödik karddal is elkészült. *Minden elemnek egy, gondolta magában. Felakasztom őket, és ezek lesznek a kísérleti példányok.*

Miközben levágta a megfelelő hosszúságú damilt, és átfűzte az utolsó kardon, tekintetével az ágakat fürkészte, hová is függeszse fel a dekorációkat. Nem kellett sokáig keresgélnie. A fa mintha maga ajánlkozott volna a feladatra. A vastag törzs szinte teljesen kettéhasadt Kalona érkezésekor, és a tölgyfa vaskos ágai közelebb hajoltak a földhöz. Azelőtt egy húszfokos létrával sem érte volna el a legalsó ágakat, most viszont a nyolcfokozatú is bőven elégnék bizonyult.

- Oda. Igen, oda kell akasztanom az elsőt. - Jack egyenesen fölfelé nézett. A fa egyik ága közvetlenül a kis asztalka fölé nyúlt, mint egy védelmező kar. - Tökéletes, pontosan afölött a hely fölött fog lógni, ahol a kardokat készítettem. - Jack közelebb húzta a létrát az asztalhoz, és a markolatához erősített damilnál fogva felemelte az első kardot. - Hoppá! Majdnem elfelejtettem. Gyakorolnom kell - mondta magának, azzal megnyomta az iPhone dokkolóján a megfelelő gombokat, mire felcsendült a „Defying Gravity” jól ismert dallama.

Something has changed within me - Valami megváltozott bennem

Something is not the same - Valami más lett

I'm through with playing by the rules - Megelégettem, hogy

Of someone else 's game... - Mások diktálnak nekem

Rachel kezdte a dalt, tisztán és erősen. Jack a létra legalsó fokán állt, és amikor meghallotta Kurt hangját, vele együtt énekelte a szöveget, igyekezve hangról hangra lemásolni a fiú produkcióját.

Too late for second-guessing - Most már nincs visszaút

Too late to go back to sleep... - Késő meggondolni magam...

Jack közben egyre feljebb lépkedett a létrán, pontosan úgy, ahogy a *Glee* szereplői lépkedtek a városi koncertteremben a tavaszi turnéjuk során.

It's time to trust my instincts- Ideje, hogy az ösztöneimre hallgassak Close myeyes: andleap!- Behunyjam a szemem: és elrugaszkodjak!

Föléit a létra tetejére, ott megállt, és együtt énekelte a refrént Kürttel és Rachellel a színházban rákötözte a damilt a csupasz téli ágakra.

Együtt dúdolta Rachellel a következő néhány sort, várta, hogy ismét Kurt része következzen, amikor valami mozgásra lett figyelmes a fák kettéhasított törzse körül. Jacknek elakadt a lélegzete. Esküdni mert volna, hogy egy gyönyörű nő alakját látta a fa alatt. Az alak sötét volt és homályos, de ahogy Kurt közeledett a refrénhez, egyre határozottabbá váltak a körvonalai.

- Nüx? - suttogta Jack tágra nyílt szemmel.

Mintha fellebbentettek volna egy fátylat, a nőalak egyszerre teljesen láthatóvá vált. Felemelte a fejét, és rámosolyogott Jackre. Mosolya egyszerre volt elbűvölő és gonosz.

- Igen, kicsi Jack. Nyugodtan szólíthatsz Nüxnek.

- Neferet! Mit keresel itt? - kérdezte döbbenet, meglepedve arról, hogy illetlenség tegeznie egy felnőtt vámpírt.

- Ami azt illeti, éppen téged kereslek.

- E-engem?

- Igen, téged. A segítségedre van szükségem. Tudom, mennyire szeretsz másoknak segíteni. Ezért kerestelek fel, Jack. Megtennél nekem valamit? Ígérem, nem fogod megbánni.

- Nem fogom megbánni? Ez meg mit jelentsen? - kérdezte Jack remegő hangon.

- Azt jelenti, hogy ha te megteszel nekem egy apróságot, akkor én is teljesítem egy kívánságodat. Túl hosszú ideig voltam távol az Éjszaka Házától. Félek, hogy eltávolodtam az itteni hétköznapiaktól. De te segíthetnél, megmutathatnád, hogy mennek most a dolgok errefelé. Cserébe megjutalmazlak. Gondolj az álmaidra! Mivel szeretnéd tölteni az Átváltozás után rád váró hosszú életet? Én valóra válthatom az álmaidat.

Jack elmosolyodott, és széttárta a karját.

- De hiszen nekem már valóra váltak az álmaim. Itt vagyok ezen a gyönyörű helyen a barátaimmal, akik olyanok számomra, mintha a családom lennének. Mi mást kívánhatnék még?

Neferet arckifejezése megkeményedett. A hangja jéghideg volt.

- Mi mászt kívánhatnál? Nem szeretnél uralkodni ezen a „gyönyörű helyen”? A szépség elmúlik, A barátok és a család elpusztulnak. Csak a hatalom az, ami örökké tart,

- Nem, a szeretet az egyetlen, ami örökké tart - vágta rá Jack ösztönösen,

Neferet gúnyosan felnevetett.

- Ne légy ilyen naiv. Én sokkal többet kínálok neked a szeretetnél. Jack alaposan végigmérte Neferetet. Megváltozott, és Jack a lelke mélyén azt is tudta, hogy mitől. Neferet elfogadta a gonoszt. Teljesen és feltétel nélkül. Az első pillanattól fogva tudta. *A Fény egyetlen szikrája sem maradt benne.* A fejében megszólaló hang gyengéd volt és szeretetteljes. Jack bátorságot merítve belőle megköszöri a torkát, és egyenesen Neferet hideg, smaragdzöld szemébe nézett.

- Nem akarok hálátlannak tűnni, Neferet, de nem fogadhatom el az ajánlatot. Attól tartok, nem segíthetek. Ellentétes oldalon állunk.

Jack elindult lefelé a létráról,

- Maradj ott, ahol vagy!

Nem értette, hogyan, de a teste engedelmeskedett Neferet szavainak.

Úgy érezte, mintha hirtelen egy láthatatlan jégketrecbe zárták volna.

- Te pimasz kölyök! Tényleg azt hiszed, hogy dacolhatsz velem?

Kiss me goodbye - Csókolj meg búcsúzóul

Fm defyinggravity... - Legyőzöm a gravitációt...

- Igen - felelte, miközben Kurt hangja a fülében csengett. - Mert Nüx oldalán állok, és nem a te oldaladon. Engedj utamra, Neferet. Nem fogok segíteni neked.

- Ez az, amiben nagyon tévedsz, te kis két lábon járó ártatlanság. Éppen most bizonyítottad be, hogy képes vagy nekem segíteni. - Neferet felemelte a kezét, és valami bonyolult jelet rajzolt a levegőbe, - itt van, ahogy megígértem.

Jacknek halvány fogalma sem volt, kihez beszél Neferet, szavai mégis rettegéssel töltötték el. Tehetetlenül figyelte, ahogy Neferet kilép a fa árnyékából, és elindul az Éjszaka Háza főépületéhez vezető járda felé. Furcsa közönyösséggel nyugtázta, hogy Neferet mozgása leginkább egy hullóérem emlékezteti.

Egy pillanatig tényleg azt hitte, hogy Neferet elmegy - ő pedig megmenekül. De amikor Neferet odaért a járdához, visszanézett rá, megrázta a fejét, és halkán felnevetett.

- Nem gondoltam volna, hogy ilyen egyszerű lesz, de ezzel a nemes gesztussal megkönnyítetted a dolgomat. - A kard felé lendítette a kezét. Jack elkerekedett szemmel figyelte, ahogy valami fekete csavarodik a kard markolatára, a kard megmozdult, majd addig helyezkedett, míg a hegye pontosan felé mutatott.

- Íme az áldozatod. Őt nem sikerült beszennyeznem. Ezzel megfizetem adósságomat Uradnak, de várj, míg az óra elüti a tizenkettőt. Addig tartsd fogva. - Azzal Neferet megfordult, és pillantásra sem méltatva Jacket, elsietett a főépület felé.

Végtelenül hosszúnak tűnt az éjfélig hátralévő idő, bár Jack igyekezett nem foglalkozni sem ezzel, sem a láthatatlan kötelekkel, melyek gúzsba kötötték. Örült, hogy a „Defying Gravity”-t úgy állította be, hogy végtelenül ismétlődjön a szám. Megnyugtatta Kurt és Rachel hangja, amint arról énekeltek, hogy legyőzik a félelmüket.

Amikor megszólalt a harang, Jack tudta, mi fog történni. Azt is tudta, hogy nem tehet ellene semmit - hogy nem menekülhet a végzete elől. Az értelmetlen vergődés és a haszontalan könnyek helyett behunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, aztán belépett Rachel és Kurt mellé, és együtt énekelte velük a refrént:

*Vd sooner buy- Hamarosan megteszem
Defying gravity- Legyőzöm, a gravitációt
Kiss me goodbye- Csókolj meg búcsúzóul
I'm defying gravity- Legyőzöm a gravitációt
I think I'll try - Azt hiszem, megpróbálom
Defying gravity- Legyőzni a gravitációt
And you won 't bring me down! - És ti sem állíthatok meg!*

Jack tenorja még ott visszhangzott a kettéhasadt tölgyfa ágai között, amikor Neferet mágiája lerántotta a létra tetejéről. Egyenesen bele a felfelé meredő kardba, amely könnyedén járta át a nyakát. De mielőtt a fájdalom, a halál és a Sötétség eljutott volna a tudatáig, lelke kiszabadult a testéből.

Kinyitotta a szemét, és egy gyönyörű tisztáson találta magát. A tisztáson álló fa pontosan úgy nézett ki, mint az, amelyiket Kalona kettéhasított. Azzal a különbséggel, hogy ez a fa sértetlen volt, zölden ragyogott, és egy ezüstruhás nő állt mellette. A nő olyan szép volt, hogy Jack legszívesebben soha többé nem vette volna le róla a tekintetét.

Azonnal felismerte. Mindig is tudta, hogy ki az.

- Nüx - mondta halkán.

Az Istennő elmosolyodott.

- Szervusz, Jack.

- Meghaltam, ugye?

Nüx mosolya nem halványult el.

- Igen, drága, szeplőtelen gyermekem.

Jack egy pillanatig habozott, aztán így szólt:

- Nem is tűnik olyan borzalmasnak ez a halál dolog.

- Nem is az.

- Damien hiányozni fog.

- Találkozni fogtok még. Vannak lelkek, akik újra és újra egymásra találhatnak. A tiétek is ilyen; erre szavamat adom.

- Helyesen cselekedtem odaát?

- Hibátlanul, gyermekem.

És akkor Nüx, az Éjszaka Istennője, kitérte karját, és magához ölelte Jacket. Érintése a fájdalom és a szomorúság utolsó emlékeitől is megszabadította lelkét. Nem maradt más, csak a szeretet - az örök szeretet. És Jack végre megismerte a tökéletes boldogságot.

HETEDIK FEJEZET

Rephaim

Egy pillanattal azelőtt, hogy apja megjelent volna, megváltozott a levegő állaga - mintha sűrűbbé vált volna.

Amikor apja visszatért a Túlvilágról, azt is azonnal tudta. Hogyne tudta volna? Stevie Rae-vel volt éppen. Ő is érezte, hogy Zoey újra egybe forrasztotta lelke darabjait, Rephaim is tudta, hogy apja visszatért hozzá.

Stevie Rae... Alig két hete, hogy utoljára látta, hogy beszélt vele, hogy megérintette, mégis úgy tűnt, mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta.

Rephaim tudta, hogyha ezer évig él, akkor sem felejtí, mi történt közte és a vörös vámpír között, mielőtt apja visszatért ebbe a világba. Az emberfiú a szökőkút vízében ő maga volt. Semmilyen racionális magyarázatot nem talált rá, de ettől még igaz volt. Megérintette Stevie Rae-t, és elképzelte - ha csak egy szívdobbanásnyi időre is -, hogy milyen lehetne.

Ha szerethetné.

Ha megvédhetné.

Ha a Fényt választhatná a Sötétség helyett.

De ez csak álmodozás volt - soha nem fog valóra válni.

Gyűlölet és kéjvágy, kín és Sötétség szülte erre a világra. Szörnyeteg volt. Nem ember. Nem halhatatlan. Nem állat.

Szörnyeteg.

Egy szörnyetegnek nincsenek álmái. Egy szörnyeteg nem vágyik semmi másra, csak vérré és pusztításra. Egy szörnyeteg nem tudja - nem tudhatja -, mi az a szerelem vagy a boldogság: hiányzik belőlük a képesség.

Akkor hogy lehet; hogy neki mégis hiányzik Stevie Rae?

Mi ez a rettenetes üresség a lelkében, mióta elment? Miért érzi úgy, mintha egy részét is magával vitte volna?

És miért szeretne őszintébb, erősebb, bölcsebb és *igazán jó* lenni a kedvéért?

Megőrült volna?

Rephaim fel-alá járkált az elhagyatott Gilcrease-ház tetőteraszán. Elmúlt éjfél, a múzeumban csend honolt, de mivel a jégvihar utáni takarítás már javában folyt, nappal egyre forgalmasabbá vált a hely.

El kell mennem innen, és keresnem egy másik helyet. Egy biztonságosabbat. El kellene tűnnöm Tulsából, és valahol a vadonban meghúzni magamat. Tudta, hogy ez lenne a legbölcsebb, a legésszerűbb cselekedet, valami mégis arra készítette, hogy maradjon.

Rephaim azzal áltatta magát, hogy csak apja visszatérésére vár, aki remélhetőleg hamarosan fel fog bukkanni Tulsában, és útmutatást ad neki. A szíve mélyén azonban tudta, hogy nem erről van szó. Stevie Rae miatt nem akarta elhagyni a várost, mert hiába nem találkoztak, legalább itt volt elérhető közelségben, ahol bármikor felkereshetné, ha lenne hozzá mersze.

Éppen itt tartott önvádtól terhelt gondolatmenetében, amikor a levegő egyszerre mintha megkeményedett volna körülötte a halhatatlan erőtől, amelyet Rephaim úgy ismert, mint a saját nevét. Valami megfeszült benne, mintha az éjszakában lebegő erő belekapaszkodott volna, és Rephaimet horgonyként használva húzta volna magát közelebb.

Rephaim megvetette a lábát, megacélozta elméjét, a halhatatlan mágiára összpontosított, és elfogadta a kapcsolatot, nem törődve a fájdalommal és a fullasztó klausztofóbia érzésével, amely eluralkodott rajta,

Elsötétült fölötte az ég, Feltámadt a szél, belekapott Rephaim szárnyába.

A Hollómás szilárdan állt a lábán.

Amikor apja, Kalona, a szárnyas halhatatlan, Nüx elűzött harcosa leszállt az égből, és pontosan előtte ért földet, Rephaim ösztönösen térdre vetette magát, és engedelmesen fejet hajtott.

- Megleptél velem, hogy itt maradtál - mondta Kalona anélkül, hogy engedélyt adott volna Rephaimnek a felállásra. - Miért nem követtél Itáliába?

Rephaim lehajtott fejjel válaszolt.

-Súlyosan megsebesültem. Csak nemrég épültem fel belőle. Úgy gondoltam, az a legbölcsebb, ha itt megvárlak.

- Megsebesültél? Igen, már emlékszem. Rád lóttek, és lezuhantál. Felkelhetsz, Rephaim.

- Köszönöm, apám. - Rephaim felegyenesedett, és az apja szemébe nézett. Örült, hogy arcáról nehezen lehet leolvasni az érzéseit. Kalona betegnek látszott! Bronzbarna bőrének betegesen sárga árnyalata volt. Borostyánsárga szemei alatt fekete karikák sötétlettek. És mintha le is fogyott volna. - Apám, jól vagy?

- Miért ne lennék jól? Halhatatlan vagyok! - csattant fel Kalona. Azután felsóhajtott, és fáradt mozdulattal megtörölte az arcát. - Bezárt a föld alá. Megsebesültem, és a föld belsejében képtelen voltam meggyógyulni. Csak nemrég szabadultam ki.

- Neferet csapdába ejtett. - Rephaim vigyázott, hogy a hangja minél semlegesebb legyen.

- Igen, de csak azért sikerült neki, mert Zoey Redbird megtámadta a szellememet - mondta keserűen.

- Szóval a vámpírjelölt él.

- Igen, él! - mennydörögte Kalona, és olyan fenyegetően magasodott fia fölé, hogy a Hollómás önkéntelenül is hátrált egy lépést. De Kalona amilyen gyorsan dühbe gurult, ugyanolyan gyorsan le is csillapodott, és a következő pillanatban már megint csak fáradtnak tűnt. Hangosan kifújta a levegőt, és engedékenyebb hangon megismételte: - Igen, Zoey él, bár azt hiszem, hogy a Túlvilágon eltöltött idő örökre megváltoztatta. - Kalona tekintete elmerült az éj sötétjében. - Nüx birodalma mindenkit megváltoztat.

- Nüx megengedte, hogy belépj a Túlvilágra? - Rephaim képtelen volt uralkodni a kíváncsiságán. Felkészült rá, hogy apja rendreutasítja, de amikor Kalona megszólalt, hangja meglepően csendes, már-már elgondolkodó volt.

- Igen. És találkoztam is vele. Egyszer. Egy rövid időre. Az Istennő közbeavatkozásának köszönheti az az istenverte Stark, hogy még mindig életben van.

- Stark követte Zoey-t a Túlvilágra, és túlélte?

- Túlélte, pedig nem lett volna szabad. - Beszéd közben Kalona szórakozottan megdörzsölte a mellkasát, közvetlenül a szíve fölött.

- Azt gyanítom, hogy a két bikának is van valami köze az életben maradásához.

- A fekete és a fehér bikának? A Fénynek és a Sötétségnek? - Rephaim érezte a félelem ízét a szájában, ahogy eszébe jutott a bika hátborzongató fehérsége, a szemében tükröződő végtelen gonoszság, és a rettenetes, már-már elviselhetetlen kín, amit okozott neki.

- Mi az? - kérdezte Kalona. Tekintetével szinte felnyársalta a fiát.

- Miért borzongtál meg?

- Nem sokkal ezelőtt alakot öltöttek itt, Tulsában.

- Ki idézte meg őket?

Rephaim tétovázott, a szíve vadul kalapált a mellkasában. Mennyit merjen bevallani? Mit mondhat el az apjának?

- Beszélj, Rephaim!

- A Vörös volt az - az ifjú Főpapnő. Ő idézte meg a bikákat. A fehér bika árulta el neki, hogyan juthat át Stark a Túlvilágra.

- Honnan tudod? - Kalona hangja rideg volt, mint a halál.

- Én is ott voltam. Olyan súlyos sebet kaptam, hogy azt hittem, sosem fogok felépülni belőle, sosem fogok többé repülni. De amikor a fehér bika alakot öltött, engem is újult erővel töltött el, és magához vonzott a körbe, ahol megidéztek. Akkor láttam, hogy válaszol a Vörös kérdésére.

- Visszanyeltd az erődöt, mégsem fogtad el a Vöröst? Nem akadályoztad meg, hogy visszatérjen az Éjszaka Házába, és üzenjen Starknak?

- Nem tudtam megakadályozni. A fekete bika is alakot öltött, a Fény elűzte a Sötétséget, és megvédte a Vöröst - felelte az igazságnak megfelelően. - Azóta itt vagyok ezen a helyen, és amikor éreztem, hogy visszatértél ebbe a világba, úgy döntöttem, megvárlak.

Kalona szótlánul meredt a fiára. Rephaim állta a tekintetét.

Kalona lassan bólintott.

-Jól tetted, hogy megvártál. Sok elintéznivalónk van még Tulsában. Az Éjszaka Háza hamarosan a Tsi Sgili irányítása alá kerül.

- Neferet is visszatért hát? A Főtanács nem tartotta vissza?

Kalona felnevetett.

- A Főtanács naiv bolondok gyülekezete. A Tsi Sgili engem okolt a történekekért, és büntetésképpen nyilvánosan megkorbácsoltatott, illetve száműzött maga mellől. A Tanács beérte ennyivel.

Rephaim döbbenten ingatta a fejét. Apja könnyedén, már-már viccesen adta elő mindezt, de a tekintete sötét volt, teste pedig gyenge és meggyötört.

- Apám, nem értem. Megkorbácsoltatott? Megengedted Neferetnek, hogy...

Kalona keze szemmel követhetetlen gyorsasággal fonódott fia torkára. Olyan könnyedén rántotta fel a nehéz Hollómást a földről, mintha csak egy fekete tollat emelt volna a levegőbe.

- Ne kövesd el azt a hibát, hogy gyengének gondolsz,

- Sosem tenném - hörögte Rephaim elhaló hangon.

Arcuk szinte összeért, Kalona borostyánsárga szemében engesztelhetetlen harag izzott.

- Apám - suttogta Rephaim. - Nem akartalak megsérteni.

Kalona elengedte, mire fia a földre zuhant. A halhatatlan angyal felemelte a fejét, és széttárta a karját, mintha magához akarná ölelni az eget.

- Még mindig fogva tart! - kiáltotta.

Rephaim a nyakát dörzsölgetve próbált levegőhöz jutni, de apja szavaira zavartan felemelte a fejét, és Kalonára nézett. A halhatatlan arca eltorzult a kintől, úzótt tekintete szenvedésről árulkodott. Rephaim lassan feltápáskodott, és óvatosan közelebb lépett hozzá.

- Mit tett veled?

Kalona leengedte a karját, de arcát még mindig az ég felé fordítva tartotta.

- Esküvel fogadtam neki, hogy elpusztítom Zoey Redbirdöt. A vámpírjelölt azonban él. Megszegtem eskümet.

Rephaimnek megfagyott a vér az ereiben.

- Az esküszegésért büntetés jár.

A Hollómás ezt nem kérdésnek szánta, de Kalona bólintott.

- Így van.

- Mit kért cserébe Neferet?

- Ő parancsol a lelkemnek, amíg halhatatlan vagyok.

-Az istenekre, hiszen akkor mindketten elvesztünk! - kiáltott fel önkéntelenül Rephaim.

Kalona ránézett, és a Hollómás látta, hogy apja szeméből eltűnt a düh, helyette ravaszság csillog benne.

- Neferet alig egy szempillantásnyi ideje halhatatlan. Míg én az idők kezdete óta. Ha mást nem is, egyvalamit megtanultam az évezredek során: semmi sem örök. Semmi sem elpusztíthatatlan. Még a legbátrabb szív, a legtisztább lélek vagy a legsúlyosabb eskü sem.

- Tudod már, hogyan akarod kiszabadítani a lelkedet az uralma alól?

- Nem, de azt tudom, hogy ha megadom neki, amire a legjobban vágyik, az elvonja a majd a figyelmét, és lesz időm kitalálni, hogyan tehetném semmissé az eskümet.

- Apám - szólalt meg Rephaim tétován. - Az esküszegésnek mindig vannak következményei. Ha ezt semmissé teszed, azzal nem idézel újabb büntetést magadra?

- Nincs az az ár, amit boldogan meg ne fizetnék, csak hogy végre lerázhassam magamról Neferetet.

Rephaim torka kiszáradt a Kalona szavaiból sütő hideg gyűlölettől. Ismerte már az apját. Tudta, hogy ilyenkor nincs értelme vitába szállni vele. Az egyetlen, amit tehet, hogy készségesen segít neki, bármire készül is, és ellenvetés nélkül követi. Hozzászokott már Kalona lobbánékony természetéhez,

Amihez Rephaim nem volt hozzászokva, az a saját sértettsége.

A Hollómás érezte, hogy apja őt fürkészi a tekintetével. Megköszörülte a torkát, és feltette a kérdést, mert tudta, hogy az apja ezt akarja hallani.

- Mi Neferet leghőbb vágya, és hogyan tudjuk megadni neki?

Kalona arckifejezése alig észrevehetően megenyhült.

- A Tsi Sgili leghőbb vágya, hogy uralkodjon az emberek fölött. Segítünk neki kiirtani a háborút a vámpírok és az emberek között, hogy elérhesse célját. Az a terve, hogy a háborút ürügyként felhasználva végez a Főtanács tagjaival. Nélkülük a vámpírtársadalom irányítás nélkül marad, Neferet pedig Nüx Inkarnációjának nevezve magát, átveheti a hatalmat.

- De a vámpírok már túl racionálisak, túl civilizáltak ahhoz, hogy hadat üzenjenek az embereknek. Inkább kivonulnak a társadalomból, semmint harcolni kezdenek.

- A legtöbb vámpírra ez tényleg igaz, de megfeledekzel a vérszívók új fajáról, akiket a Tsi Sgili hozott létre. Nekik nincsenek effajta aggályaik.

- A vörös vámpír-jelöltek - mondta Rephaim.

- De ha jól tudom, már nem csak vámpírjelöltek vannak köztük. Hallottam még egy fiúról, aki keresztülment az Átváltozáson. Aztán ott van az a Főpapnő is, a Vörös. Szerintem ő korántsem olyan elkötelezett híve a Fénynek, mint Zoey barátnője.

Rephaim úgy érezte, mintha a szívét egy hatalmas marok szorítaná össze.

- A Vörös megidézte a fekete bikát: a Fényt. Nem hinném, hogy le lehetne téríteni az Istennő ösvényéről.

- Azt mondtad, hogy előbb a Sötétség bikáját idézte meg, vagy nem?

- De igen, bár úgy láttam, hogy a Sötétséget tévedésből szólította meg.

Kalona felnevetett.

- Neferet azt mondta, hogy Stevie Rae korábban egyáltalán nem utasította el a Sötétséget. A feltámadása után jó ideig a Sötét Oldalon élt.

- De aztán jött az Átváltozás, akárcsak Starknál. Azóta mindketten Nüx hívei.

- Nem, Stark Zoey Redbird híve. A Vörös azonban aligha kötődik hozzá ennyire.

Rephaim bölcsen hallgatott.

- Minél többet gondolkodom rajta, annál jobban tetszik az ötlet, Neferetet hatalomra segítjük a Vörös felhasználásával, Zoey pedig elveszíti az egyik legközelebbi szövetségését. Igen, ez kedvemre való. Nagyon is.

Rephaim kétségbeesetten próbált úrrá lenni a rátörő pánikon és az elméjében tomboló káoszon, Lázasan törte a fejét, mivel terelhetné el Kalona figyelmét Stevie Rae-ről, amikor a levegő fodrozódni kezdett körülöttük, és ismét valahogy sűrűbbé vált. Kéjesen vonagló, sötét

árnyak bukkantak fel az éjben. Kérdő tekintettel nézett apjára a tetőterasz sarkaiban megbúvó Sötétségről.

Kalona bólintott, és komor mosoly jelent meg az ajkán.

- A Tsi Sgili leróttá adósságát a Sötétségnek; feláldozott egy ártatlan életet, akit nem tudott beszennyezni.

Rephaim szíve a torkában dobogott, és egy pillanatra elakadt a lélegzete, annyira aggódott Stevie Raeért. Aztán rájött, hogy nem lehetett Stevie Rae, akit Neferet feláldozott. Stevie Rae-t már beszennyezte a Sötétség. Ez a veszély nem fenyegette.

- Kit ölt meg Neferet? - kérdezte Rephaim. Megkönnyebbülésében megfeledezett az óvatosságról.

- Ugyan mit számít, hogy kit áldozott fel a Tsi Sgili?

Rephaim azonnal észbe kapott.

- Egyszerűen csak kíváncsi vagyok.

- Megváltoztál, fiam.

Rephaim állta az apja tekintetét.

- Közel jártam a halálhoz, apám. Kijózanító élmény volt. Ne feledd, hogy én csak felerészben vagyok halhatatlan. A másik felem ember, és így halandó.

Kalona kurtán bólintott.

- Mindig elfelejtem, hogy a benned lévő emberség elgyengít.

- Halandó vagyok, nem emberséges. Nem vagyok ember - felelte Rephaim keserűen.

Kalona fürkésző pillantást vetett rá.

- Hogyan sikerült túlélned azt a sérülést?

Rephaim elkapta a tekintetét, és igyekezett minél őszintébb választ adni a kérdésre.

- Magam sem tudom pontosan, hogyan és miért maradtam életben.

- *Sosem fogom megérteni, Stevie Rae miért mentett meg, tette hozzá gondolatban. - Összemosódnak bennem az emlékek.*

- A hogyan nem fontos. A miért pedig egyértelmű - azért maradtál életben, hogy engem szolgálj, ahogyan eddig.

- Igen, apám - felelte automatikusan. Majd, hogy elfedje a hangjából kicsendülő tehetetlenséget, hozzátette: - Szolgádként figyelmeztetnem kell téged, hogy nem maradhatunk itt.

Kalona kérdően felvonta az egyik szemöldökét.

- Miről beszélsz?

- Erről a helyről, - Karjával a Gilcrease Múzeum területére mutatott. - Túl sok itt az ember, mióta elolvadt a jég. Nem maradhatunk itt. - Rephaim vett egy mély lélegzetet, és folytatta. - Lehet, hogy okosabb lenne egész Tulsát itt hagynunk egy időre.

- Eszem ágában sincs elhagyni Tulsát. Már mondtam, hogy el akarom terelni a Tsi Sgili figyelmét, hogy kiszabadulhassak a karmai közül. Azt'pedig úgy tudom a legkönnyebben megtenni, ha itt vagyok, és felhasználom a Vöröst meg a vámpírjelöltjeit. De abban igazad van, hogy ez nem megfelelő hely számunkra.

- Akkor nem lenne mégis bölcsebb elhagyni a várost, míg nem találunk egy biztonságosabb búvóhelyet?

- Miért ragaszkodsz ahhoz, hogy távozzunk, amikor egyértelművé tettem, hogy maradni akarok?

Rephaim sóhajtott egy nagyot, és csak ennyit mondott:

- Elegem van már a városból.

- Szedd össze magad, meríts erőt a tőlem örökölt halhatatlan vérből! - rivallt rá Kalona ingerülten. - Addig maradunk Tulsában, amíg el nem érem a célot. Neferet már ki is választott nekem egy szálláshelyet. Azt akarja, hogy a közelében legyek, de senki ne lásson meg, legalábbis egy ideig. - Kalona egy pillanatra elhallgatott. Meg sem próbálta eltitkolni, mennyire dühös, amiért a Tsi Sgili ilyen tökéletesen uralkodik felette. - Ma este átköltözünk abba az épületbe, amit Neferet kijelölt számomra. Aztán elkezdjük levadászni a vörös vámpírjelölteket és a Főpapnőjüket. - Kalona fia szárnyára pillantott. - Azt mondod, újra képes vagy repülni, ugye?

- Igen, apám.

- Akkor elég a felesleges beszédből. Irány a jövő és a szabadságunk!

A halhatatlan angyal kiterjesztette hatalmas szárnyát, és elrugaszkodott az elhagyatott Gilcrease-ház tetőteraszáról. Rephaim habozott, gondolkodni próbált, hogy rájöjjön, mit is tegyen. Hirtelen mozgást látott a terasz szélén, és amikor odanézett, a kis szőke szellemet pillantotta meg, aki azóta kísértette, hogy törött szárnyal, véresen először belépett ebbe a házba.

- *Nem hagyhatod, hogy apád bántsa. Te is tudod, ugye?*

- Utoljára mondom, távozz innen, kísértet - mondta Rephaim, és ő is kiterjesztette a szárnyát, hogy kövesse apját.

- *Segítened kell Stevie Rae-nek.*

Rephaim ráförmedt.

- Ugyan miért kellene? Szörnyeteg vagyok, nem jelent nekem semmit.

A kislány elmosolyodott.

- *Tudod, hogy ez nem igaz, igenis jelent neked valamit. De nem csak ezért kell neki segítened.*

- Hanem miért? - kérdezte Rephaim nyugtalanul.

- *Mert nem vagy szörnyeteg. Részben fiú vagy, és ez azt jelenti, hogy egy nap te is megfogsz halni. És amikor meghalsz, csak egyetlen dolgot vihetsz magaddal.*

- Ugyan mi lenne az?

A kísértet elvigyorodott.

- *A szeretet, te oktondi! A szeretet örökké veled marad. Meg kell mentened, különben bánni fogod az idők végezetéig.*

Rephaim hosszasan meredt a kislányra.

- Köszönöm - mondta végül halkán, majd belevetette magát a sötétségbe,

NYOLCADIK FEJEZET

Stevie Rae

- Szerintem igazán békén hagyhatnánk egy kicsit Zoey-t. Azok után, amiken keresztülment, megérdemel egy kis pihenést - mondta Stevie Rae.
- Ha csak ennyiről lenne szó - jegyezte meg Erik.
- Ezt meg hogy érted?
- Úgy hírlík, nem akar visszajönni. Soha többé.
- Ostobaság!
- Beszéltél vele? - kérdezte Erik.
- Nem, és te? - vágott vissza Stevie Rae,
- Nem, én se.
- Van igazság abban, amit Erik mond - szólt közbe Lenobia. - Senki nem beszélt Zoey-val, mindannyian Jacktől tudjuk, hogy holnap nem jön vissza. Felhívtam Aphroditét. Hamarosan megérkeznek Dáriusszal, Zoey-t azonban lehetetlen elérni.
- Zoey fáradt. Stark pedig még nincs teljesen rendben. Nem ezt mondta Jack? - kérdezte Stevie Rae.
- De igen - felelte Sárkány Lankford. - De az igazat megvallva, alig tudtunk szót váltani Zoey-val, mióta visszatért a Túlvilágról.
- Most komolyan, ez miért olyan nagy probléma? Mindenki úgy viselkedik, mintha Z valami iskolakerülő diák lenne, nem pedig a vámpírtörténelem legtehetségesebb Főpapnője.
- Pontosan azért aggaszt minket a helyzet, mert olyan nagy hatalommal rendelkezik. A hatalom felelősséggel jár. Ezt te is nagyon jól tudod - mondta Lenobia. - Meg aztán itt van Neferet és Kalona ügye is.
- Szót kérek - emelte fel a kezét Penthesilea professzor. - Nem én vagyok az egyetlen az itt jelenlévők közül, aki megkapta a Főtanács legutóbbi üzenetét. Nincs olyan, hogy Neferet és Kalona. Neferet szakított hitvesével, miután lelke visszatért a testébe, és visszanyerte az öntudatát. Neferet nyilvánosan megkorbácsoltatta és száz

esztendőre kitiltotta a vámpírtársadalomból. Neferet az emberfiú meggyilkolásáért mérte rá ezt a büntetést. A Főtanács ítélete szerint nem Neferet, hanem Kalona a felelős a bűntényért.

- Igen, tudjuk, de... - kezdte Lenobia.

- Miről van itt szó? - szakította félbe Stevie Rae. Úgy érezte, menten szétrobban a feje.

- Úgy látszik, mi nem vagyunk rajta a levelezőlistájukon - mondta Kramisha legalább olyan dühösen, mint Stevie Rae.

Abban a pillanatban, ahogy megszólalt a harang, és elütötte a tizenkettőt, Neferet lépett ki a rejtekajtó mögül, amely a Főpapnő lakrészét kötötte össze a Tanácsteremmel. Határozott léptekkel közeledett a kerekasztalhoz. Minden egyes szava olyan volt, mint egy ostorcsapás. Csak úgy süttött belőle a magabiztosság és a hatalomvágy.

- Úgy látom, nem késtem le semmiről. Lenne olyan szíves és elmagyarázná valaki, mióta vehetnek részt vámpírjelöltek is egy tanácsülésen?

- Kramisha nem egyszerű vámpírjelölt, hanem koszorús költő és próféta. Arról nem is beszélve, hogy én viszont Főpapnő vagyok, és meghívtam, tehát minden joga megvan hozzá, hogy részt vegyen ezen a tanácsülésen. - Stevie Rae émelygett a félelemtől, amiért szembe kellett szállnia Neferettel, és hihetetlenül megköny-nyebbült, hogy a hangja nem hagyta cserben. Minden szava határozott volt és kemény, pontosan olyan, amilyennek szánta. - Hogyhogy nem kerültél börtönbe Heath meggyilkolásáért?

- Börtönbe? - Nevetett fel Neferet gúnyosan. - Micsoda arcátlanság! Főpapnő vagyok, aki kiérdemelte ezt a címet, és nem csak úgy ráaggatták.

- Mégsem vagy hajlandó válaszolni arra a kérdésre, hogy mekkora a felelősséged az emberfiú meggyilkolásában - mondta Sárkány. - Én sem kaptam levelet a Vámpírok Főtanácsától. Magyarázatot várok a jelenlétedre, és arra, hogy miért nem terhel felelősség hitvesed viselkedése miatt.

Stevie Rae arra számított, hogy Neferet dührohamot kap Sárkány kérdéseitől, ehelyett azonban arca ellágyult, smaragdzöld szeme pedig megtelt szájalommal. Neferet hangja egyszerre volt kedves és megértő, amikor a Kardok Urához fordult.

- A Főtanács gyaníthatóan azért nem zaklat levelekkel, mert tudomásuk van a téged ért veszteségről és mélységes gyászodról. Sárkánynak elsápadt az arca, de a tekintete megkeményedett.
 - Nem elveszítettem Anasztáziát. Elragadták tőlem. Megölte hitvesed egyik fattya, aki a te parancsodnak engedelmeskedett.
 - Megéltem, hogy a gyász elhomályosítja tisztánlátásodat, de tudnod kell, hogy Rephaim és a többi Hollómás soha nem kaptak olyan parancsot, hogy bárkit is bántsanak. Épp ellenkezőleg, az volt a feladatuk, hogy megvédjék az itt élőket. Amikor Zoey és barátai felgyújtották az Éjszaka Házát és ellopták a lovainkat, a Hollómások azt támadásnak vették. Egyszerűen csak reagáltak rá.
- Stevie Rae egy pillanatra összenézett Lenobiával. *Ne áruld el neki, kinek az ötlete volt,* üzenté a Lovak Úrnője. Stevie Rae alig észrevehetően bólintott: nem akarta kiadni Lenobiát.
- Megölték a társamat ~ szólalt meg Sárkány, mire minden szem-pár felé fordult.
 - Ez nekem is borzalmas veszteség - mondta Neferet. - Anasztázia a barátnőm volt.
 - Üldözőbe vették Zoey-t, Dáriuszt meg a többieket ~ emelte fel a hangját Stevie Rae. - Megfenyegettél minket. Megparancsoltad Starknak, hogy lője le Zoey-t. Milyen mentséged van erre? Neferet gyönyörű arca eltorzult. Ráborult az asztalra, és halkán zokogni kezdett.
- Tudom... tudom. Gyenge voltam. Hagytam, hogy a szárnyas halhatatlan behatoljon az elmémbe. Azt mondta, Zoey-nak meg kell halnia, én pedig hittem neki, mert Erebosz Inkarnációjának gondoltam.
- Baromság - fakadt ki Stevie Rae.
- Neferet felemelte a fejét. Smaragd zöld szemével szinte felnyársalta Stevie Rae-t.
- Soha nem jártál még úgy, hogy hittél valakiben, akiről később kiderült, valójában egy álarc mögé bújt szörnyeteg?
- Stevie Rae érezte, hogy kifut a vér az arcából. Csak egyetlen módon tudott válaszolni erre a kérdésre - őszintén.
- Az én életemben a szörnyetegek nem bújnak álarc mögé.
 - Nem válaszoltál a kérdésemre, ifjú papnő.

Stevie Rae felszegte az állát.

- Válaszolok a kérdésedre. Nem, soha nem jártam még úgy, kezdettől fogva tudtam mindig, hogy kivel állok szemben. Ha Dallasra célzói, akkor csak azt tudom mondani, hogy mindig is voltak problémái, de sosem gondoltam volna, hogy egyszer megőrül és átpártol a Sötétséghez.

Neferet mosolya olyan volt, mint egy kígyóé.

-Igen, hallottam Dallasról. Nagyon szomorú eset... nagyon szomorú.

- Neferet, még mindig nem tudom pontosan, mi történt a Főtanács előtt. Mint a Kardok Ura és Erebosz Fiainak vezetője ebben az Éjszaka Házában, elvárom, hogy informáljanak minden olyan eseményről, ami veszélyeztetheti iskolánk biztonságát, függetlenül attól, hogy gyászolok-e vagy sem - mondta Sárkány sápadtan, de eltökélten.

- Teljesen igazad van, Kardok Ura. A helyzet a következő. Amikor a halhatatlan lelke visszatért a testébe, bevallotta, hogy megölte a fiút, mert azt hitte, Heath haragja fenyegetést jelent rám. - Neferet bűnbánó arccal megrázta a fejét. - Szegény gyermek valami miatt azt hitte, hogy én vagyok a felelős Nolan professzor és Loren Blake haláláért. Kalona pedig úgy gondolta, ha megöli Heath- t, azzal megvéd engem. - Felsóhajtott. - Túl sokáig volt távol ettől a világtól. Nem tudhatta, hogy egy ember nem jelenthet rám fenyegetést. Amit tett, az egy Főpapnőjét védelmező harcos tévedése volt, ezért is voltunk a Főtanáccsal olyan könyörületesek, amikor kiszabtuk rá a büntetését. Mint azt néhányan már nyilván tudjátok, Kalonát száz korbácsütésre ítélték, és egy teljes évszázadra kitiltották a vámpírok társadalmából.

Hosszú hallgatás követte szavait, végül Penthesilea törte meg a csendet.

- Úgy tűnik, hogy ez az egész bonyodalom nem más, mint tragikus félreértések sorozata, amelyekért jókora árat fizettünk mind- annyian. Most az a legfontosabb, hogy az iskola és a mi életünk is visszatérjen a normális kerékvágásba.

- Fejet hajtok bölcsességed és élettapasztalatod előtt, Penthe- silea professzor - mondta Neferet, és tiszteletteljesen meghajtotta a fejét. Azután Sárkány felé fordult. - Nehéz idöket élünk, de kétségkívül te fizetted a legnagyobb árat mindnyájunk közül. Éppen ezért neked kell

feloldozást adnod emberi és hivatali tévedéseim alól. Kérlek, fénymadárként újjáéledve meghasadt szíved hamvaiból, vezesd át az Éjszaka Házát egy új korszakba!

Stevie Rae legszívesebben ráüvöltött volna Sárkányra, hogy vegye már észre, Neferet a bolondját járhatja velük, hiszen ami az Éjszaka Házában történt, az nem tragikus tévedés volt, hanem Neferet és Kalona műve. De képtelen volt megszólalni, és úgy érezte, a szíve szakad meg, amikor látta, hogy Sárkány fejet hajt, és megtört hangon így szól:

- Mindnyájunk számára azt kívánom, hogy sikerüljön tovább lépnünk, különben félek, hogy nem élem túl társam elvesztését.

Lenobia mintha meg akart volna szólalni, de amikor Sárkányból kitört a zokogás, meggondolta magát, és inkább odament hozzá megvigasztalni.

Akkor nem maradt más, nekem kell szembeállnom Neferettel, gondolta Stevie Rae, és Kramishára pillantott, aki leplezetlen gyűlölettel meredt Neferetre. *Vagyis nekem és Kramishának kell szembeállnunk Neferettel,* javította ki magát Stevie Rae. Kihúzta magát, vett egy nagy levegőt, és felkészült az összecsapásra. A lelke mélyén már akkor tudta, hogy erre előbb vagy utóbb sor kerül, amikor baromságnak titulálta a bukott Főpapnő szavait.

Abban a pillanatban különös zaj szűrődött be a Tanácssterembe a résnyire nyitva hagyott ablakon keresztül. Borzalmas, szenvedéssel teli hang volt, Stevie Rae karján felállt tőle a szőr.

- Mi ez? - Stevie Rae és a többi jelenlévő a teremben döbbenet fordult az ablak felé.

- Soha életemben nem hallottam még ehhez hasonlót - mondta Kramisha. - A frászt hozza rám.

- Hz valami állat, ami szenved. - Sárkány azonnal összeszedte magát, arckifejezése megkeményedett, és ismét harcos volt, nem pedig összetört szívű özvegy. Felugrott a székéről, és az ablakhoz sietett.

- Egy macska? - találgatott Penthesilea.

- Innen nem látom. A keleti fal felől jön a hang. - Sárkány sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult az ajtó felé.

- Ó, Istennő! Azt hiszem, tudom, mi ez. - Neferet olyan drámai hangon kiáltott fel, hogy mindenki ránézett, - Ez egy kutya vonyí-

tása, márpedig az iskola területén az egyetlen kutya Stark labradorja, Hercegnő. Lehet, hogy történt valami Starkkal?

Stevie Rae látta, ahogy Neferet a torkához kap egyik karcsú kezével, mintha mindjárt elájulna az aggodalomtól, hogy Starknak esetleg baja esett.

Stevie Rae legszívesebben felpofozta volna. Neferet nyugodtan elnyerhette volna a Leghitelesebb Főgonosz Leghitványabb Alakításáért járó Oscar-díjat. Nem hagyom, hogy ezt is megússza, gondolta Stevie Rae eltökélten.

De mielőtt megszólalhatott volna, Sárkány kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót, és a terembe szinte berobbant a kinti zűrzavar. Vámpírjelöltek rohantak a Tanácsterem felé. Legtöbbjük sírt, mások kiabáltak, de mindezt - még a borzalmas vonyítást is - elnyomta egy másik hang: egy gyászoló jajveszékése.

Stevie Rae azonnal felismerte a hangot.

- Ó, ne - suttogta, miközben végigszáguldott a folyosón. - Ez Damien.

Stevie Rae ért elsőként a kijárához, még Sárkányt is megelőzte. Felrántotta az ajtót, és kirohant rajta, egyenesen neki Drew Par-tainnek. Olyan erővel ütköztek össze, hogy mindketten a földre huppantak.

- A francba, Drew! Féltre az utam...

-Jack meghalt! - szakította félbe Drew, miközben feltápáskodott a földről, és Stevie Rae-nek is segített felállni. - A keleti falnál a kettéhasított fa alatt. Borzalmas! Siess, Damiennek szüksége van rád!

Stevie Rae élmeyegni kezdett, ahogy elképzelte, amit Drew mondott, de a következő pillanatban már mind a ketten együtt rohantak az iskolaudvart előzőnlő vámpírokkal és vámpírjelöltekkel.

Amikor Stevie Rae odaért a fához, egy pillanatra hatalmába kerítette a déjá vu érzése. A vér. Az a rengeteg vér! Mintha mindent elborított volna, Eszébe jutott az éjszaka, amikor Stark nyílveszője felnyársalta, és gyakorlatilag kivérezte ugyanezen a helyen,

De ezúttal nem ő feküdt a földön, hanem az édes, drága Jack, aki tényleg halott volt. Stevie Rae egy pillanatig nem értette, mi van, inert senki nem mozdult - senki nem szólalt meg. Csak Hercegnő vonyítását és Damien jajveszékelését lehetett hallani. A fiú és a kutya Jack mellett guggoltak, aki arccal lefelé feküdt a véráztatta fűvön, tarkójából egy hosszú penge türemkedett ki, amely átszúrta a nyakát. A kard olyan erővel nyársalta fel, hogy majdnem lefejezte.

- Az Istennőre! Mi történt itt? - Neferet szavai törték meg a dermedt csendet. Odasietett Jackhez, lehajolt mellé, és gyengéden a mellkasára tette a kezét. - Meghalt - jelentette ki ünnepélyesen.

Damien felemelte a fejét. Stevie Rae elkapta a tekintetét. Fájdalmat látott benne, iszonyatot és talán egy árnyalatnyi örületet is. Ahogy Neferetre pillantott, sápadt arca teljesen falfehérré változott. Stevie Rae úgy érezte, megszakad érte a szíve.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha békén hagynád - mondta Stevie Rae, azzal közelebb lépett, eltakarva Neferet elől Jacket és Damient.

- Én vagyok az Éjszaka Háza Főpapnője. Nekem kell kezelnem ezt a tragikus helyzetet. Azzal segítenél a legtöbbet Damiennek, ha félreállnál, és hagynád, hogy a felnőttek elintézzék a dolgot - válaszolt Neferet. A hangja nyugodt volt, de amikor Stevie Rae belenézett smaragdzöld szemébe, olyasvalamit pillantott meg, amitől kirázta a hideg.

Stevie Rae érezte, hogy mindenki őt nézi. Tudta, hogy van igazság abban, amit Neferet mondott - nem volt még elég tapasztalata Főpapnőként, nem tudta, mit kell tenni, ha ilyen borzalmas esemény történik. A pokolba is, hiszen csak azért lett Főpapnő, mert ő volt az egyetlen lány a vörös vámpírjelöltek között, aki eljutott az Átváltozásig. Mégis milyen jogon nevezné magát Damien „Főpapnőjének”?

Stevie Rae szótlanul vívódott magában, Neferet ügyet sem vetve rá kikerülte, leguggolt Damien mellé, megfogta a kezét, és kényszerítette, hogy ránézzen.

- Damien, tudom, hogy sokkos állapotban vagy, de össze kell szedned magad, és elmondanod, mi történt Jackkel.

Damien először vakon meredt Neferetre, aztán Stevie Rae látta, hogy lassan kitisztul a tekintete, és rájön, kivel áll szemben. Azonnal

kikapta a kezét Neferetéből. Jobbra-balra ingatta a fejét megállás nélkül, és közben egyre azt ismételte zokogva:

- Nem! Nem! Nem!

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Stevie Rae eleget látott. Nem érdekelte, ha az egész univerzumban ő az egyetlen, aki átlát Neferet álcáján, akkor sem fogja hagyni, hogy szegény Damient terrorizálja.

- Mi történt? Még te kérdezed, mi történt? Mintha pusztán véletlen egybeesés lenne, hogy Jacket éppen akkor gyilkolják meg, amikor újra felbukkansz az iskolában? - Stevie Rae közelebb lépett Damienhez, és megfogta a kezét. - A szemellenzős Főtanácsot átverheted. Még a jó oldalon állók közül is be tudsz csapni néhányat, de Damien, Zoey-t - egy pillanatra elhallgatott, amikor a szeme sarkából meglátta az Ikreket Shaunee-t, Érint, Starkot és engem nem. Mi nagyon is jól tudjuk, melyik oldalt választottad. Úgyhogy itt az ideje, hogy megmagyarázd, mi történt Jackkel!

Neferet megrázta a fejét. Egyszerre volt bánatos és gyönyörű, mint egy tragikus hősnő.

-Sajnálom, hogy így gondolod, Stevie Rae. Olyan kedves és szeretetre méltó vámpírjelölt voltál régen. Nem tudom, mi történt veled.

Stevie Rae érezte, hogy elborítja az agyát a düh. Egész teste remegni kezdett az indulattól.

- Mindenki másnál jobban tudod, hogy mi történt velem. - Képtelen volt türtőztetni magát. Nem tudott tovább uralkodni a haragján. Tett egy lépést Neferet felé. Abban a pillanatban semmi más nem akart, mint megfogni a vámpír torkát, és addig szorítani, szorítani, míg meg nem fullad, és soha többé nem jelent fenyegetést számukra.

De Damien nem engedte el a kezét. Ez az érintés, a belőle sugárzó bizalom és Damien elsuttogott szavai megállították.

- Nem ő volt az. Láttam, mi történt, és nem ő tette.

Stevie Rae megtorpant, és bizonytalan pillantást vetett Damienre.

- Ezt meg hogy érted?

Messze voltam innen, majdnem a sportpályánál. De Hercegnő nem hagyott kocogni. Állandóan húzott visszafelé. Végül beadtam a derekam. - Damien hangja rekedt volt, látszott rajta, hogy neheze

esik a beszéd. - Rám is átragadt a nyugtalansága. Úgyhogy visszafordultunk. És éppen akkor éltünk ide. Láttam. - Ismét kitört belőle a zokogás. - Láttam, ahogy Jack lezuhan a létra tetejéről. Egyenesen bele a kardba. Senki nem volt a közelében, egy lélek sem.

Stevie Rae megfordult, és átölelte Damient. Még akkor is így álltak, amikor az Ikrék odaértek hozzájuk, és az ő karjuk is köréjük fonódott.

- Neferet velünk volt a Tanácsteremben, amikor ez a borzalmas baleset történt - mondta Sárkány, és megsimogatta Jack homlokát. - Nem tehet a haláláról.

Stevie Rae képtelen volt Jack élettelen testére nézni, ezért inkább Neferetet figyelte, miközben Sárkány beszélt. Ezért csak ő látta az arcán egy pillanatra átsuhanó diadalmas kifejezést, mielőtt újra felöltötte volna szomorú, aggodalmas álarcát.

Neferet ölte meg. Nem tudom, hogyan, és egyelőre bizonyítani sem tudom, de ő tette. Alighogy ez a gondolat megfogalmazódott benne, máris egy újabb követte: Zoey hinne nekem. Segítene leleplezni Neferetet.

Zoey-nak vissza kell jönnie.

KILENCEDIK FEJEZET

Zoey

Tehát megtörtént, Stark és én *megettük*.

- Nem érzem úgy, hogy megváltoztam volna - közöltem a legközelebbi fával. - Eltekintve persze attól, hogy Starkkal közelebb kerültünk egymáshoz, bizonyos testrészeim pedig kicsit érzékenyebbek. - Odasétáltam egy kis csermelyhez, amely vidáman csörgedezett keresztül a ligeten, és belenéztem a víztükörbe. A nap éppen lenyugodni készült, de szokatlanul tiszta és hideg idő volt a szigeten, ezért az aranyszínű égbolt elég fényt adott ahhoz, hogy lássam a tükörképemet. Hosszasan tanulmányoztam magam. Úgy néztem ki, mint, hmm, mint én.. - Oké, tudom, hogy egyszer már csináltam korábban is, de az egészen más volt. - Felsóhajtottam. Loren Blake életem legnagyobb hibája volt. James Stark azonban egészen más eset, főleg azok után, hogy gyakorlatilag örök hűséget esküdtünk

egymásnak. - Nem kéne mégis valami változást látnom magamon most, hogy komoly kapcsolatban élek? - Hunyorogva nézegettem a tükörképemet. Idősebbnek látszom? Tapasztaltabbnak? Esetleg bölcsőbbnek?

Sajnos egyik sem. És aki sokat hunyorog, az úgy néz ki, mintha rövidlátó lenne.

- Aphrodité pedig nyilván azt is hozzátenné, hogy ráncos lesz a szeme körül.

Enyhe nyilallást éreztem a szívemben, ahogy eszembe jutott Aphrodité és Dáriusz előző éjszakai távozása. Aphrodité a szokásos gúnyos modorában piszkált, amiért nem megyek vissza velük Tulsába, de amikor elbúcsúztunk, az ölelése meleg volt és őszinte

tudtam, hogy hiányozni fog. Máris hiányzott. De nem csak ő, hanem Stevie Rae, Damien, Jack és az Ikrek is. fis persze Nala - mondtam a tükörképemnek.

De vajon hiányoztak-e eléggé ahhoz, hogy visszatérjek a világba? Hogy visszaüljek az iskolapadba, és minden valószínűség szerint szembekerüljek újra a Sötétséggel és Neferettel?

- Nem. Egyértelműen nem. - Ahogy kimondtam, még inkább éreztem, mennyire így van, A barátaim távolléte okozta hiányérzetet tompította a Sgiach szigetének derűs nyugalma. - Varázslatos hely. Ha valahogy el tudnám hozni ide a macskámat, esküszöm, örökre itt maradnék.

A Sgiach halk, dallamos nevetése ütötte meg a fületem.

- Miért van az, hogy a háziállataink jobban hiányoznak, mint a barátaink? - kérdezte mosolyogva, ahogy csatlakozott hozzám.

- Szerintem azért, mert velük nem tudunk Skype-olni. Ha akarnám, bármikor felhívhatnám Stevie Rae-t, de próbáltam ezt a videofon dolgot Nalával is. Nála nem működött. Csak megzavarodott és még a szokásosnál is morcosabb lett tőle, ami azt jelenti, hogy nagyon-nagyon morcos lett.

- Ha a macskák értenének a technológiához, és lenne egy szem-befordítható hüvelykujjuk, ők lennének a világ urai - mondta a királynő.

Elnevettem magam.

- Kíváncsi vagyok, Nala mit szólna, ha ezt hallaná. A saját világát már így is ő irányítja.

- Igazad van. Mab is korlátlan ura a saját világának.

Mab a Sgiach hatalmas termetű, hosszú szőrű macskája volt, akivel csak nemrég ismerkedtem meg. Fekete és fehér szőrével úgy festett, mint aki szmokingot visel, Szerintem minimum ezeréves lehetett, mert többnyire csak alétan hevert a királynő ágyának végében. Starkkal Döglött Macskának hívtuk, de persze csak akkor, ha a Sgiach nem hallotta.

- Mármint az ön hálósobájának?

- Pontosan - felelte a Sgiach.

Mindketten felnevettünk, aztán a királynő odasétált egy nagy, moha borította kőtömbhöz, amely nem messze állt a patak partjától. Kecses mozdulattal leült rá, majd megpaskolta maga mellett a sziklát, amelyen még volt annyi hely, hogy én is kényelmesen elférjek rajta. Leültem mellé, és közben azon tűnődtem, vajon képes leszek-e valaha olyan kecsesen mozogni, mint ő - nem tartottam valószínűnek.

- Elhozhatod Nalát. Könnyedén el lehet intézni, hogy feltegyék valamelyik repülőgépre, a vámpírok háziállatait minden további nélkül elviszik. Csak egy oltási könyvet kell bemutatnod ahhoz, hogy fölengedjék a gépre.

- Komolyan?

- Komolyan. Ez persze azt jelentené, hogy hónapokig itt kell maradnod Skye-on. A macskákat megviseli az utazás, és egyik időzónából a másikba rángatni, majd visszavinni őket nem igazán tesz jót nekik.

A Sgiach szemébe néztem, és őszintén kimondtam, amit gondolok.

- Minél hosszabb ideje vagyok itt, annál kevésbé akarok elmenni innen, de közben azt is tudom, hogy felelőtlenség a részemről így elvonulni a valódi világ elől. - Amikor megláttam a királynő homlokán megjelenő ráncokat, gyorsan folytattam. - Ezt nem úgy értem, hogy Skye nem a valódi világ része. Szó sincs róla. És tudom, hogy rengeteg minden történt velem az utóbbi időben, tényleg rám férne egy kis pihenés. De még mindig iskolába járok. Ha mást nem, legalább azt folytatnom kellene.

- Megkönnyítené a döntésedet, ha az iskola jönne el ide?

- Ezt meg hogy érti?
- Mióta beléptél az életembe, más szemmel látom a világot. Jobban mondva, rádöbbsztem, milyen távol kerültem tőle. Persze, van internetem. Van műholdas tévém. De nincsenek új követőim. Nincsenek körülöttem jövődöbeli harcosok és Védelmzők. Legalábbis addig nem voltak, míg te és Stark meg nem érkeztek. Most jövök csak rá, mennyire hiányzott a fiatalokból sugárzó energia.
- A Sgiach elfordította a fejét, tekintete beleveszett a fák közötti zöldbe.
- Az érkezések felébresztett valamit a szigeten, valami szunnyadó erőt. Érzem, hogy nagy változás dől áll a világ. Nagyobb előtt, mint amit a modern tudomány és technológia okozott. Két választásom van. Vagy nem veszek róla tudomást, hagyom, hogy a sziget folytassa Csipkerózsika-álmát, és teljesen elzárja magát a világ problémái elől, talán örökre elveszve a múlt ködében, mint Avalon és az amazonok. Vagy nyitottabbá válok, és szembenézek az új idők kihívásaival.
- A királynő ismét a szemembe nézett.
- Azt akarom, hogy a sziget ébredjen fel. Itt az ideje, hogy vérfrissítés érkezzen Skye szigetének Éjszaka Házába.
- Meg akarja szüntetni a védővarázslatot?
- Fanyarul elmosolyodott.
- Nem, amíg én életben vagyok, és remélhetőleg amíg az utódom és az ő utódja életben lesz, Skye védve marad a modern világtól. De azon gondolkodtam, hogy újra ideszólítom a harcosokat a világ minden szegletéből. Egykor Skye-on képezték a legokosabb és legkiválóbb harcosokat, Erebosz Fiainak legjavát.
- De aztán szakított a Vámpírok Főtanácsával, vagy nem?
- De. Talán idővel helyrehozhatnám ezt a kapcsolatot, ha lenne egy fiatal Főpapnő, akit a tanítványomnak tekinthetek.
- Izgatottan fordultam felé.
- Mármint én?
- Természetesen. Te és a Védelmződ szoros kapcsolatban álltok a szigettel. Szeretném látni, hová vezet ez a kapcsolat.
- Ó, ez óriási megtiszteltetés! Hálásan köszönöm. - A gondolataim összevissza cikáztak. Ha Skye szigetén újra működne egy Éjszaka Háza, akkor már nem is lenne elrejtőzés, ha itt maradnék. Inkább olyan, mint amikor valakit áthelyeznek egyik iskolából egy másikba.

Damien és a banda többi tagja jutott eszembe. Vajon lenne kedvük nekik is eljönni Sk'ye-ra?

- Olyan vámpírjelöltek is járhatnának ide, akikből nem lesznek harcosok? - kérdeztem.

- Lehet róla szó. - A Sgiach egy pillanatra elhallgatott, aztán úgy tűnt, valamilyen elhatározásra jutott, mert hozzátette: - Ugye tudod, hogy a sziget gazdag és varázslatos hagyományai nem csak a harcosok és a Védelmezőim képzésére vonatkoznak?

- Nem. Vagyis igen. Mármin nyilvánvaló, hogy önben van valami varázslatos, és mivel gyakorlatilag egyet jelent a szigettel...

- Olyan régóta élek itt, hogy sokan azonosnak tartanak a szigettel, de inkább csak a gondviselője vagyok ennek a varázslatnak, semmint a hordozója.

- Ezt meg hogy érti?

- Döntsd el magad, ifjú királynő. Képes vagy kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel. Nyisd meg az elmédet, és fogadd be, amit a sziget tanítani tud neked.

Amikor a Sgiach látta rajtam a bizonytalanságot, tovább biztatott:

- Próbáld meg az első elemet, a levegőt. Egyszerűen csak idézd meg, és figyelj.

- Oké. Hát, akkor lássuk. - Felálltam, és néhány lépésnyire eltávolodtam a Sgiachtól, egy viszonylag sima területre, ahol nem voltak nagyobb sziklatömbök. Vettem három mély lélegzetet, kiürítettem az agyamat, és átadtam magam az Összpontosítás ismerős érzésének. Azután ösztönösen kelet felé fordítottam az arcomat, és így szóltam: - Levegő, kérlek, jöjj hozzám!

Megszoktam már az elem választát. Megszoktam már, hogy a levegő úgy kavargat körülöttem, mint egy lelkes kiskutya, de az eddigi tapasztalataim nem készítettek fel arra, ami a következő pillanatban történt. A levegő nem egyszerűen válaszolt, hanem elborított. Olyan erővel ölelt körül, hogy szinte tapintható volt, ami azért tűnt különösnek, mert normál körülmények között a levegő nem tapintható. Láthatatlan, de mindenhol jelen lévő elem. Hirtelen elakadt a lélegzetem, amikor rádöbbsentem, hogy *a levegő tényleg kézzelfoghatóvá vált!* A hívásomra válaszoló süvítő szélben apró alakok, gyönyörűséges kis lények táncoltak. Csillogó, éteri testük kissé áttetsző volt.

Folyamatosan változtatták az alakjukat, miközben figyeltem őket - egyszer gyönyörű nők voltak, máskor pillangók, hogy aztán egy szempillantás alatt átváltozzanak meseszép falevelekké.

- Mik ezek? - kérdeztem fojtott hangon. Feemeltem a kezem, és lenyűgözve néztem, ahogy a falevelekből színpompás kolibrik lesznek, és leszállnak a tenyeremre.

Levegőtündérek. Régebben mindenhol jelen voltak, de aztán távoztak a modern világból. Jobban szeretik az ősi ligeteket és a hagyományos életmódot. Ezen a szigeten mindkettőt megtalálják.

A Sgiach elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét az egyik tündér felé, aki éppen egy apró nő alakját öltötte fel hátán szitakötőszárnyakkal, és kecsesen táncolt a királynő ujjain. - Jó látni, hogy nem félnek tőled. Ritkán bukkannak fel ilyen sokan egyszerre, még itt a ligetben sem túl gyakori, Próbáld meg egy másik elemmel.

Ezúttal nem kellett bízattania. Dél felé fordultam, és így szóltam:

- Tűz, kérlek, jöjj hozzám!

Azonnal körülvettek a tündérek, mint megannyi apró csillagszóró, meleg érintésük úgy csiklandozott, hogy akaratlanul is elnevettem magam.

- Úgy érzem magam, mint július negyedikén!

A Sgiach is mosolygott.

- Ritkán találkozom a lángtündérekkel. A vízzel és a levegővel közelebbi kapcsolatban vagyok. A tűz szinte soha nem mutatkozik meg előttem.

- Szégyelljétek magatokat - szidtam meg a lángtündéreket. - Igazán megengedhetnétek a Sgiachnak, hogy néha megcsodálja titeket, ő is a jók csapatában játszik!

A tündérek felbolydultak, és izgatottan röpködni kezdtek körülöttem. Éreztem a belőlük áradó nyugtalanságot.

-Jaj, ne! Mondd meg nekik, hogy csak vicceltél. A tűz rendkívül érzékeny és sértődékeny elem. Nem akarom, hogy véletlenül felgyújtsanak valamit - mondta a királynő.

- Ne haragudjatok! Csak tréfáltam. Minden rendben, tényleg. - Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor láttam, hogy a lángtündérek lecsillapodnak, és abbahagyják a nyugtalan röpködést. A Sgiachra pillantottam. - Megidézhetem a többi elemet is?

- Természetesen, csak vigyázz, mit mondasz. Nagy hatalommal rendelkezel, a szavaid sokat nyomnak a latban, még egy olyan helyen is, ahol nem ennyire erős a varázslat, mint ebben a ligetben.

- Óvatos leszek. - Vettem három újabb nagy levegőt, és összpontosítottam. Azután az óramutató járásának megfelelően nyugat felé fordultam. - Víz, kérlek, jöjj hozzám! - A következő pillanatban elárasztott az elem válasza. Az apró tündérek hús érintése cirógatta a bőrömet. Testük a víz csillogását utánozva változtatta a színét. Úgy lubickoltak körülöttem, mintha delfinek, sellők vagy csikóhalak lennének. - Ez fantasztikus!

- A víztündérek különösen erősek Skye szigetén - mondta a Sgiach, és megsimogatta az egyik tengeri csillag alakú tündéit, amely odaúszott hozzá.

Észak felé fordultam.

- Föld, jöjj hozzám! - A liget életre kelt. A fák felragyogtak örömkömben, és göcsörtös, őszög törzsük repedéseiből apró erdei lények bukkantak elő, akik leginkább Tolkien Völgyzugolyának tündéire emlékeztettek - vagy inkább az *Avatar* háromdimenziós dzsungelének teremtményeire.

A hirtelenjében leírt kör közepére léptem, és megidéztem az utolsó elemet is:

- Szellem, kérlek, jöjj hozzám te is!

Hallottam, ahogy a Sgiachnak elakad a lélegzete.

- Soha nem láttam az öt elem tündéreit egyszerre. Lenyűgöző látvány!

- Istennőm! Ez tényleg hihetetlen!

A levegő annyira megtelt ezekkel az apró, vibráló lényekkel, hogy hirtelen Nüx és az Istennő ragyogó mosolya jutott róluk eszembe.

- Akarsz még többet látni? - kérdezte a Sgiach.

- Hát persze - vágtam rá habozás nélkül.

- Akkor gyere ide. Add a kezed. - Az elemeket megtestesítő tündérekkel a nyomomban odaléptem a Sgiachhoz, és kinyújtottam felé a kezem.

Baljába fogta a jobb kezemet, és megfordította, hogy a tenyerem felfelé nézzen.

- Megbízol bennem.

- Igen. Teljesen - feleltem.
- Helyes. Csak egy pillanatig fog fájni.

A jobb mutatóujja éles körmével villámgyorsan felhasította a tenyeremet. Nem rezzentem össze. Meg sem mozdultam. Csak vettem egy nagy levegőt. De igaza volt - tényleg csak egy pillanatig fájt.

A Sgiach megfordította a kezemet, mire csöpögni kezdett a vér a tenyeremből, de mielőtt a vércseppek leérhettek volna a mohás talajra, a királynő elkapta őket. Tenyerével felfogta kicsorduló véretem, majd egy számomra ismeretlen nyelven kántálva szétszórta körülöttünk a skarlátvörös cseppeket.

És akkor valami egészen elképesztő dolog történt.

Minden egyes tündér, amelyikhez hozzáért a vérem, egy pillanatra hús-vér lényé változott. Megszűntek áttetsző, éteri teremtményeknek lenni, a vérem valóságossá - élő, lélegző - madarakká, tündérekké, erdei nimfákká változtatta őket.

Táncoltak és ünnepeltek örömben. Nevetésük vidámmá és varázslatossá tette az alkonyatot.

- Ez az ősi mágia. Évszázadok óta szunnyadó teremtményeket ébresztettél fel az érintéssel, Senki másnak nem sikerült még életre keltenie őket. Senki másban nem volt meg ez a képesség. - A Sgiach lassan, méltóságteljesen mondta mindezt, majd tisztelete jeléül fejet hajtott előttem.

Még mindig a történetek hatása alatt állva megfogtam Skye királynőjének kezét. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy azonnal elállt a vérzés, amint a Sgiach a levegőbe szórta a véretem.

- Megoszthatom ezt más vámpírjelöltekkel is? Ha eljöhethének ide, egy egész új nemzedékkel megismertethetném ezt a csodát. Megtaníthatnám nekik, hogyan teremtsenek kapcsolatot ezzel az ősi varázslattal.

Könnyek csillogtak a szemében, ahogy elmosolyodott. Csak remélni tudtam, hogy ezek az öröm könnyei.

- Igen, Zoey. Mert ha te nem vagy képes áthidalni a régi és a modern világ közötti szakadékot, akkor nem tudom, kinek sikerül majd. De most inkább élvezzük a pillanatot. A véreddel létrehozott valóság hamarosan eltűnik, Táncolj velük, ifjú királynő. Adj nekik reményt, mutasd meg nekik, hogy a világ nem feledkezett meg róluk teljesen.

Szavai ösztönzően hatottak rám, és a hirtelen megszólaló dudák, csengők és cintányérok ritmusára táncolni kezdtem a lényekkel, akiket vérem élővé változtatott.

Visszatekintve azt gondolom, jobban oda kellett volna figyelnem azokra a hegyes szarvakra, amelyeket vidáman forogva megpillantottam tánc közben. Észre kellett volna vennem a bika bőrének színét és a szemében csillogó Sötétséget. Említést kellett volna tennem róla a Sgiach-nak. Sok mindent elkerülhettem volna, vagy legalábbis felkészülhettem volna rájuk, ha ezt megteszem.

De aznap éjjel elvarázsolt az élmény újdonsága, és szent ártatlansággal táncoltam a tündérekkel, nem sejtve, hogy következményei jóval súlyosabbak lesznek annál, mint hogy kimerülök, megéhezek és hullafáradtan rogyok az ágyamba.

- Igaza volt. Tényleg nem tartott sokáig - lihegtem, ahogy lerogytam a Sgiach mellé a mohos kősziklára. - Nem tudunk csinálni valamit, hogy tovább maradjanak? Annyira örültek annak, hogy életre keltek.

- Az elvarázsolt lények kiszámíthatatlanok. Csak a saját elemüknek engedelmessé válnak, vagy annak, aki képes azt irányítani.

Meglepetten pislantottam.

- Úgy érte, szót fogadnak nekem?

- Szerintem igen, bár nem állíthatom teljes bizonyossággal, mivel én nem tudok kapcsolatot teremteni egyik elemmel sem. A víz és a szél a szövetségesem, és én vagyok a sziget pártfogója és királynője, ennél többre azonban nem vagyok képes.

- Huh. Szóval akkor is megjelenének a hívásomra, ha elhagynám Skye-t?

A Sgiach elmosolyodott.

- De miéit akarnád elhagyni?

Együtt nevettem vele, és hirtelen magam sem értettem, miért akarnám valaha is elhagyni ezt a titokzatos varázsszigetet.

- 'lég volt követnem a női csivitelést, 's tudtam, hogy rátok találok. A Sgiach mosolya szélesebbre húzódott. Seoras lépett be a ligetbe, és királynőjéhez sétált. A Sgiach csak egyetlen pillanatra érintette meg

erős alkarját, de az az érintés évszázadok óta tartó szemrelemléről, bizalomról és meghittségről árulkodott.

- Üdvözöllek, Védelmezőm. Magaddal hoztad az íjat és a nyílveszőket?

Seoras lebiggyesztette az ajkát.

- Természetesen.

Az öreg harcos megfordult, és akkor pillantottam meg a hátára erősített íjat, amelyet díszesen faragott, sötét fából készítettek. A hozzá tartozó tegezben vörös tollú nyílveszők pihentek.

- Helyes. - A királynő elmosolyodott, és ismét rám nézett. - Zoey, sokat tanultál ma. A Védelmeződnek is meg kell tanulnia hinni a varázslatban és az Istennőtől kapott ajándékokban. - Elvette Seorastól az íjat meg a nyílvezzőket, és felém nyújtotta őket. - Tessék, vidd el ezeket Starknak. Túlságosan hosszú ideje nem használta őket.

- Szerintem ez nem olyan jó ötlet - mondtam tétován, és bizalmatlanul méregettem az íjat meg a nyílvezzőket.

- Szerintem pedig Stark soha nem lesz újra önmaga, ha nem fogadja el az Istennőtől kapott ajándékot.

- Van egy kardja a Túlvilágról. Nem lehetne az a fegyvere?

A Sgiach válasz helyett csak rám nézett. Zöld szemében még mindig ott csillogott az imént átélt varázslatos élmény emléke.

Felsóhajtottam.

Vonakodva kinyújtottam a kezem, és elvettem tőle az íjat meg a nyílvezzőket.

- Nem szívesen használja többé - mondtam.

- Márpedig jobban tenné - vágta rá Seoras.

- Nem mondaná ezt, ha tudná, miken ment keresztül - feleltem.

- Ha 'rra gondolsz, hogy mindig célba talál, 's büntudata van, mert megölte a mentorát, 'rről tudok.

- Elmondta?

- És ezek után mégis azt gondolja, hogy újra kezébe veszi majd az íját?

- Nem arról van szó, hogy Seoras mit *gondol*, sokkal inkább arról, hogy az évszázadok tapasztalata megtanította rá, mi történik egy Védelmezővel, ha hátat fordít az Istennőtől kapott ajándékának - mondta a Sgiach.

- Miért, mi történik vele?

- Ugyanaz, 'mi 'gy Főpapnővel, ha letér 'z 'stennő 'Ital kijelölt 'tról - felelte Seoras.

- Mint Neferet - suttoztam.

- Mint a bukott Főpapnő, 'ki beszennyezte az 'jszaka Házát, 's megölette a hitvesedet.

- Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy ez nem olyan egyértelmű döntés, mint amikor választanunk kell a jó és a gonosz kö-

zött. Ha egy harcos vagy Védelmező elutasítja az Istennő ajándékát, és letér a kijelölt útról, az néha csak annyit jelent, hogy az élete sivár és beteljesületlen marad - magyarázta a Sgiach.

- De 'gy 'lyan harcos 'setében, 'ki komoly hatalommal bír, vagy 'ki szembenézett már a Sötétséggel, 's tudja, milyen a gonosz 'llen harcolni... nos, 'z ő számára nem 'lyan könnyű beleolvadni a homályba - mondta Seoras,

- Márpedig Starkra mindkettő igaz - bólintottam.

- Pontosan. Bíz bennem, Zoey. A Védelmeződnek is jobb lesz, ha a számára kijelölt utat járja, minthogy letérjen róla, és eltévedjen az árnyak között - mondta a Sgiach.

- Értem, de akkor sem lesz könnyű rávenni, hogy újra a kezébe fogja ezt az íjat.

- 'ch', hiszen rendelkezel 'z 'si hatalommal, most 'dézted meg a sziget tündéreit, vagy nem?

Előbb Seorasra, aztán a Sgiachra pillantottam. Igazuk volt. Az ösztöneim legalábbis azt súgták. Stark nem fordíthat hátat a Nüx- től kapott képességének, mint ahogy én sem tehetek úgy, mintha nem tudnék kapcsolatot teremteni az elemekkel.

- Oké, megpróbálok meggyőzni. Amúgy hol van?

- Nyugtalan a legény - mondta Seoras. - A kastély mellett láttam legutóbb, a tengerparton sétált.

Elszorult a szívem. Alig egy napja döntöttük el, hogy határozatlan ideig itt maradunk a szigeten. És azok után, ami a Sgiachcsal és velem történt, gondolni sem akartam a távozásra.

- De úgy tűnt, ő is szívesen maradna - mondtam ki hangosan a gondolataimat.

- Nem 'z bántja, hol van, hanem hogy kicsoda - nézett rám Seoras.

- He? - kérdeztem frappánsan.

- Zoey, Seoras azt akarja mondani, hogy Védelmeződ nyugtalansága azzal van összefüggésben, hogy nem érzi magát teljes értékű harcosnak - mondta a Sgiach.

- 's 'gy harcos csak 'kkor lehet teljesen 'nmaga, ha minden képességét maximálisan kihasználja - folytatta Seoras.

- Menj és segíts neki, hogy visszataláljon önmagához - biztatott a királynő.

- De hogyan?
- 'eh', 'sszony, használd 'z 'stennőtől kapott 'gyadat, 's találd ki magad.

Azzal a Sgiach és Védelmezője gyengéden megfordítottak, és elindítottak a liget kijárata felé. Felsőhajtottam, gondolatban megvakartam a fejem, és elindultam a sziklás tengerpart felé, közben pedig azon gondolkodtam, miféle szó lehet az, hogy 'ch'.

TIZEDIK FEJEZET

Zoey

Stark körül forogtak a gondolataim, miközben lefelé haladtam a tengerpartra vezető csúszós kőlépcsőn. A kastélyt közvetlenül a part menti sziklafalra építették. Úgy magasodott fölém, mint egy hegy.

A nap már félig lebukott a horizont mögé, utolsó sugarai narancssárgára festették az ég alját. Volt még némi fény, de azért örültem a fal mellett elhelyezett fáklyáknak,

Stark egyedül volt a parton. Háttal állt nekem, ezért nyugodtan megfigyelhettem, mit csinál, ahogy közeledtem felé. Egyik kezében jókora bőrpajzsot tartott, a másikban pedig egy hosszú pengéjű kardot. A szúrásokat és a védekeket gyakorolta, mintha valami veszélyes, láthatatlan ellenséggel vívna élethalálharcot. Csendben lopakodtam egyre közelebb hozzá, nem siettem, minél hosszabb ideig akartam élvezni a látványt.

Mintha hirtelen megnőtt volna, tűnődtem. És a karja is izmosabb lenne. Starkról szakadt a víz, zihálva vette a levegőt - maga volt a megtestesült férfiasság középkori harcosokat idéző kiltjében. Eszembe jutott, ahogy a testünk egymáshoz ért előző éjszaka, ahogy összebújva elaludtunk, és a gyomrom alig észrevehetően összerándult.

Mellette biztonságban érzem magam. Szerelem.

Szívesen itt maradnék veled, távol a világ zajától, örökre.

Hirtelen megborzongtam a gondolattól. Abban a pillanatban Stark leengedte a kardját, és megfordult. Láttam az éber aggodalmat a

szemében, amely csak akkor enyhült meg kissé, amikor felemeltem a kezem, és mosolyogva intettem neki. Aztán tekintete továbbsiklott a kezemben tartott újra, és lehervadt a mosoly az arcáról. Csak a karját tárta szét, hogy magához öleljen és megcsókoljon.

- Tudod, hogy nagyon szexi vagy kardozás közben? - kérdeztem.

- Ezt úgy hívják, hogy edzés. Nem az a célom, hogy szexi legyek, Z. Félelmetesnek akarok látszani.

- Az is vagy, ne aggódj. Majdnem halálra rémültem. - Elővettem legjobb filmbéli naiva hanghordozásomat, és a homlokomhoz érintettem a kézfejem, mint aki mindjárt elájul.

- Úgy látom, ez nem az erőssége, hölgyem - mondta, és ő *tényleg* olyan volt, mintha most lépett volna le a filmvászonról. Megfogta a kezem, a szívére szorította, és közelebb lépett hozzám. - De ha akarja, Miss Zoey, megtaníthatom rá.

Tudom, hogy ostobaság, de teljesen elaléltam tőle. Mindig is buktam az olyan pasikra, akikben van színészi tehetség. És amikor szavainak értelme áthatolt az agyamra ereszkedő ködön, hirtelen arra is rájöttem, hogyan fogom újra a kezébe adni az íját.

- Színésznőnek csapnivaló vagyok, de van valami, amire megtaníthatnál.

- Meghiszem 'zt, 'sszony, jó pár dolog van, 'mire meg tudnálak tanítani - szólalt meg ezúttal Seoras hangján.

Játékosan belebokszoltam a karjába.

- Hagyd abba, komolyan beszélek. - Felemeltem az íját. - Mindig is vonzott az íjászat, de nem sokat tudok róla. Megtanítanál löni? Kérlek.

Stark hátrált egy lépést, és bizalmatlan pillantást vetett az íjra.

- Zoey, tudod, hogy jobb, ha nem nyúlok hozzá többet.

- Nem. Csak élőlényre nem szabad céloznod vele. Kivéve persze akkor, ha éppen az a cél, hogy az a lény ne legyen élő. De nem azt kértem, hogy lőjél vele. Azt kértem, hogy engem taníts meg rá.

- Miért akarod hirtelen megtanulni?

- Csak úgy eszembe jutott. Elvégre itt maradunk a szigeten, igaz?

- Igaz.

- És ezen a helyen évezredek óta harcosokat képeznek ki, igaz?

- Igaz.

Elvigyorodtam, hátha sikerül kicsit oldanom a helyzet komolyságát.

- Imádom, amikor igazat adsz nekem. Szóval te harcos vagy. Itt maradunk a szigeten. Szeretnék elsajátítani valami harcoshoz illő készséget. De az olyan dögnehez, hogy meg se bírom emelni - mutattam a kardra. - Ez viszont nagyon elegáns fegyver. - Felemeltem a szépen kidolgozott íjat.

- Akármilyen elegáns, akkor sem szabad megfélekedned róla, hogy ez egy fegyver. Ölni tud, különösen akkor, ha én lövök vele.

- De csak ha az a szándékom, hogy ölj vele - helyesbítettem.

- Néha becsúszhat egy-egy hiba - mondta, és elkomorult az arca az emlékektől.

Megérintettem a karját.

- Érettebb lettél azóta, Okosabb. Nem fogod ugyanazokat a hibákat még egyszer elkövetni. - Szótlanul meredt rám, ezért ismét felemeltem az íjat, és folytattam. - Oké, mutasd meg, hogy működik.

- Nincsen célpontunk.

- Már hogyan lenne. - Megütöttem a bőrpajzsot, amit akkor fektetett a földre, mikor odaértem hozzá. - Rakd be két szikla közé egy kicsit távolabb. Megpróbálok eltalálni. Természetesen csak azután, hogy leraktad, és visszajöttél mellém, nehogy véletlenül lelőjelek.

- Természetesen - felelte.

Reználtan eltávolodott tőlem néhány méterre, felemelt egy pár követ, a súlyukat próbálgatta, majd kiválasztott kettőt, amelyek többé-kevésbé stabilan megtartották a pajzsot, és visszaballagott hozzám. Vonakodva megfogta az íjat, a nyílvevesszőkkel teli tegezt pedig lerakta a földre.

- Így kell fogni. - Bal kezével megfogta az íj markolatát. - A nyílvevesszőt pedig ide rakod. - Keresztben ráhelyezte a nyílat, vigyázva, hogy a hegye a föld felé mutasson. - A rovátkát beakasztod az idegbe. Ezeknél a nyílvevesszőknél könnyű, mert a fekete tollak vannak így, a pirosak meg így. - Beszéd közben érezhetően kezdett felengedni. A keze jól ismerte mind az íjat, mind a nyílvevesszőt, Nyilvánvaló volt, hogy csukott szemmel is be tudná mutatni, és még csak le sem kellene lassítania a mozdulatait. - Állj stabilan, nagyjából vállszélességű terpeszben, így. - Bemutatta, én pedig megcsodálhattam izmos vádliját. Ez volt az egyik oka annak, amiért imádtam, ha kiltet visel.

- Aztán felemeled az íjat, a mutató és a középső ujjaddal megfogod a nyílveesszőt, hátrahúzod a húrt, megfeszíted. - Magyarázta, hogyan kell csinálni, de a szemléltető oktatást abbahagyta. - Állítsd be a nyílveesszőt, de célozz egy kicsit alá. Úgy könnyebben fel tudod mérni a távolságot és a szél erősségét. Amikor készen állsz, engeddd el. Vigyázz, hogy a bal karodat hajlítsd be egy kicsit, különben megütöd vele, és be fog kékülni. - Felém nyújtotta az íjat. - Gyerünk. Próbáld meg.

- Mutasd meg - kértem.

- Zoey, nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne.

- Stark, a célpont egy bőrpajzs. Nem élőlény. Még csak a közelében sincs semmi élő. Célozz a közepére, és mutasd meg, hogyan kell csinálni. - Láttam rajta, hogy tévovázik. Kezemmel megérintettem a mellkasát, és előrehajoltam. Félúton találkoztunk, Gyengéd volt a csókja, de éreztem benne a feszültséget. - Nyugi - mondtam halkán, kezemet még mindig a mellkasán nyugtatva. - Próbáld meg bízni önmagadban legalább annyira, amennyire én bízom benned. A harcosom vagy, a Védelmezőm. Használnod kell az íjadat, mert ezt a képességet kaptad ajándékba az Istennőtől. Tudom, hogy bölcsen fogsz élni vele. Onnan tudom, hogy ismerlek. Jó vagy. Megküzdöttél azért, hogy jó legyél, és győztél.

- De nem vagyok teljesen jó, Z - felelte kétségbeesetten. - Találkoztam a rosszabbik énemmel. Harcoltam vele a Túlvilágon.

- És legyőzted.

- De mennyi időre? Örökre? Aligha. Nem hiszem, hogy az lehetséges lenne.

- Ugyan már, senki sem teljesen jó. Még én sem. Ha például lehetőségem lenne lelesni egy nálam okosabb csaj matekdogáját, biztosan megtenném.

Egy pillanatra elmosolyodott, de aztán ugyanolyan feszültté vált az arca.

- Viccet csinálsz belőle, de számomra ez nagyon is komoly dolog. Azt hiszem, a vörös vámpírjelöltek meg Stevie Rae máshogy vannak ezzel. Aki egyszer megismeri a Sötétséget, az igazi Sötétséget, annak örökre árnyék marad a lelkén.

- Nem - feleltem határozottan. - Az nem árnyék. Csak egy más-fajta tapasztalat. Te meg a többi vörös vámpírjelölt megtapasztaltatok valamit, amit mi nem. De attól, hogy találkoztál vele, még nem leszel a Sötétség része. Sőt, ez a tudás még jól is jöhet, ha harcolni akarsz ellene, márpedig te pontosan ezt csinálod.

- Néha attól félek, talán többről van szó - mondta lassan, és úgy nézett a szemembe, mintha valami rejtett igazságot akarna kiolvasni belőle.

- Mire gondolsz?

- A Sötétség rád telepszik, birtokba vesz. Ha egyszer fogást talál rajtad, soha többé nem enged el.

- A Sötétség hiába erőlködik, ha az Istennő útját választod, és te azt választottad. Nem győzheti le a Fényt.

- Igen, de a Fény sem győzheti le a Sötétséget. Ezek a dolgok egyensúlyban vannak, Z.

-Ami még nem jelenti azt, hogy ne lehessen választani közülük. És te már választottál. Bízz magadban. Én bízom benned. Feltétel nélkül - mondtam.

Stark úgy kapaszkodott a tekintetembe, mintha az élete múlna rajta.

- Amíg te jónak látsz, amíg te hiszel bennem, addig én is bízom magamban, mert te bízol bennem. Szeretlek, Zoey.

- Én is szeretlek, Védelmezőm - mondtam.

Megcsókolt, majd egy hihetetlenül gyors, kecses és halálos mozdulattal megfeszítette az íjat, és kilőtte a nyílvezzőt. Ellentmondást nem tűrő módon fúródott bele a pajzs közepébe.

- Óóóh - tátottam el a számat, - Fantasztikus vagy. Egyszerűen fantasztikus.

Hosszan kifújta a levegőt, és szemmel láthatóan a benne lévő feszültség egy részétől is megszabadult ezzel.

- Pont a közepébe, Z. Halálpontosan.

- Még szép, hogy a közepébe, te buta. Nem tudsz hibázni.

- Igen, igazad van. És ez tényleg csak egy céltábla.

- Akkor megtanítasz lőni vagy sem? De most ne ilyen gyorsan. Mint a lassított felvételen. Hogy jó alaposan meg tudjam nézni.

- Oké, oké, értem. Figyelj. - Felemelte az íjat, és kilőtte a nyílvesztőt, ezúttal jóval lassabban, hogy egyetlen mozdulatról se maradjak le.

A második nyílvesztő kettéhasította az elsőt.

- Hoppá. Erről mindig megfeledkezem. Jó sok nyílvesztőt elpazaroltam így.

- Most én jövök. Nekem aligha lesz ilyen problémám.

Igyekeztem mindent ugyanúgy csinálni, ahogyan Stark, de túl rövid lett a lövés, és a nyílvesztő lecsúszott a nedves sziklákról.

- A fenébe. Ez nehezebb, mint amilyennek látszik - mondtam.

-Várj, megmutatom. Rosszul tartod. - Mögém lépett, karját az enyémre helyezte, mellkasával a hátamhoz simult. - Gondolj arra, hogy harcos amazon királynő vagy. Állj büszkén és egyenesen! Húzd ki magad! Emeld fel a fejed! - Követtem az utasításait, és izmos karjának ölelésében valóban úgy éreztem magam, mintha átalakultam volna egy nagy hatalmú uralkodóvá. Stark segített megfeszíteni a húrt. - Ne mozdulj, tartsd erősen... koncentrálj - suttozta. Közösen beállítottuk az irányzékot, aztán elengedtük a nyílvesztőt. Éreztem, ahogy Stark teste megrándul, aztán az enyém is, a nyílvesztő pedig pontosan a pajzs közepébe fúródott, szétforgácsolva az előző kettőt.

Megfordultam, és rámosolyogtam a Védelvezőmre.

- Ez hihetetlen, Stark, Igazi csoda. Egyedülálló képesség. Vétek lenne nem használni. Élned kell vele.

- Nagyon hiányzott - felelte olyan halkán, hogy alig hallottam -meg. - Nem érzem teljesnek magam, ha nincs a kezemben az íjam.

- Azért, mert ez kapcsol össze Nüxszel. Tőle kaptad ezt az ajándékot.

- Lehet, hogy itt újakezdem. Ez a hely valahogy más. Mintha ide tartoznék. Mintha ide *tartoznánk*.

- Én is úgy érzem. Soha életemben nem voltam még ilyen boldog.

- Közelebb bújtam hozzá, - A Sgiach azt mondta, újra megnyitja a szívetet a harcosok és más tehetséges vámpírijelöltek előtt.

- Elmosolyodtam. - Tudod, olyanok előtt, akik rendelkeznek valamilyen különleges képességgel,

- Például képesek kapcsolatot teremteni az elemekkel?

- Igen, pontosan erre gondoltam. - Megöleltem, és belesuttogtam a mellkasába. - Itt akarok maradni. Komolyan.

Stark megsimogatta a hajamat, és adott egy puszit a homlokomra.

- Tudom, Z. Itt maradok veled. Rám mindig számíthatsz.

- Itt talán megszabadulhatunk a Sötétségtől, amit Neferet és Kalona szabadított ránk - mondtam,

Stark szorosan magához ölelt.

- Remélem, Z. Tényleg nagyon remélem.

- Szerinted az elég, ha van egy olyan hely a világon, ahová a Sötétség nem tud behatolni? Azzal még nem térek le az Istennő útjáról, ha itt akarom követni?

- Nem vagyok nagy szakértője a témának, de szerintem a lényeg az, hogy próbálj hűséges maradni Nüxhöz. Szerintem nem az számít, hogy ezt hol teszed.

- Megértem, hogy a Sgiach miért nem hagyja el soha ezt a szigetet - mondtam.

- Én is, Z.

Stark karjaiban úgy éreztem, hogy lelkem meggyötört, összezúzott darabjai szép lassan kezdenek begyógyulni.

Stark

Nincs jobb érzés annál, mint Zoey-t a karomban tartani, gondolta Stark. Amikor eszébe jutott, milyen kevésen múlt, hogy elveszítse, még mindig görcsbe rándult a gyomra a rémülettől. *De megmentettem. Elmentem érte a Túlvilágra, és segítetttem neki visszatérni. Most már biztonságban van, és soha többé nem engedem, hogy baja essen.*

Min töröd annyira a fejed? - kérdezte Zoey. Egymáshoz bújva feküdtek a nagy ágyon, Zoey a nyakába fúrta az orrát, aztán megpuszilta. - Szinte hallom, ahogy kattognak a fogaskerekek az agyadban.

- Kettőnk közül én vagyok az, akinek hallani kellene a másik gondolatait - mondta Stark évődve, de közben gyorsan megnyitotta

az elméjét, és bekukucskált Zoey pszichéjébe. Nem akarta felbosszantani a hallgatózással, csak arra volt kíváncsi, tényleg olyan boldog és elégedett-e, amilyennek látszik.

- Eláruljak valamit? - kérdezte Zoey tétőn. **D. CAST és KRISTIN CAST**

Stark felkönyökölt és elvigyorodott.

- Viccelsz, Z? *Mindent* tudni akarok.

- Naaa, most komolyan beszélek.

- Én is! - Zoey morcosan nézett rá, mire Stark lehajolt, és megcsókolta a homlokát. - Oké, komoly vagyok én is. Miről van szó?

- Hát, hmm, nagyon szeretem, amikor hozzám érsz.

Stark felvonta a szemöldökét, és uralkodnia kellett magán, nehogy azonnal fülig érjen a szája.

- Az jó. - Látta, hogy Zoey elpirul, és nem tudta tovább elfojtani a mosolyát. - *Az nagyon* jó.

Zoey az ajkát harapdálta.

- És te szereted?

Stark önkéntelenül is felnevetett.

- Most viccelsz, ugye?

- Nem. Komolyan beszélek. Halálosan. Végül is honnan tudhatnám? Nem vagyok olyan tapasztalt, mint te.

Zoey-nak már mindkét orcája égett, és láthatóan borzalmas zavarban volt, mire Stark azonnal abbahagyta a nevetést. Semmit nem szeretett volna kevésbé, minthogy Zoey kellemetlenül érezze magát amiatt, ami köztük történt.

- Hé - fogta meg a lány rákvörös arcát. - Csodálatos veled lenni. És tévedsz, Zoey. A szerelem terén te vagy a tapasztaltabb kettőnk közül. - Amikor a lány erre mondani akart valamit, Stark gyengéden az ajkára tette az ujját. - Ne, hadd mondjam végig. Igen, másokkal is lefeküdtem már korábban. De soha nem voltam még szerelmes, amíg téged meg nem ismertelek. Te vagy az első szerelmem, és te leszel az utolsó is.

Zoey mosolyából olyan odaadó szerelem és bizalom sugárzott, hogy Starknak majd kiugrott a szíve a mellkasából. Senki más, gondolta, csak Zoey - Zoey mindörökké.

- Akarsz megint szerelmeskedni? - suttogta a lány.

Válasz helyett Stark hosszan, gyengéden megcsókolta. Mielőtt minden rosszra fordult volna, ez volt az utolsó gondolata: *Soha életemben nem voltam még ilyen boldog...*

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Kalona

Megérezte Neferet közeledését. Minden önuralmára szüksége volt, hogy leplezze gyűlöletét, és szívélyes várakozással tudja fogadni.

Kalona tudta, hogy eljön még az ő ideje. Ha mást nem, halhatatlanként ezt az egyet megtanulta: sosem szabad alábecsülni a türelem erejét.

- Neferet közeledik - mondta Rephaimnek. A fia az egyik jókora üvegajtó előtt állt, amely a hatalmas teraszra nyílt. A Tsi Sgili egy nagy belmagasságú, tetőtéri lakást vásárolt nekik a város egyik legdrágább épületének tetején. Egyszerre volt meg benne az a fényűzés, amelyre Neferet vágyott, és az éghez való közelség, illetve elszigeteltség, ami Kalona kikötése volt.

- Megbélyegeztétek egymást?

Rephaim kérdése gyorsan rövidre zárta Kalona gondolatmenetét.

- Megbélyegeztük egymást? Neferettel? Miféle különös kérdés ez? Rephaim elfordította a fejét Tulsa belvárosának panorámájától, és apjára nézett.

- Érzékeled a közelségét. Feltételezem, hogy ivott a véredből, vagyis megbélyegeztétek egymást.

- Senki nem ihat egy halhatatlan véredből.

A lift ajtaja csilingelő hangot hallatott, mielőtt kinyílt, mire Kalona megfordult, hogy üdvözölje a csillogó márványpadlóra kilépő Neferetet. Kecsesen mozgott, mintha siklana a padló felett - felületes megfigyelő ezt a vámpírok kiváltságának tartotta volna. Kalona azonban érzékelte az apró változásokat Neferet mozdulataiban - már nem egyszerű vámpír volt, hanem jóval több annál,

- Királynőm - üdvözölte Kalona tiszteletteljesen fejet hajtva előtte.

Neferet mosolya veszedelmesen szép volt. Egyik karját kígyó módjára Kalona válla köré fonta, és maga felé húzta a fejét. A halhatatlan engedelmesen lehajolt, és odaadta ajkát a nőnek. Kiürítette az agyát, nem gondolt semmire, csak a teste reagált arra, ahogy Neferet becsúsztatta a nyelvét a szájába.

Neferet hirtelen megmerevedett, és elengedte Kalonát. A halhatatlan háta mögé pillantva így szólt:

- Rephaim, azt hittem, meghaltál.

- Csak megsebesültem, nem haltam meg. Meggyógyultam, és itt vártam, hogy apám visszatérjen - felelte Rephaim.

Kalona úgy gondolta, fia szavai helyénvalóak és tiszteletteljesek, mégis volt valami a hanghordozásában, ami zavarta, bár az igazat megvallva, Rephaimmel kapcsolatban sosem volt könnyű megállapítania, hogy mit gondol, hiszen állati külseje minden emberi érzést elfedett. Már ha volt benne egyáltalán emberi érzés.

- Értésültem róla, hogy óvatlan voltál, és hagyta, hogy az Éjszaka Háza vámpírjelöltjei meglássanak.

- A Sötétség szólított. Én csak válaszoltam rá. Akkor látott meg az a néhány vámpírjelölt, de ennek semmi jelentősége.

- Nemcsak vámpírjelöltek voltak ott, hanem Stevie Rae is. Ő is meglátott.

- Ahogy már mondtam, ennek semmi jelentősége.

- Tévedsz. Hiba volt megengedni, hogy bárki is tudomást szerezzen az ittlétéről, márpedig én nem tűröm a hibákat - mondta Neferet.

Kalona látta, hogy Neferet szeme vörösen felizzik. Érezte, hogy előnti a düh. Éppen elég baj az, hogy Neferet uralkodott rajta, kedvenc fia rendreutasítását és megbüntetését azonban már nem tűrte el.

- Királynóm, Rephaim jelenléte Tulsában éppen kapóra jön nekünk. Mivel hivatalosan nem lehetnék a közeledben, ha az Éjszaka Házában esetleg egy szárnyas lényről kezdenek sugdolózni, mindenki a Hollómásra gyanakszik majd, és senki nem gondol majd rám.

Neferet felvonta egyik tökéletesen ívelt szemöldökét.

- Igazad van, szárnyas szerelmem, ketten együtt talán gyorsabban elő tudjátok nekem keríteni a bujkáló vörös vámpírjelölteket.
- Óhajod parancs, királynőm - felelte Kalona engedelmesen.
- Azt akarom, hogy Zoey visszatérjen Tuisába. - Neferet váratlanul témát váltott. - Azok az ostobák az Éjszaka Házában azt mondják, nem akarja elhagyni Skye szigetét. Odáig nem ér el a kezem, márpedig vele még nem végeztem.
- Az ártatlan feláldozása talán ráveszi, hogy hazatérjen - szólalt meg Rephaim.
Neferet zöld szeme összeszűkül.
- Honnan tudsz a haláláról?
- Éreztük - felelte Kalona. - A Sötétség örömét lelte benne.
Neferet mosolya kegyetlen volt, mint egy cápáé.
- Ó, szóval éreztétek? Milyen elragadó! Öröm volt megölni azt a száználmas fiúcskát. Bár én attól tartok, Zoey-ra éppen az ellenkező hatással lesz. Ahelyett, hogy hazajönne együtt zokogni a kis pajtásaival, ez még inkább arról fogja meggyőzni, hogy nem szabad elhagynia azt a szigetet.
- Talán valaki olyannak kellene fájdalmat okoznod, aki közelebb áll hozzá. A Vörösre úgy tekint, mintha a testvére lenne - javasolta Kalona.
- Igaz, és avval az átkozott Aphroditével is nagyon összemegedtek - tűnődött Neferet megérintve az állát.
Furcsa hang tört fel Rephaim torkából, mire Kalona a fia felé fordult.
- Szeretnél valamit hozzáfűzni?
- Zoey Skye szigetén rejtőzik. Azt hiszi, hogy ott senki nem tud hozzáférni, igaz? - kérdezte Rephaim.
- Jól hiszi - mondta Neferet leplezetlen ingerültséggel a hangjában.
- Lehetetlen behatolni a Sgiach birodalmába.
- Ugyanúgy, ahogy Nüx birodalmába? - kérdezte Rephaim.
Neferet szinte felnyársalta a tekintetével a Hollómást.
- Szentelenkedni merészelsz?
- Fejtsd ki, mire gondolsz, Rephaim - mondta Kalona.
- Apám, egyszer már leküzdöttél egy látszólag áthághatatlan akadályt, amikor beléptél Nüx birodalmába annak ellenére, hogy

az Istennő kitiltott onnan. Használd a közted és Zoey között meglévő kapcsolatot. Hatolj be az álmaiba. Érted meg vele, hogy nem rejtőzhet el előled. Ha hozzávesszük a barátja halálát és Neferet visszatérését az Éjszaka Házába, ennek már elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy az ifjú Főpapnő előbújjon a rejtekéből.

- Nem Főpapnő, csak egy nyavalyás vámpírjelölt! És Tulsában az Éjszaka Háza az enyém, nem az övé! - rikácsolta Neferet dühödten. - Nem. Elegem van apád módszereiből. Nem sikerült megölnie, amikor lehetősége lett volna rá, most már nem akarom a véletlenre bízni. Zoey-t Stevie Rae vagy Aphrodité felhasználásával fogom kimozdítani a Sgiach szigetéről - de az is lehet, hogy mindkettőjüket megleckéztetem. Amúgy is legfőbb ideje, hogy megtanulják, mi az a tisztelet.

- Óhajod parancs, királynőm - mondta Kalona, és sokatmondó pillantást vetett a fiára.

Rephaim elkapta a tekintetét, egy pillanatig habozott, majd fejet hajtott, és halkán megismételte:

- Óhajod parancs...

- Helyes, akkor ezt megbeszéltük. Rephaim, a helyi újságok szerint egy banda garázdálkodik a Will Rogers High School környékén. Az áldozatoknak elvágják a torkát és kiszívják a véréit. Valami azt súgja, ha megtalálod a bandát, a vörös vámpírjelölteknek is a nyomára bukkansz. Kerítsd elő őket! Feltűnés nélkül.

Rephaim válasz helyett engedelmesen bólintott.

- Most pedig átmegyek a másik szobába, és ejtőzök egy kicsit abban a csodás márvány kádban. Kalona, szerelmem, hamarosan csatlakozom hozzád az ágyban.

- Királynőm, nem akarod, hogy segítsek Rephaimnek felkutatni a vörös vámpírjelölteket?

-Ma nem. Ma este máshol van szükségem a szolgálataidra. Hosszú ideje nem láttuk egymást. - Egyik ujjával megérintette Kalona mellkasát, és vörös körmét végighúzta a bőrén. Kalonának minden önuralmára szüksége volt, hogy el ne húzódjon.

Neferet valószínűleg megsejtett valamit, mert rámeredt a halhatatlanra, és fagyos hangon azt kérdezte:

- Talán nem tetszem neked?

- Szó sincs róla. Hogy mondhatysz ilyet? Örömmel teljesítem minden kívánságodat.

- Akkor az ágyban találkozunk. Hiányzott már az élvezet, amelyet adni tudunk egymásnak - mondta kegyetlen mosollyal az ajkán, majd megfordult, átvonult a fényűző lakás felét elfoglaló hatalmas hálószobába, és becsukta maga mögött a fürdőszoba ajtaját. A hang egy börtöncella ajtajának csapódását juttatta Kalona eszébe.

Majdnem egy teljes percig szótlánul álltak Rephaimmel. Amikor a halhatatlan végül megszólalt, hangja rekedtes volt az elfojtott haragtól.

- Nincs az az ár, melyet ne lennék hajlandó megfizetni, csak hogy megszabadulhassak tőle. - Kalona végighúzta kezét a mellkasán, mintha le akarná törölni Neferet érintését.

- Úgy bánik veled, mintha a szolgája lennél.

-De nem lesz ez mindig így, arra mérget vehetsz - mondta Kalona komoran.

-Most azonban így van. Még azt is megparancsolta neked, hogy tartsd távol magad Zoey-től, pedig a lelke rokon a cseroki szűzével, aki évszázadokon át fogva tartott!

A fia hangjából kicsendülő undor összhangban volt Kalona saját gondolataival.

- Nem - mondta halkán, inkább magának, mint a fiának. - A Tsi Sgili csak azt hiszi, hogy uralhatja minden cselekedetemet, és bár istennőnek képzelem magát, nem mindentudó. Nem lát mindent. - Kalona hatalmas szárnyai nyugtalanul remegtek, kifejezve kavargó indulatait. - Azt hiszem, igazad van, fiam. Lehet, hogy Zoey-t sikertül kimozdítani Skye szigetéről, ha megértetem veled, hogy még ott sem tud elmenekülni előlem.

- Logikusnak tűnik - mondta Rephaim. - Előled bujkál ott. Mutasd meg neki, hogy a hatalmad elől nem tud elrejtőzni, akár jóváhagyja a Tsi Sgili, akár nem.

- Nincs szükségem a jóváhagyására.

- Pontosan

- Indulj, fiam, keresd meg a vörös vámpírjelölteket. Az majd lecsendesíti Neferetet. De az igazi kérésem az, hogy találd meg és tartsd szemmel Stevie Rae-t. Légy óvatos. Derítsd ki, hová megy, mit csinál, de egyelőre ne csapj le rá. Valami azt súgja, kapcsolatban áll a

Sötétiséggel. Szerintem egyszer még a hasznunkra lehet, de most még túlságosan kötődik Zoey-hoz és az Éjszaka Házához. Biztosan neki is megvan a gyenge pontja. Ha elég hosszú ideig figyeljük, rá fogunk jönni, mi az. - Kalona elhallgatott, majd humortalanul felnevetett. - Szórakoztatóak a gyengeségek.

- Szórakoztatóak, apám?

Kalona hosszú másodpercekig tanulmányozta fia különös arc-kifejezését.

- Igen, szórakoztatóak. Lehet, hogy túl sokáig voltál távol a világtól, és már nem emlékszel az emberi gyengeségekben rejlő erőre.

- Apám, én... én nem vagyok ember. Nehezemre esik megérteni a gyengeségeiket.

- Persze... persze, a lényeg az, hogy találd meg a Vöröst, és tartsd szemmel. Majd később kitalálom, mi legyen vele - mondta Kalona unottan. - És amíg Neferet következő *parancsára* várok - olyan undorral ejtette ki a szót, mintha rossz ízt hagyott volna a szájában -, belépek az álmok birodalmába, bújócskázom egy kicsit Zoey-vel, no meg Neferettel.

- Igen apám - bólintott Rephaim.

Kalona szótlánul figyelte, ahogy kinyitja az üvegajtót, és kilép a tetőre. Rephaim keresztülvágott a teraszon, felugrott az azt szegélyező korlátszerű falra, majd elrugaszkodott. Széttárta hatalmas, ébenfekete szárnyát, majd kecsesen suhanni kezdett Tulsa felett, mint egy láthatatlan, fekete árny.

Kalona egy pillanatig irigyelte Rephaimet. Azt kívánta, bárcsak ő is leugorhatna a Mayo toronyház tetejéről, és prédára vadászva belevethetné magát a fekete éjszakába.

De nem. Ma éjjel más feladat várt rá, Vadászat, de nem az égen, a zsákmány pedig legalább olyan édes a maga módján.

A rettegés is lehet édes. Mások rettegése.

Felidézte, mikor látta utoljára Zoey-t. Abban a pillanatban, amikor lelkét kiűzték a Túlvilágból, és visszatért a testébe. Az a rettegés, a saját rettegése, nem volt kellemes, mert tudta, hogy kudarcot vallott azzal, hogy Zoey lelkét nem ölte meg a Túlvilágon. A Sötétiség - Neferetnek tett esküje segítségével, melyet vérével pecsételt meg - irányítást szerzett a lelke felett.

Kalona megborzongott. Régóta üzletelt a Sötétséggel, de azt soha nem engedte, hogy halhatatlan lelkét az uralma alá hajtsa.

Nem volt kellemes érzés. Nem a fájdalom volt a legelviselhetlenebb benne, bár az is meggyötörte. Inkább a tehetetlenség érzése, ahogy a Bestia csápjai körülfonták. A rettegést Nüx elutasítása váltotta ki belőle.

- *Nekem megbocsátasz valaha?*- kérdezte az Istennőtől még a Túlvilágon.

Nüx válasza sokkal mélyebb sebet ejtett rajta, mint Stark kardja:

- *Ha egyszer méltó leszel a bocsánatomra, akkor megbocsátok neked. De addig nem.* - A legnagyobb fájdalmat azonban ezután következő szavai okozták. - *Most pedig visszafizeted a leányomnak, amivel tartozol neki, aztán visszatérsz a másik világba, és szembenézel tetteid következményével. És ne feledd, bukott harcosom, hogy mostantól nem csak a tested, de a lelked is ki van tiltva birodalmamból.*

Azzal a Sötétség kényére-kedvére bízva ismét kiutasította birodalmából anélkül, hogy újabb pillantásra méltatta volna. Ez még borzalmasabb volt, mint első alkalommal. Akkor a saját döntése értelmében távozott, és Nüx nem volt ilyen könyörtelen hozzá. Most azonban minden más volt. Tudta, hogy végleges kiűzetésének élménye örökre kísérteni fogja, akárcsak az az utolsó pillantás, amelyet az Istennőre vetett.

- Nem. Nem gondolok többé rá, Régen letértem már erről az útról. Nüxöt már évszázadok óta nem tekintem istennőmnek, és eszem ágában sincs visszatérni mellé örök másodiknak Erebosz után. - Kalona az éjszakai égbolthoz beszélt, miközben a januári hidegben távolodó fiát nézte, majd becsukta az ajtót, és azzal együtt a szívét is bezárta Nüx előtt.

Határozott léptekkel átvágott a lakáson, elhaladt a festett üvegablakok, a fényesre polírozott bárpult, a mennyezetről függő csillárok és a bársony ülőgarnitúra mellett, majd belépett a fényűzően berendezett hálószobába. A fürdőszoba csukott ajtajára pillantott, hallotta a víz csobogását a túloldalról, és maga elé képzelte a hatalmas kádban terpeszkedő Neferetet. Érezte a fürdővízhez kevert illóolaj illatát, amit jázmin és szegfűszeg egyvelegéből ke- veitek ki külön

Neferet kedvéért a párizsi Éjszaka Házában. Az illat utat talált magának az ajtó alatt, és fojtogató takaróként borult a hálószobára.

Kalona undorodva megfordult, és visszament a nappaliba. Hátározott léptekkel a legközelebbi üvegajtóhoz sietett, kinyitotta, kilépett a tetőteraszra, és mélyen beszívta a friss éjszakai levegőt.

Neferetnek utána kell majd jönnie és megkeresnie, ha hajlandó lesz odáig lealacsonyodni, hogy a keresésére induljon. Tudta, hogy büntetés vár majd rá, amiért nem az ágyában várja Neferetet, mint egy készséges szajha.

Kalona felnyögött.

Nem is olyan régen még minden máshogy volt. Neferetet lenyűgözte halhatatlan hatalma.

Egy pillanatra eltűnődött, hogy rabszolgájává tegye-e majd, ha sikerül kiszabadítania a lelkét uralma alól.

A gondolat megnyugtatta. Később. Ezen később is ráér majd elmélkedni, Most azonban szorította az idő, sok tennivalója volt még, mielőtt ismét ki kell engesztelnie Neferetet.

Kalona a vastag kőkorláthoz lépett, amely nemcsak díszes volt, de erős is. Széttárta hatalmas, sötét szárnyát, de ahelyett hogy elrugaszkodott volna a tetőről, hanyattfeküdt a kőpadlón, és betakarta magát a szárnyával, mint egy begubózott selyemhernyó.

Nem zavarták a testéhez simuló jéghideg kőlapok, csak a határtalan égbolt erejét érezte és az éjszakai légből csábosan lebegő ősi mágiát.

Kalona behunyta a szemét, lassan... nagyon lassan beszívta a levegőt, aztán kifújta. Ahogy a levegő elhagyta a tüdejét, elméje megszabadult minden Neferettel kapcsolatos gondolattól. A következő levegővétellel magába szívta az éjszaka láthatatlan erejét, amely halhatatlan vérenek köszönhetően engedelmességgel tartozott neki. Azután Zoey-ra gondolt.

Meleg, barna szemére.

Buja ajkaira.

ÉBREDÉS

Cseroki ősanynái jellegzetes vonásaira, melyek arra a másik lányra emlékeztették, kinek a lelke Zoey-ban élt, teste pedig csapdába ejtette és évszázadokon át vigasztalta Kalonát.

- Keresd meg Zoey Redbirdöt, - Kalona halkán ejtette ki a szavakat, ám a belőlük sugárzó hatalom olyan ősi és megfellebbezhetetlen volt, hogy a világ fiatalnak tűnt mellette. - Vidd el hozzá a lelkemet. Kövesd a kötelékünket. Ha az álmok birodalmában van, nem rejtőzhet el előlem. A lelkünk már túlságosan is jól ismeri egymást. Indulj!

Lelkének távozása most korántsem okozott akkora fájdalmat, mint amikor Neferet parancsára a Sötétség rabolta el szellemét. Mindössze annyit érzett, hogy felemelkedik - majd a repülés kellemes élményét, amely egyszerre volt ismerős és élvezetes. Ezúttal nem a Sötétség mohó csápjait követte, hanem az éjszaka légáramlatok között kavargó, bujkáló energiáját.

Kalona kiszabadult szelleme kelet felé indult, és olyan észvesztő sebességgel haladt, amely halandó elme számára felfoghatatlan volt.

Egy pillanatra megtorpant, amikor elérte Skye szigetét. Kalona meglepődött, hogy a védővarázslat ereje képes - még ha csak egy pillanatra is - feltartóztatni. A Sgiach kétségkívül nagy hatalmú vámpír volt. Milyen kár, hogy nem ő válaszolt a hívásomra Neferet helyett, gondolta Kalona.

Tovább azonban nem vesztegette az idejét haszontalan gondolatokra, lelke behatolt a Sgiach birodalmába, és lassan, de biztosan szállt a vámpírkirálynő kastélya felé.

Amikor elhaladt a zöldellő liget mellett, egy szempillantásnyi időre ismét megtorpant. A Nagy Fejvadász és Védelmezői kastélyának közelében álló liget magán viselte az Istennő keze nyomát. Kalona lelke megborzongott a kintől, amely felülmúlt minden fizikai fájdalmat. De a liget sem állíthatta meg. Nem akadályozhatta meg abban, hogy belépjen a kastélyba, csak arra volt képes, hogy egy pillanatnyi szenvedést okozzon neki.

Ugyanolyan, mint Nüx erdeje, amelyet soha többé nem fogok látni...

Kalona hátat fordított a zöldellő ligetnek, amely arra volt bizonyíték, hogy Nüx nem mindenkitől tagadta meg az áldását, majd lelke folytatta útját a Sgiach kastélya felé. Ott meg fogja találni Zoey-t. Ha alszik, akkor követi az álmok titokzatos birodalmába.

Vetett, egy pillantást a karóra tűzött fejekre, és helyeslően nyugtázta, hogy az ősi kastély állandó harci készültségben van. Áthatolva a márványtömbökkel tarkított, vastag szürke kőfalakon, Kalonának átvillant az agyán, mennyivel szívesebben élne ezen a szigeten, mint a tulsai Mayo épület aranykalitkájában.

De mindent a maga idejében. Először is rá kell vennie Zoey-t, hogy visszatérjen az Éjszaka Házába. Mint egy bonyolult sakkjátszmában - be kell áldoznia egy királynőt, ha szabad akar lenni.

Szelleme egyre lejjebb ereszkedett. Léleklátó képességének segítségével, amely láthatóvá tette számára a halandó világ állandóan változó - emelkedő, süllyedő - valóságának különböző rétegeit, az álmok birodalmára összpontosított, a valóságnak erre a fantasztikus szegletére, amely valahol az anyagi és a szellemi világ közti vékony határmezsgyén foglalt helyet. Erősen kapaszkodott a fonálba, amely idáig vezette, mert tudta, hogy amint a váltakozó valóságok színes kakofóniája véget ér, lelke csatlakozik Zoey-éhoz.

Kalona nyugodt volt és magabiztos, éppen ezért érte olyan váratlanul, ami történt. Hirtelen szokatlan rántást érzett, mintha szemcséssé változott volna a lelke, és egy homokóra szűk száján próbálnák áterőltetni.

Lassan visszatértek az érzékei, elsőként a látása. Amit először megpillantott, az annyira megdöbbenette, hogy majdnem elengedte a fonalat, amely idáig vezette lelkét, és kis híján visszatért a testébe. Zoey mosolygott rá, arckifejezése vágyról és bizalomról árulkodott.

A valóság árnyai vették körül, ezért Kalona azonnal tudta, hogy nem az álmok birodalmában jár. Döbbenet meredt Zoey-ra, levegőt is alig mert venni.

A következő érzéke, amelyik visszatért, a tapintás volt. A karjában tartotta Zoey-t, meztelen teste meleg volt és hajlékony, ahogy hozzásimult. A lány megérintette az arcát, ujjai elidőztek az ajkán. Kalona ösztönösen megemelte a csípőjét, mire Zoey halkán felnyögött, aztán lehunyta a szemét, és ajkával az övét kereste.

Mielőtt megcsókolta és mélyebben beléhatolt volna, Kalona hallása is visszatért.

- Én is szeretlek, Stark - mondta Zoey, és lassan mozogni kezdett alatta.

Az eksztázis olyan intenzív és váratlan volt, hogy Kalona előtt egy pillanatra elsötétült a világ - megszakadt a kapcsolat. Kalona zihálva talpra kecmergett, és a tetőterasz korlátjához lépett. Vadul lüktetett a vér az ereiben. Hitetlenkedve ingatta a fejét.

- Stark - közölte hangosan a nevet az éjszakával. - A kapcsolat, amit követtem, nem Zoey-hoz vezetett, hanem Starkhoz. - Hirtelen megéltette, mi történt, és ostobának érezte magát, amiért nem látta előre. - A Túlvilágon életre keltettem, beléleheltem halhatatlan lelkem, és annak egy része láthatóan ott maradt. - A halhatatlan arcán kegyetlen, bosszúszomjas mosoly jelent meg. - Mostantól bármikor hozzáférhetek Zoey Redbird Védelmezőjének és harcosának testéhez. - Kalona kitérte a szárnyát, hátravetette a fejét, és diadalmasan belenevetett az éjszakába,

- Mi olyan szórakoztató és miért nem az ágyamban vársz rám?

Kalona megfordult. Neferet meztelenül állt az ajtóban, gőgös arcán ingerült kifejezés. De amint megpillantotta a bukott angyal ágaskodó férfiasságát, azonnal megváltozott a tekintete.

- Örömben nevetek. És azért vagyok itt, mert a szabad ég alatt akarlak eljuttatni a csúcsra.

Odasétált Neferethez, felemelte, visszavitte a terasz korlátjához, majd behunyta a szemét, maga elé képzelte Zoey fekete íriszét, és újra meg újra kielégítette az élvezettől sikongató vámpírt,

Stark

Először annyira gyorsan történt, hogy Stark maga sem volt biztos benne, valóban megtörtént-e egyáltalán.

De jobban tette volna, ha hallgat az ösztöneire. A megérzései azt súgták, valami nem stimmel, valami nagyon nem stimmel, még ha csak néhány percig tartott is az egész.

Az ágyban feküdtek Zoey-val. Nevetgéltek, beszélgettek, egyszerűen csak élvezték, hogy kettesben lehetnek. A Sgiach, Seoras meg a többi harcos nagyszerű figurák voltak, de Stark alapvetően magányos farkasnak tartotta magát. Itt, a szigeten azonban mindig volt valaki körülötte. Skye hiába volt elzárva a külvilágtól, itt sem állt meg az élet, lakói ugyanúgy nyüzsögtek reggeltől estig, mint bármely más helyen. Állandóan akadt valami tennivaló - gyakorlatozás, a kastély karbantartása, alkudozás a helyi kereskedőkkel. Arról nem is beszélve, hogy beosztották Seoras mellé, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy ő lett az öreg rabszolgája/inasa/élcei- nek céltáblája.

Meg aztán ott voltak a lovak. Soha nem rajongott túlzottan a lovakért, de ezek a felföldi paripák valóban lenyűgözőek voltak, még akkor is, ha méretüket meghazudtoló adag lócitromot termeltek minden áldott nap. Stark már csak tudta. Estéi nagy részét a lókupacok feltakarítása töltötte ki, és amikor tett néhány erre vonatkozó megjegyzést, amiket kétségkívül panaszkodásként is lehetett értelmezni, Seoras meg egy másik öreg harcos, egy kopasz, vörös szakállú vénember cukkolni kezdték: *Nézd már a kényes mindenit, fél, hogy összepiszkolja a kis kacsóit!*

Ezek után már érthető, miért örült annyira, hogy kettesben lehet végre Zoey-val. Olyan átkozottul jó illata volt és átkozottul jó volt vele lenni, hogy állandóan emlékeztetnie kellett magát, hogy nem csak álmodik. Már nem a Túlvilágon vannak. Ez a valóság és Zoey az övé.

Éppen csókolóztak, amikor megtörtént. Szenvedélyesen ízlelgették egymás ajkát. Stark sokadszor is szerelmet vallott, Zoey pedig mosolyogva nézett fel rá. És akkor hirtelen valami megváltozott benne. Egyszerre nehezebbnek, ugyanakkor erősebbnek érezte magát. És furcsamód mintha megdöbbsent volna. Aztán Z megcsókolta, és olyankor mindig nehezebbre esett gondolkodni, de még így is tudta, hogy valami nem stimmel.

Sokkoló élmény volt.

Azért volt különösen bizarr az egész, mert Z és ő akkor már egy jó ideje csókolóztak meg szerelmeskedtek. Olyan érzés volt, mintha valahol benne, de tőle függetlenül, valaki megdöbbsent volna attól, hogy mi történik közte és Zoey között.

Aztán amikor beléhatolt, ez a döbbenet tovább fokozódott. Különös érzés volt, de azzal nyugtatta magát, hogy Zoey érintése mindent felerősít. Végül ugyanolyan hirtelen ért véget, ahogy elkezdődött, és nem maradt más, csak Zoey, amint a karjában tartja. Ő töltötte be minden gondolatát, érte dobogott a szíve, utána sóvárgott a teste.

Később Stark megpróbált visszaemlékezni, mi volt az a furcsa érzés - mi zavarta annyira. De addigra felkelt a nap, ő pedig boldog, kimerült álomba zuhant, és már egyáltalán nem tűnt olyan fontosnak.

Egyébként is mi oka lett volna az aggodalomra? Zoey mellette feküdt, és minden a legnagyobb rendben volt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Rephaim

A Hollómás elrugaskodott a tizenhét emeletes Mayo toronyház tetőteraszáról. Kiterjesztett szárnyal lebegett a városközpont felett, sötét tollazata gyakorlatilag láthatatlanná tette.

Ha az emberek néha felnéznének az égre.. -szerencsétlen, földhöz ragadt teremtmények. Bár Stevie Rae is a földön járt, különös módon őt sosem sorolta a szárnyatlanok, szájalomra méltó tömegéhez.

Stevie Rae... Megtört a lendülete. Lelassított. Nem. Most nem szabad, rágondolnom. Először is minél távolabb kell kerülnöm ettől a helytől. Apám nem sejtheti meg, hogy valami megváltozott bennem. Mint ahogy Neferet sem.

Rephaim kizárt minden mást az elméjéből, és az éjszakai égboltra koncentrált. Tett egy nagy, lassú kört az épület körül, hogy megbizonyosodjon róla, Kalona nem gondolta meg magát, és Neferettel dacolva nem csatlakozik hozzá mégis. Amikor megnyugodott, hogy egyedül van, északkelet felé fordult, és kijelölt magának egy útvonalat, amelyen eljuthat előbb Tulsa egykori vasútállomása fölé, majd a Will Rogers High Schoolhoz, ahol az utóbbi időben elszaporodtak az erőszakos bűncselekmények.

Egyetértett Neferettel, hogy a támadásokért valószínűleg a vörös vámpírijelöltek a felelősek. De gyakorlatilag ez volt az egyetlen dolog, amiről azonos véleményen voltak.

Rephaim hangtalanul siklott a vasútállomás elhagyatott épülete felé. Amikor odaért, tett egy kört a levegőben, és éberén figyelt minden apró mozgást, ami vámpírok vagy vámpírijelöltek jelenlétére utalt volna. Várakozó tekintettel fürkészte az épületet, ugyanakkor idegenkedett is tőle. Mit tegyen, ha Stevie Rae tényleg visszatért ide, ahogy ígérte, és a vámpírijelöltjeivel elfoglalta a föld alatti labirintust?

Vajon képes lenne továbbra is némán és láthatatlanul lebegni az égen, vagy tudatná vele valamilyen módon, hogy itt van?

Mielőtt választ adhatott volna a saját kérdésére, hirtelen belényilallt az igazság: Stevie Rae nincs az épületben. Tudná, ha nem így lenne. Úgy borult rá a bizonyosság, mint egy halotti lepel. Rephaim hosszan kifújta a levegőt, és leszállt a vasútállomás tetejére.

Végre teljesen egyedül volt, és végiggondolhatta a nap lavinaszerű eseményeit. Összecsukta a szárnyát, és járkálni kezdett.

A Tsi Sgili mesterkedései alapjaiban rengethették meg Rephaim világát. Apja fel akarta használni Stevie Rae-t a Neferet ellen vívott harcában. *Apám bárkit feláldozna, hogy visszanyerje lelke szabadságát.* Szinte még meg sem fogalmazódott benne, Rephaim azonnal elutasította a gondolatot, pontosan úgy, ahogy régen tette volna, mielőtt Stevie Rae belépett az életébe.

- Belépett az életembe? - nevetett fel Rephaim humortalanul. - Inkább a testembe és a lelkembe. - Egy pillanatra abbahagyta a járkálást, mert eszébe jutott, ahogy a föld csodás, tiszta ereje a testébe áramlott és meggyógyította. Megrázta a fejét. - Nem - mondta az éjszakának. - Az én helyem nem mellette van; az lehetetlen. Az én helyem mindig is apám oldalán volt a Sötétség birodalmában.

Rephaim lepillantott a kezére, amely egy rozsdás vasrácson pihent. Nem férfi volt, és nem is vámpír. Nem halhatatlan és nem ember. Hanem egy szörnyeteg.

De ez vajon egyet jelentett azzal, hogy tétlenül kell néznie, amint apja felhasználja, a Tsi Sgili pedig talán meg is öli Stevie Rae-t? Vagy ami még rosszabb, neki is részt kellene vennie az elfogásában?

Stevie Rae soha nem árulna el. Ha fogságba esne, akkor sem tagadná meg a köztünk lévő köteléket.

Még mindig a saját kezét bámulva Rephaim hirtelen rádöbbsent, hol is van, miféle vasrácson pihenteti a kezét, és hátrahőkölt. A gonosz vámpírjelöltek ezen a helyen ejtették csapdába őket - Stevie Rae majdnem bele is halt -, és itt kapott olyan végzetes sebet, hogy Rephaim megengedte neki, igyon a véreből... és megbélyegezték egymást...

- Az istenekre, bárcsak semmissé tudnám tenni! - kiáltotta az égre. Szavai gúnyosan visszhangoztak az éjszakában. Megereszkedett a válla, lehajtotta a fejét, kezével pedig megsimogatta a vasrács durva felületét. - Mit tegyek? - suttogta kétségbeesetten.

Nem jött válasz a kérdésre, de nem is számított rá. Elengedte a rideg vasat, és kihúzta magát.

- Azt fogom tenni, amit eddig mindig. Követem apám utasításait. Ha emellett sikerül megóvnom Stevie Rae-t - bár nem sok esély van rá akkor megteszem. Ha nem, akkor nem. Sorsom már a fogantatásomkor eldőlt. Nem térhetek le a számomra kijelölt útról. - Szavai fagyosak voltak, mint a januári éjszaka, a szíve azonban hevesen vert, mintha döntésétől felforrt volna a vér az ereiben.

Rephaim nem tévózott tovább, elrugaszkodott a vasútállomás tetejéről, és a levegőbe emelkedett. Kelet felé vette az útját, a Will Rogers High School alig néhány mérföldnyire volt a belvárostól. A középiskola egy kis emelkedőn állt, mellette tágas, nyitott terület. A nagy, négyszögletes épületet világos színű téglákból emelték, és a holdfényben úgy nézett ki, mintha homokból építették volna. Rephaim leszállt a főbejárat feletti két, díszes torony egyikére. Amint leérkezett, azonnal védekezően összekuporodott.

Érezte a szagukat. A gonosz vámpírjelöltek illata mindenütt ott volt. Rephaim óvatosan úgy helyezkedett, hogy leshelyéről szemmel tudja tartani az iskola előterét. Csak néhány fát látott meg egy nagy, füves térséget, mást nem.

Rephaim türelmesen ült a helyén, Nem kellett sokáig várnia. Tudta, hogy így lesz, közeledett a napfelkelte. Arra számított, hogy hamarosan megpillantja őket-arra azonban nem, hogy friss vértől

bűzölögve, vakmerően odasétálnak az iskola főbejáratához. Az a Dallas volt a vezetőjük, aki nemrég ment keresztül az Átváltozáson.

Nicole úgy csimpaszkodott rajta, mintha soha nem akarná elengedni. Az az ostoba melák Kurtis szemmel láthatóan valami testőrnek képzelte magát, mert miközben Dallas a rozsdaszínű acélajtóra szorította a kezét, a nagydarab vámpírjelölt a lépcső szélén állt kezében a puskájával, és úgy tett, mintha tudná, mit csinál.

Rephaim undorodva megrázta a fejét. Kurtis nem nézett fel. Egyikük sem nézett fel, még Dallas sem. Rephaim már nem az a sebesült teremtmény volt, akit foglyul ejtettek és csaliként használtak; könnyűszerrel végezhetett volna ezekkel a szálnalmas korcsokkal.

De Rephaim egyelőre nem lendült támadásba. Csak várt és figyelt.

Sistergő hang hallatszott, majd Nicole elragadtatott kiáltása:

- Igen, drágám, ez az! Fantasztikus vagy!

Dallas felnevetett, és kinyitotta az ajtót. Nem szólalt meg a vészjelző, valahogy hatástalanította a riasztót.

- Gyerünk - mondta Dallas Nicole-nak, a hangja valahogy idősebbnek és magabiztosabbnak tűnt, mint amilyenre Rephaim emlékezett. - Mindjárt felkel a nap, és rád még vár egy fontos feladat.

Nicole végighúzta a kezét a fiú nadrágjának elülső részén, mire a többiek nevetni kezdtek.

- Akkor nyisd ki az alagsori termekbe vezető ajtót, hadd vegyelek kézbe.

Nicole lépett be elsőként az iskolába. Dallas megvárta, míg mindenki bent van, aztán ő is követte őket, és bezárta maga mögött az ajtót. Rephaim ismét hallotta a sistergő hangot, majd minden elcsendesedett. Amikor az iskola biztonsági őre lassan elhajtott a bejárat előtt, már minden csendes volt. Ő sem nézett fel, és nem látta meg a főépület tornyán kuporgó hatalmas Hollómást.

Amikor az őr autója eltűnt a sarkon, Rephaim ismét a levegőbe emelkedett. Miközben szárnyai az éjszakai levegőt hasították, fejében vadul kattogtak a fogaskerekek.

Dallas lett a gonosz vámpírlöltek vezetője.

Birtokában van a modern világ mágiája, és ez valami módon lehetővé teszi számára, hogy behatoljon az épületekbe.

A Will Rogers középiskola alatt meghúzódó alagutakban van a főhadiszállásuk.

Stevie Rae-t ez biztosan érdekelné. Tudni akarna róla. Még mindig felelősnek érezte magát értük, annak ellenére, hogy megpróbálták megölni. És Dallas, iránta vajon mit érezhetett?

Rephaimnek eszébe jutott, amikor meglátta Dallas karjaiban, és elborította az agyát a düh. De Stevie Rae *téged* választott helyette, emlékeztette magát. Világosan és egyértelműen.

Nem mintha ennek bármi jelentősége lett volna a kialakult helyzetben.

Rephaim hirtelen rájött, hogy túlságosan déli irányba repül ahhoz, hogy visszajusson a Mayo toronyházhoz. Elhagyta Tulsa belvárosát, és már a halványan megvilágított bencés apátság felett járt. Átrepült a Utica Square fölött, és csendesen közeledett a kőfallal védett iskolaudvar felé. Megtorpant a levegőben.

A vámpírok felnéztek az égre.

Rephaim verdesni kezdett a szárnyával, és egyre feljebb szállt. Amikor már elég magasan járt ahhoz, hogy odalentről ne lehessen könnyűszerrel észrevenni, közelebb repült az iskola légtéréhez, majd hangtalanul alábukott egy árnyékos területre, amelyet nem világítottak meg az utcai lámpák. Egyik árnyékról a másikra ugrálva közeledett a keleti falhoz. Sötét tollazata beleolvadt az éjszakába.

Már majdnem elérte a falat, amikor meghallotta a hátborzongató vonyítást. Olyan kétségbeesett, szívszaggató hang volt, hogy beleborzongott. *Miféle lény képes ilyen rettenetes hangot kiadni?*

De alighogy megfogalmazta magában a kérdést, már tudta is a választ. A kutya. Stark kuttyója. Egyik végtelen hosszú fecsegése alkalmával Stevie Rae mesélt neki az egyik barátjáról, a Jack nevű fiúról, aki többé-kevésbé Stark kuttyójának a gazdája lett, amikor az vörös vámpírjelöltté változott. Stevie Rae elmondta, hogy a fiú és a kutya milyen közel kerültek egymáshoz, és hogy ennek mennyire örült, mert a kutya nagyon okos, Jack pedig imádni valóan kedves srác. Ahogy eszébe jutottak a Vörös szavai, egyszerre összeállt a kép. Mire elérte az iskola területét, és meghallotta a vonyításhoz társuló zokogást, Rephaim pontosan tudta, mit fog látni, amikor óvatosan felkapaszkodik a falra, és vet egy pillantást a túloldalra.

Tudta, hogy nem lenne szabad közelebb mennie, de képtelen volt rávenni magát, hogy visszaforduljon. Látni akarta Stevie Rae-t - semmi mást nem akart tőle, csak látni. Ennél többet egyébként sem tehetett, azt ugyanis nem engedhette meg magának, hogy egy vámpír észrevegye.

Jól sejtette; az ártatlan, akinek vérét Neferet felajánlotta a Sötétségnek, Stevie Rae barátja volt: Jack.

A kettéhasított törzsű fa alatt, ahol Kalona kiszabadult földbörtönéből, egy fiú térdelt, és egyre csak azt ismételte zokogva, hogy Jack!", mellette pedig a kutya vonyított a véráztatta fűvön. A holttest már nem volt ott, de a vérfolt még igen. Rephaim egy pillanatra eltűnődött, vajon feltűnt-e valakinek, hogy sokkal kevesebb a vér, mint amennyinek lennie kellene. A Sötétség alaposan belakmározott Neferet ajándékából.

A zokogó fiú mellett Sárkány Lankford állt, a Kardok Ura. Kezét a vállára téve próbálta vigasztalni a gyászolót. Egyedül voltak, Stevie Rae-t nem látta a közelben. Rephaim próbálta meggyőzni magát, hogy így a legjobb. Már majdnem sikerült elhítenie magával, hogy örül, amiért nincs itt, amikor hirtelen megrohanták az érzések, valaki másnak az érzései: szomorúság, aggodalom, vigasztalhatatlan fájdalom. A következő pillanatban Stevie Rae lépett ki a fák közül, kezében egy jókora, világos színű macskával. Odasietett a gyászoló hármashoz. Rephaim annyira megörült neki, hogy levegőt venni is elfelejtett.

- Hercegnő, hagyd abba. - Rephaimre olyan hatással volt a hangja, mint tavaszi zápor a sivatagra. Stevie Rae leguggolt a kutya mellé, a macskát pedig a lába közé rakta a földre. A cica azonnal dörgölözni kezdett a kutyához, mint aki így akarja letörölni róla a fájdalmat. Rephaim meglepetten pislogott, amikor a kutya tényleg elhallgatott, és nyalogatni kezdte a macskát. - Jó kislány. Engedd, hogy Cameron megvigasztaljon. - Stevie Rae a Kardok Urára pillantott. Rephaim látta, ahogy Sárkány alig észrevehetően bólint egyet. A Vörös a zokogó fiúhoz fordult. A nadrágja zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy csomag zsebkendőt. - Damien, drágám, hagyd abba. Belebetegszel.

Damien elvette a zsebkendőt, és gyorsan megtörölte az arcát.

- Nem érdekel - felelte remegő hangon.

Stevie Rae megérintette az arcát.

- Tudom, hogy téged nem érdekel, de a cicádnak szüksége van rád, és Hercegnőnek is. Ráadásul Jack nagyon dühös lenne, ha így látna.

- Jack soha többé nem fog látni. - Damien abbahagyta a sírást, de a hangja ijesztő volt. Rephaim úgy érezte, mintha hallaná darabokra törni a szívét.

- Én ebben nem hiszek - mondta Stevie Rae határozottan. - És ha jobban belegondolsz, szerintem te sem.

Damien ráemelte üzött tekintetét.

- Képtelen vagyok gondolkodni, Stevie Rae. Semmi mást nem tudok, csak érezni.

- A szomorúság egy része majd elmúlik - szólalt meg Sárkány legalább olyan összetört hangon, mint Damien. - Éppen elegendő ahhoz, hogy képes legyél újra gondolkodni.

- Így van. Hallgass Sárkányra. Amikor újra képes leszel gondolkodni, találsz magadban egy fonalat, amely elvezet az Istennőhöz. Kövesd azt a fonalat, és jusson eszedbe, hogy a Túlvilágon mindnyájan találkozunk. Jack már ott van. Egy nap újra találkozni fogsz vele.

Damien elfordította a fejét Stevie Rae-ről, és a Kardok Urára pillantott.

- Maga már megtalálta? Így könnyebb beletörödni Anasztázia elvesztésébe?

- Semmi sem tudja könnyebbé tenni. Még mindig keresem azt a fonalat, ami elvezet az Istennőhöz.

Rephaim émelyegni kezdett, amikor rájött, hogy a Kardok Urának fájdalmát ő okozta. Ő ölte meg a varázslatok és rítusok professzorát, Anasztázia Lankfordot, Sárkány társát. Hidegvérrel meggyilkolta, és semmit nem érzett közben, csak némi ingerültséget az elvesztegetett idő miatt, ami ahhoz kellett, hogy végezzen vele.

Senkire és semmire nem voltam tekintettel, csak apám parancsa lebegett a szemem előtt. Könnyörtelen gyilkos vagyok- egy szörnyeteg.

Rephaim képtelen volt levenni a tekintetét a Kardok Uráról. Sárkány úgy viselte fájdalmát, mint egy ruhadarabot. A Hollómás szinte látta az úrt, amelyet társa elvesztése hagyott az életében. És évszázadok óta tartó élete során először fordult elő vele, hogy megbánást érzett valamely cselekedete miatt.

Vigyázott, hogy ne adjon ki semmilyen hangot, és ne is mozduljon, mégis azonnal érezte, amikor Stevie Rae megtalálta a tekintetével. Rephaim lassan levette a szemét Sárkányról, és a vörös vámpírra

nézett, akivel megbélyegezték egymást. Egymásba fonódott a tekintetük. Stevie Rae érzései körülölelték, mintha a lány kimondottan neki szánta volna őket. Érezte rajta a döbbenetet, amikor először megpillantotta. Rephaim ettől zavarba jött. Aztán megérezte a bánatát - mélységes, szívszaggató fájdalomát. Megpróbált üzeni neki, hátha sikerül a tudtára adnia, mennyire hiányzott neki, és mennyire sajnálja, hogy elveszítette a barátját. Stevie Rae dühe olyan erővel zúdult rá, hogy majdnem leszédült a kőfalról. Tehetetlenül rázta a fejét jobbra-balra, miközben maga sem tudta, hogy kétségbe akarja-e vonni a lány haragját, vagy csak képtelen elfogadni.

- Damien, fogd Hercegnőt, és gyere velem - szólalt meg Stevie Rae. - El kell tűnnünk erről a helyről. Rossz dolgok történtek itt. És még mindig gonosz lelkek ólálkodnak a közelben. Érzem. Gyerünk innen! Most azonnal! - A térdelő fiúhoz beszélt, de a szemét közben egy pillanatra sem vette le Rephaimról.

A Kardok Ura azonnal kapcsolt. Éber tekintetével azonnal fürkészni kezdte a területet. Rephaim azt kívánta, bárcsak elrejtene az éjszaka árnyai.

- Mi az? Mi van itt? - kérdezte Sárkány.

- Sötétség. - Stevie Rae még mindig őt bámulta, és szavai éles törökként hatoltak a szívébe. - Gonosz, vérszomjas Sötétség. - Megvetően hátat fordított neki. - De az ösztöneim azt súgják, nem érdemes kardot rántanod. Elég, ha minél gyorsabban eltűnünk innen.

- Rendben - mondta Sárkány, bár Rephaim mintha némi tétovázást hallott volna a hangjában.

Vele még számolnom kell a jövőben, figyelmeztette magát Rephaim. De mi a helyzet Stevie Rae-vel? Vele mi lesz? Tényleg eny- nyire gyűlöl? Tényleg hátat fordít nekem? Kétségbeesetten kutatott Stevie Rae érzései között, miközben a lány megfogta Damien kezét, talpra segítette, és a kutyaival, a macskáival meg Sárkánnyal együtt elindultak a kollégiumok felé. Rephaim érzékelte Stevie Rae haragját és bánatát, meg is tudta érteni. De a gyűlöletet? Tényleg gyűlölte volna? Nem tudta pontosan, miért, de Rephaim a lelke mélyén biztos volt benne, hogy rászolgált a lány gyűlöletére. Nem, nem ő ölte meg Jacket, de szövétségese volt azoknak az erőknek, akik meggyilkolták.

Apám fia vagyok. Nem ismerek más életet. Nincs más választásom.

Amikor Stevie Rae eltűnt, Rephaim felhúzta magát a fal tetejére. Tett néhány lépést, majd lendületet vett, és elrugaszkodott. Hatalmas szárnyaival verdesve tett egy kört az iskola épületegyüttese felett, majd elindult vissza a Mayo toronyházhoz.

Rászolgáltam a gyűlöletére... rászolgáltam a gyűlöletére... rászolgáltam a gyűlöletére...

Szárnycsapásai ütemére ismételte magában, mint egy litániát. Saját kétségbeesése és gyásza mintegy tükörképe volt Stevie Rae bánatának és haragjának. Az éjszaka nyirkos hidege összekeveredett Rephaim könnyeivel, és arcán megcsillant a hold szomorú fénye.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Stevie Rae

- Ó, a rohadt életbe! Azt akarod mondani, hogy senki nem hívta fel Zoey-t? - kiáltott fel Aphrodité.

Stevie Rae elkapta Aphrodité könyökét, talán a szükségesnél egy kicsit határozottabban, és Damien kollégiumi szobájának ajtaja felé terelte. Mielőtt kiléptek volna a szobából, mindketten vetettek még egy pillantást az ágyra, ahol Damien feküdt Hercegnővel és macskájával, Cameronnal. A fiú és a két négylábú alig néhány perccel korábban aludt el, elnyomta őket a gyász és a kimerültség.

Stevie Rae újjával hangtalanul a folyosóra mutatott. Aphrodité gúnyosan elmosolyodott. Stevie Rae összefonta a karját a mellkasa előtt, és némán azt tátogta:

- *Kifelé. Most azonnal!*

Amikor Aphrodité végül követte a folyosóra, Stevie Rae óvatosan becsukta az ajtót maguk mögött.

- És itt is igyekezz halkán beszélni - suttozta Stevie Rae fenyegetően.

- Rendben. Akkor halkán kérdezem meg. Jack meghalt, és senki nem volt képes felhívni Z-t? - ismételte meg most már jóval visszafogottabb hangon.

- Nem. Egyszerűen nem volt rá időm. Damien hisztérikus állapotban van. Hercegnő szintén. Az egész iskola fel van bolydulva. Én vagyok az egyetlen nyavalyás Főpapnő, aki nem a lakosztályába bezárkózva *imádkozik*, és minden percemet leköti az, hogy kezelni tudjam ezt a káoszt, amit Jack halála okozott.

- Igen, ezt értem, és engem is elszomorít meg minden, de Zoey- nak ide kell jönnie, még hozzá minél előbb, Ha te túl elfoglalt voltál ahhoz, hogy szólj neki, legalább megkérhetted volna az egyik professzort, hogy hívja föl. Minél hamarabb tudomást szerez róla, annál hamarabb itt lesz.

Dáriusz sietett oda hozzájuk, és megfogta Aphrodité kezét.

- Neferet volt az, igaz? Az a ribanc ölte meg Jacket? - kérdezte tőle Aphrodité.

- Nem - felelte Dáriusz és Stevie Rae egyszerre. Stevie Rae tekintetéből Aphrodité azt olvashatta ki: *ugye megmondtam?*

- Neferet tényleg a Tanácsteremben volt, amikor Jack leesett a létráról - folytatta Dáriusz. - Nemcsak Damien látta Jacket lezuhanni, hanem egy másik szemtanú is. Drew Partain éppen a közelben sétált, amikor meghallotta a zenét, amire Jack énekelt, Azt mondta, hogy az éneket részben elnyomta Nüx templomának hangzúgása, amikor elütötte a tizenkettőt, vagy legalábbis azt hitte, emiatt nem hallja többé Jack hangját.

- De valójában akkor halt meg - mondta Stevie Rae ridegen, mert nem akarta, hogy remegni kezdjen a hangja.

- Igen, pontosan akkor történt - bólintott Dáriusz.

- És biztos vagy benne, hogy Neferet akkor már a tanácsülésen volt? - kérdezte Aphrodité.

- Hallottam a harang zúgását, miközben beszélt - emlékezett vissza Stevie Rae.

- Akkor sem hiszem, hogy nem ő áll Jack halála mögött - jelentette ki Aphrodité.

- Egyetértek veled, Aphrodité. Neferet dörzsöltebb, mint a legdurvább smirgli, de a tények akkor is tények. Az egész tanács tanúsíthatja, hogy odabent volt, amikor Jack lezuhant a létráról.

- Oké, mi lenne, ha hanyagolnánk a bugris hasonlataidat? De ezt akkor sem értem. Hogy lehet, hogy az a kard „véletlenül” majdnem levágta a fejét?

- Egy kardot mindig a markolatával lefelé kell letenni a földre, hogy a hegye fölfelé mutasson. Sárkány magyarázta el Jacknek. Amikor belezuhant a létráról, a markolat benyomódott a talajba, a penge pedig felnyársalta Jacket, Technikailag lehetett baleset. Aphrodité remegő kézzel törölte meg az arcát.
- Ez borzalmas. Tényleg borzalmas. De akármi legyenek, ha véletlen baleset volt.
- Egyikünk sem gondolja, hogy Neferet ártatlan lenne Jack halálában, de amit hiszünk és amit bizonyítani tudunk, az két különböző dolog. A Főtanács egyszer már Neferet javára, vagyis gyakorlatilag ellenünk ítelt egy gyilkosság ügyében. Ha megint hozzájuk fordulunk, ezúttal még több feltevással és még kevesebb bizonyítékkal, azzal csak magunkat tesszük teljesen hiteltelenné - mondta Dáriusz.
- Értem, de ezt akkor sem akarom annyiban hagyni - füstölgött Aphrodité.
- Egyikünk sem akarja - felelte Stevie Rae. - Azt elhíheted.
- Aphrodité figyelmét nem kerülte el Stevie Rae szokatlanul éles hangszíne, és kérdően felvonta az egyik szemöldökét.
- Akkor mi lenne, ha egyszer és mindenkorra kiebrudalnánk innen azt a tehenet?
- Mi a terved? - kérdezte Stevie Rae.
- Először is szóljunk Zoey-nak, hogy vége a vakációnak, ideje hazahúznia a belét. Neferet utálja Z-t, Amint megérkezik, rá fog szállni - mindig azt teszi, De ezúttal mi is résen leszünk, és olyan bizonyítékot gyűjtünk ellene, amit már a Neferet-barát Főtanács sem tud lesöpörni az asztalról. - Anélkül, hogy megvárta volna Stevie Rae vagy Dáriusz válaszát, Aphrodité előkapta az iPhone- ját metálszínű Coach kistáskájából, beütötte a kódját, és így szólt: - Hívd fel Zoey-t.
- Én is elintézttem volna - mondta Stevie Rae.
- Aphrodité a szemét forgatta.
- Persze. Egy csöppet elkéstél vele. Ráadásul te túl kedves vagy. Z-nek most egy határozott szedd-össze-magad-és-vonszold-ide-a-segged típusú lökésre van szüksége. Márpedig kettőnk közül erre csak én vagyok képes. - Elhallgatott, fülelt néhány másodpercig, majd ismét a szemét kezdte forgatni. - Csak a hangpostája az. Olyan, mint egy fogyatékosoknak készült Disney-film: *Hello! Hagyj üzenetet és legyen nagyon szép napod!*- idézte Aphrodité fejhangon. Vett egy nagy levegőt, a sípjelet várta.

Stevie Rae kikapta a kezéből a telefont, és gyorsan beleszólt.

- Z, én vagyok az, nem Aphrodité. Azonnal hívj vissza, amint ezt megkapod. Fontos. - Azzal megszakította a hívást, és harciasan szembefordult Aphroditével. - Oké, tisztázzunk valamit. Az, hogy próbálok normálisan viselkedni másokkal, még nem jelenti azt, hogy *túl kedves* vagyok. Éppen elég borzalmas az, ami Jackkel történt. Ennél már csak az lenne borzalmasabb, ha ezt egy hangüzenetből kellene megtudnia. Egyébként sem gondolom, hogy jó ötlet lenne Zoey-t kiborítani, különösen azok után, hogy nemrég tért vissza a Túlvilágról.

Aphrodité elmarta az iPhone-ját Stevie Rae-től.

- Idehallgass! Most nincs időnk Zoey lelkét pátyolgatni. Fel kell kötnie a Főpapnő-bugyogóját, és megoldania ezt a helyzetet.

- Nem, te hallgass ide! - Stevie Rae fenyegetően előrelépett, mire Dáriusz automatikusan közelebb húzódott Aphroditéhez. - Z-nek nem kell felkötnie a Főpapnő-bugyogóját. Akármit csinál, ő akkor is a Főpapnőnk. De éppen most veszített el valakit, akit szeret. Úgy látszik, ezt képtelen vagy felfogni. Ha tekintettel vagyunk az érzéseire, az még nem egyenlő a pátyolgatással. Ez inkább a barátságról szól. Néha semmi másra nincs szükségünk, csak a barátaink támogatására. - Dáriuszra pillantott, és megrázta a fejét. - Mi ütött beléd, Dáriusz? Azt hiszed, hogy meg kell tőlem védened Aphroditét?

Dáriusz állta a tekintetét.

- A szemed egy pillanatra vörösen felizzott.

Stevie Rae ügyelt rá, hogy az arckifejezése ne változzon meg.

- Nos, nem vagyok meglepve. Végignéztem, ahogy Neferet nyugodtan elsétál azok után, ami Jackkel történt. Te is ugyanígy érez- nél a helyemben.

- Efelől nincs kétségem, de az én szemem akkor sem izzana vörösen - felelte Dáriusz.

- Előbb halj meg, aztán támadj fel élőhalottként, és majd utána megbeszéljük - vetette oda Stevie Rae. Visszafordult Aphrodité felé. - El kell intéznem valamit, amíg Damien alszik. Itt maradnátok addig, és vigyáznátok rá? Azt ugyanis egyetlen másodpercig sem hiszem, hogy Neferet valóban a szobájába zárkozva imádkozik Nüxhöz egész éjjel, ahogy azt állítja.

- Oké, itt maradunk - mondta Aphrodité.

- Legyél kedves hozzá, ha felébred.

- Tényleg ekkora taplónak nézel? Persze, hogy kedves leszek hozzá.

- Jól van. Nemsokára visszajövök, de ha elfáradtok, szóljatok az Ikreknak, ők majd felváltanak.

- Oké, szia.

- Sziasztok. - Stevie Rae sietős léptekkel elindult a folyosón, közben végig a hátában érezte Dáriusz fürkésző tekintetét. *Neveltséges, hogy képes bűntudatot ébreszteni bennem!* förmedt saját magára. *Nem követtem el semmit. Na és akkor mi van, ha vörösen izzik a szemem, amikor dühös vagyok? Ennek semmi köze ahhoz, hogy Rephaimmel ?negbélyegeztük egymást. Különb is hátt fordítottam neki. Ma este tudomást sem vettem róla. De most akkor is meg kell keresnem. Ki akarom deríteni, mit tud Jack haláláról. Nincs más választásom. Muszáj megtennem. Annyira lefoglalta a gondolatait a hazugság, amellyel megnyugtatta magát, hogy majdnem beleütközött a szembejövő Erikbe.*

- Ó, szia, Stevie Rae. Damien jól van?

- Szerinted mégis hogy kéne lennie? A barátját, akibe szerelmes volt, éppen most találták meg felnyársalva. Nem, nincs jól. De legalább elaludt. Végre.

- Kár így beszélned velem. Tényleg aggódom miatta, és tudod, hogy jacket is kedveltem.

Stevie Rae jó alaposan végigmérte Eriket. Szarul nézett ki, ami egyáltalán nem volt jellemző a szépfiú Erikre. Kivörösödött szeme sírásról árulkodott. Aztán Stevie Rae-nek eszébe jutott, hogy szobatársak voltak Jackkel, és Erik milyen határozottan kiállt mellette, amikor az a seggfej Thor piszkálni kezdte, mert meleg.

- Ne haragudj - mondta, és megérintette Erik karját. - Teljesen kész vagyok. Semmi okom nincs rá, hogy így viselkedjek veled. Tudod mit? Kezdjük újra. - Vett egy nagy levegőt, és szomorúan elmosolyodott. - Damien jelenleg alszik, de amúgy nincs jól. Ha felébred, szüksége lesz a barátaira. Rád is. Köszönöm, hogy megkérdezted, és hogy itt vagy neki.

Erik bólintott, és megszorította Stevie Rae kezét.

- Én is köszönöm. Tudom, hogy nem nagyon kedvelsz amiatt, ami Zoey és köztem történt, de Damien tényleg a barátom. Szólj, ha tudok valamiben segíteni. - Erik egy pillanatra elhallgatott, végigpillantott a folyosón, majd amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül vannak, közelebb hajolt Stevie Rae-hez, és fojtott hangon megkérdezte: - Neferetnek van valami köze a történetekhez, igaz?

Stevie Rae szeme elkerekedett a meglepetéstől.

- Ezt meg miből gondolod?
- Tudom, hogy Neferet nem az, aminek látszik. Találkoztam már az igazi énjével, és egyáltalán nem tetszett.
- Ebben igazad van. Neferet igazi énje valóban nem túl szép látvány. De hozzám hasonlóan te is láthattad, hogy a Tanácssteremben volt, amikor Jack meghalt.
- De te mégis azt gondolod, hogy az ő keze van a dologban. Nem kérdés volt, Stevie Rae mégis bólintott.
- Tudtam - folytatta Erik. - Ebben az iskolában valami nagyon nem stimmel. Jól tettem, hogy igent mondtam a Los Angeles-i Éjszaka Házának.
- Stevie Rae hitetlenkedve megrázta a fejét.
- Szóval így állunk? Ez minden, amit tenni tudsz, amikor kiderül, hogy valami rettenetes dolog történik? Elmenekülsz.
- Mégis mit ér egyetlen vámpír Neferet ellen? A Főtanács neki adott igazat; az ő oldalán állnak.
- *Egyetlen* vámpír tényleg nem sokat tehet. De ha összefogunk, akkor legyőzhetjük.
- Néhány kölyök meg egy-két vámpír egy nagy hatalmú Főpapnő meg a Főtanács ellen? Órültség.
- Inkább az az órültség, ha félreállsz, és hagyod, hogy győzzön a gonosz.
- Engem ezek már hidegen hagynak. Hollywoodban karrier vár rám: hírnév, vagyon, csillogás. Te sem gondolhatod komolyan, hogy mindezt kockára teszem és kihívom magam ellen Neferet haragját.
- Hadd mondjak valamit, Erik: a gonosz akkor győzedelmeskedik, ha a jók nem tesznek semmit.
- Ami azt illeti, én teszek valamit. Elmegyek. Gondoltál már arra, hogy ha a jók mind elmennének, akkor a gonosz egy idő után elunná magát, és ő is hazamenne?
- Volt idő, amikor azt gondoltam, hogy te vagy a legjobb pasi, akivel valaha találkoztam - mondta Stevie Rae szomorúan.
- Erik kék szeme felcsillant, és rávillantotta vakító mosolyát.
- És most már nem csak gondolod, hanem *tudod*?
- Sajnos nem. Most már tudom, hogy gyenge vagy és önző, aki hozzászólt, hogy a külseje miatt mindent megkap, amit csak akar. És ez már egyáltalán nem olyan szimpatikus. - Megrázta a fejét, aztán sarkon fordult, és elindult tovább a folyosón. Erik döbbenetesen nézett

utána. Néhány lépés után Stevie Rae megállt, és visszaszólt a válla felett. - Talán egyszer majd lesz valami az életedben, amit elég fontosnak tartasz ahhoz, hogy kiállj érte.

- Igen, és talán egyszer majd te meg Zoey is rájöttök, hogy nem a ti feladatotok megmenteni a világot! - kiabált utána Erik.

Stevie Rae pillantásra sem méltatta. Erik csak nehezek volt. Mindenkinnek az lesz a legjobb, ha nem hátráltatja őket tovább. A helyzet kezdett egyre jobban eldurvulni, ami azt jelentette, hogy az erőknek kell állnia a sarat, a gyengék pedig jobb, ha elbújnak - inkább kevés oroszán, mint sok nyúl. Ahogy John Wayne mondaná: ideje felnyergelni a lovakat.

- És ez akkor is így van, ha a csapatomban nemcsak oroszánok vannak, hanem egy Hollómás is - motyogta Stevie Rae, miközben Z Bogara felé igyekezett a parkolóban, - Őt különben sem akarom csatasorba állítani, csak egy kis információra van szükségem tőle. Már megint. - Szándékosan nem gondolt arra, mi történt kettőjük között, amikor legutóbb „információért” ment hozzá.

- Hahó, Stevie Rae, meg kell besz...

Stevie Rae le sem lassított, csak a kezét emelte fel, miközben odavetette Kramishának:

- Ne most. Nem érek rá.

- Csak azt akarom mondani, hogy...

- Ne most! - kiabált rá Kramishára, aki döbbenet megtorpant. - Akármit akarsz is mondani, ráér, Ne sértődj meg, de van valami, amit el kell intéznem, és már csak két órám és öt percem van napfelkeltségig. - Azzal faképnél hagyta Kramishát, és az utolsó néhány métert már futva tette meg a Bogárig. Beindította a motort, sebességbe tette, és csikorgó kerekekkel kifarolt a parkolóból.

Pontosan hét percre volt szüksége ahhoz, hogy elérjen a Gilcre- ase Múzeumig. Nem hajtott be a múzeum területére. A jeget már eltakarították, és az elektromos kapu újra működött, ezért minden zárva volt. Stevie Rae leállította a Bogarat az út mellett egy nagy fa alá. Ösztönösen segítségül hívta a földet, hogy álcáznia tudja magát, és egyenesen a düledező ház felé vette az irányt.

Az ajtó nem jelentett problémát. Senki nem vesződött vele, hogy új zárat szereljen rá. A tetőteraszra menet körülnézett a házban, de nem sok változást vett észre legutóbbi látogatásához képest.

- Rephaim? - szólította a Hollómást. Hangja kísértetiesen hangosan csengett a hideg, üres éjszakában.

A gardrób ajtaja, ahol Rephaim a fészkét kialakította, nyitva volt, de a Hollómást sehol nem látta.

Kilépett a tetőteraszra. Az is üres volt. Az egész ház kihaltak tűnt. De ez nem lepte meg, már akkor tudta, hogy Rephaim nincs itt, amikor belépett a múzeum területére. Ha itt lett volna, azt érezte volna, ahogy az Éjszaka Házában is megérezte a jelenlétét. A megbélyegzés összekötötte őket - amíg meg nem szüntetik, ez a kötelék megmarad köztük.

- Rephaim, hol vagy? - faggatta a néma égboltot. Aztán lecsendesedtek a fejében kavargó gondolatok, és hirtelen meglelte a választ; a választ, amelyet mindig is tudott. Csak annyit kellett hozzá tennie, hogy félrerakja a büszkeségét, a fájdalmát és a haragját, a válasz pedig ott várt rá. *A megbélyegzés összekötötte őket- amíg meg nem szüntetik, ez a kötelék is megmarad köztük.* Nem kellett keresnie. Rephaim meg fogja találni anélkül is.

Stevie Rae leült a tetőterasz közepére, és észak felé fordult. Vett egy mély lélegzetet, aztán kifújta a levegőt. A következő levegővételnél már összpontosított, hogy magába szívja az őt körülölelő föld minden illatát. Érezte a kopár faágak hideg nyirkosságát, a fagyott talaj ropogós keménységét, az oklahomai homokkövek tömörségét. Magába szívta a föld erejét, és így szólt:

- Keresd meg Rephaimet. Mondd meg neki, hogy itt várom. Mondd meg neki, hogy szükségem van rá.

Ahogy kifújta a levegőt, útjára engedte a föld erejét. Ha nyitva lett volna a szeme, láthatta volna a teste körül ragyogó zöld fényt. És láthatta volna azt is, hogy az árnyéka vörösen izzik az éjszaka sötétjében.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Rephaim

A Mayo toronyház körül repkedett, nehezen tudta rászánni magát, hogy leszálljon, nem akart találkozni Kalonával és Neferettel. Ekkor hallotta meg Stevie Rae hívását. Azonnal tudta, hogy ő az. Felismerte a föld erejét, ahogy az üzenet felemelkedett a magasba, és a légáramlatok segítségével utalt talált hozzá.

Szüksége van rád...

Rephaimnek ennyi elég volt, Akármilyen dühös volt is rá, akár mennyire gyűlölte - most mégis őt szólította. És ha szüksége van rá, akkor válaszol a hívására. A szíve mélyén tudta, hogy történjék bármi, mindig válaszolni fog, ha Stevie Rae keresi.

Eszébe jutottak a vörös vámpír utolsó hozzá intézett szavai... Ha úgy döntesz, hogy a szíved mégis számít, gyere, és keress meg. Nem lesz nehéz. Csak követned kell a szívedet...

Rephaim elhallgattatta a hangot a fejében, amely azt ismételte, hogy nem lehetnek együtt, nem törődhet Stevie Rae-vel. Több mint egy hete nem találkoztak. Azóta minden egyes nap felért egy örökkévalósággal. Hogyan is képzelhette, hogy képes lesz teljesen távol tartania magát tőle? Minden egyes porcikája vele akart lenni. Még a haragját is inkább elviselte, mint hogy soha többé ne találkozzanak. Muszáj volt találkoznia vele. Figyelmeztetnie kellett Neferetre. És az apjára.

- Nem! - kiáltotta a szélnek. Nem árulhatja el az apját.

De Stevie Rae-t sem árulhatom el, gondolta kétségbeesetten. Kell lennie egy arany középútnak. Meg kell találnom a módját. Muszáj. Maga sem tudta pontosan, mit fog tenni, de lecsendesítette háborgó elméjét, és úgy követte a Stevie Rae-hez vezető, zölden csillogó szalagot, mintha az élete függne tőle.

Stevie Rae

Olyan erősen összpontosított várakozás közben, hogy azonnal megérezte, amikor Rephaim közeledni kezdett a Gilcrease Múzeumhoz. Amikor kecses mozdulattal leszállt a tetőteraszra, Stevie Rae

már állva várta. Úgy tervezte, hogy hűvösen viselkedik majd vele. Végére is ellenségek voltak. Elhatározta, hogy erről egy pillanatra sem fog megfedkezni. De abban a pillanatban, ahogy meglátta, és találkozott a tekintetük, Rephaim így szólt:

- Hallottam a hívásodat. Itt vagyok.

Ennyi elég is volt. Alighogy meghallotta a csodálatos, ismerősen csengő hangot, Stevie Rae a karjába vetette magát, arcát pedig a vállát borító fekete tollak közé temette.

- Jesszusom, mennyire hiányoztál!

- Te is hiányoztál - felelte a Hollómás, és magához szorította.

Hosszú ideig álltak így egymást átölelve, remegve. Stevie Rae mélyen beszívta Rephaim illatát - az ereiben csörgedező halandó és halhatatlan vér csodás egyvelegét. Ez kötötte össze őket, hiszen a megbélyegzés révén már az ő ereiben is ez folyt.

Aztán hirtelen, mintha mindketten egyszerre döbbentek volna rá, hogy amit csinálnak, az helytelen, kibontakoztak egymás öleléséből, és hátráltak egy-egy lépést.

- Ööö, hogy vagy? - kérdezte Stevie Rae.

- Jól - felelte Rephaim. - És te? Nem esett bajod, amikor Jack meghalt?

- Honnan tudod, hogy Jack meghalt? - kérdezett vissza gyanakvóan.

- Éreztem a szomorúságodat. Azért mentem el az Éjszaka Házához, hogy megtudjam, jól vagy-e. Aztán megláttalak a barátaiddal. Hallottam, hogy az a fiú Jacket siratja. - Egy pillanatra elhallgatott, óvatosan válogatta meg a szavait. - Ez és a szomorúságod elárulta, hogy meghalt.

- Tudsz valamit a haláláról?

- Talán. Milyen fiú volt ez a Jack?

- Aranyos, kedves srác, talán a legjobb mindnyájunk közül. Mit tudsz róla, Rephaim?

- Tudom, miért kellett meghalnia.

- Mondd el.

- Neferet tartozott egy élettel a Sötétségnek, amiért az segített neki csapdába ejteni apám halhatatlan lelkét. Az egyezés értelmében fel kellett áldoznia egy ártatlant, akit a Sötétség nem tudott beszennyezni.

- Jack ilyen volt; tehát mégis ő ölte meg! Az a legdühítőbb benne, hogy mégis úgy néz ki minden, mintha nem ő tette volna! Az iskola

Tanácsstermében volt, alig egy méterre tőlem, amikor Jackkel a baleset történt.

- A Tsi Sgili feláldozta a Sötétségnek. Nem kellett jelen lennie hozzá. Elég volt megjelölnie, majd rábíznia a Sötétségre magát a gyilkosságot. Anélkül is el tudta intézni, hogy személyesen ott lett volna közben.

- Hogyan tudnám ezt rábizonyítani?

- Sehogyan. Ami történt, megtörtént. Neferet lerótt az adósságát.

- A pokolba! Mindjárt felrobbanok! Hihetetlen, hogy Neferet minden aljasságot képes megúszni. Hogy lehet, hogy mindig ő győz? Ez nem igazság, Rephaim. Ilyen nincs, - Stevie Rae a köny- nyeivel küszködött, csak egy hajszál választotta el attól, hogy elsírja magát, Rephaim gyengéden megérintette a vállát, és Stevie Rae nem húzódott el tőle, jólesett neki a Hollómás érintése. Azután Rephaim visszahúzta a kezét, és így szólt:

- Az a sok harag. A kétségbeesés meg a szomorúság. Ugyanezt éreztem akkor is, amikor láttalak, csak azt hittem... - Tétován elhallgatott. Szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, hogy folytassa-e a mondatot vagy sem.

- Mit? - kérdezte Stevie Rae halkán. - Mit hittél?

A Hollómás ismét a szemébe nézett.

- Azt hittem, engem gyűlölsz. Rám haragszol. Hallottalak is. Azt mondtad a Kardok Urának, hogy gonosz, vérszomjas Sötétség ólálkodik odakint. És közben egyenesen rám néztél.

Stevie Rae bólintott.

- Igen, megláttalak, és tudtam, ha nem mondok valamit, amivel el tudom csalni onnan Sárkányt és Damient, akkor ők is észrevesznek.

- Ez azt jelenti, hogy nem rólam beszéltél?

Most Stevie Rae tétovázott egy kicsit. Felsőhajtott.

- Nagyon dühös és rémült voltam. Nem igazán gondolkodtam azon, hogy mit beszélek. Egyszerűen csak kimondtam, amit érzek. - Ismét elhallgatott, aztán hozzátette: - Nem rád gondoltam, Rephaim, de tudnom kell, hogy Kalona és Neferet miben mesterkedik.

Rephaim megfordult, és lassan a tetőterasz széléhez sétált. Stevie Rae követte, és amikor odaért mellé, együtt bámulták a néma éjszakát.

- Mindjárt hajnalodik - mondta Rephaim.

Stevie Rae vállat vont.

- Még van egy fél óram napfelkeltéig. Tíz perc alatt visszaérek a suliba.
- Jobb lenne, ha elindulnál. Ne kockáztass. A nap még így is veszélyes számodra, hogy az én vérem van benned.
- Tudom. Nemsokára indulok. - Stevie Rae felsóhajtott. - Szóval nem árulod el, apuci mit forral ellenünk?
Rephaim felé fordult, és a szemébe nézett,
- Mít gondolnál rólam, ha elárulnám az apámat?
- Kalona a velejéig gonosz, Rephaim. Nem érdemli meg, hogy védjed.
- De akkor is az apám - felelte Rephaim.
Stevie Rae mintha kimerültséget hallott volna Rephaim hangjában. Szerette volna megfogni a kezét, és megnyugtatni, hogy minden rendben lesz. De tudta, hogy ez lehetetlen. Mégis hogyan vigasztalhatná meg, ha ő az egyik oldalon áll, Rephaim pedig a másikon?
- Ezzel nem tudok vitatkozni - szólalt meg végül. - Saját magadnak kell rájönnöd, hogy Kalona milyen valójában. De azt meg kell értened, hogy felelősséggel tartozom a barátaimért, vigyázni akarok rájuk, és tudom, hogy Neferet bármit mond is, Kalona neki dolgozik.
- Apám a rabszolgája! - fakadt ki Rephaim.
- Ezt meg hogy érted?
- Nem sikerült megölnie Zoey-t, ezzel megszegte az esküjét, és a Tsi Sgili uralkodik halhatatlan lelke fölött.
- Nagyszerű! Szóval Kalona a töltött fegyver Neferet kezében.
Rephaim megrázta a fejét.
- A Tsi Sgili így gondolja, de apám nem megbízható szolga. Bosszút forral ellene. Azt hiszem, ez az analógia pontosabb lenne így; Neferet kezében apám olyan fegyver, amely félrehord.
- Ez így túl homályos nekem. Mondj egy példát, hogy én is megértsem. - Próbált uralkodni az izgatottságán, de amikor látta, hogy Rephaim lehunyja a szemét, tudta, hogy sikertelen próbálkozás volt.
- Nem fogom elárulni.
- Rendben. Felfogtam. De ez egyben azt is jelenti, hogy nem segítesz nekem?

Rephaim olyan hosszú ideig meredt rá szótlánul, hogy Stevie Rae azt hitte, nem is fog válaszolni. Már éppen nyitotta volna a száját, hogy feltegyen egy újabb kérdést, amikor a Hollómás végül megszólalt:

- Segíteni akarok neked, és segíteni is fogok egészen addig, amíg ehhez nem kell elárulnom az apámat.

- Ez nagyon hasonlít az első egyezsége, amit kötöttünk, és úgy emlékszem, hogy az egész jól működött, vagy nem? - kérdezte Stevie Rae mosolyogva.

- De igen, egész jól.

- És, végeredményben, Neferet mindnyájunknak az ellensége, nem igaz?

- Nekem az - mondta a Hollómás határozottan.

- És apádnak?

- Ő ki akar szabadulni az irányítása alól.

- Akkor ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy azonos oldalon állunk.

- Mi nem állhatunk azonos oldalon, Stevie Rae. Ezt nem szabad elfelejtened.

- Vagyis harcolni fogsz ellenem? - nézett a szemébe Stevie Rae.

- Nem tudnák bántani.

- Nos, akkor...

- Nem - szakította félbe Rephaim. - Az, hogy nem bántalak, nem azonos azzal, hogy a te oldaladon harcolok.

- Egyszer már megtetted. Harcoltál értem.

Rephaim megragadta a lány kezét, és megszorította, hátha így sikerül megértetnie vele.

- Apámmal soha sem szálltam szembe a kedvedért.

- Rephaim, emlékszel arra a fiúra, akit a szökőkútban láttunk? - Stevie Rae elfordította a kezét, és összekulcsolta az ujjait Rephaimével.

A Hollómás nem válaszolt, csak bólintott.

- Ugye tudod, hogy az a fiú benned van?

Rephaim ismét bólintott, bár ezúttal sokkal lassabban.

- Az a fiú benned az anyád fia. Nem Kalonáé. Ne felejtsd el az anyádat. És ne feledkezz meg arról a fiúról meg arról sem, hogy ő miért harcolna. Rendben?

Mielőtt Rephaim válaszolhatott volna, egyszer csak felcsendült Miranda Lambert „Only Prettier” című száma. Stevie Rae elengedte Rephaim kezét, és a zsebéhez kapott:

- Ez Z csengőhangja! Beszélnem kell vele. Még nem tud arról, ami Jackkel történt.

Mielőtt megnyomhatta volna a megfelelő gombot, Rephaim elkapta a kezét.

- Zoey-nak vissza kell térnie Tulsába. Csak így győzhetjük le Neferetet. A Tsi Sgili gyűlöli Zoey-t, és a jelenléte majd elvonja a figyelmét.

- Elvonja a figyelmét? Miről? - kérdezte Stevie Rae, majd felvette a telefont, és gyorsan beleszólt. - Z, várj egy kicsit. El kell mondanom valami fontosat, de most dolgom van.

Zoey hangja olyan távolinak tűnt, mintha egy kút mélyéről beszélne.

- Semmi gond. Majd hívj vissza, ha ráérsz, oké? Drága ez a roaming.

- Mire kimondod, hogy „döglött macska nem kismiska”, már vissza is hívlak.

- Tisztában vagy vele, mennyire undorító az, amit most mondtál?

- kérdezte Zoey.

Stevie Rae elmosolyodott.

- Igen, szia.

- Oké, szia. Várom, hogy hívj.

Ahogy megszakadt a vonal, Stevie Rae Rephaim felé fordult.

- Mondj el mindent Neferetről.

- Apám rá akar jönni, hogyan szüntethetné meg a köteléket, ami Neferethez láncolja. De ehhez az kell, hogy valamivel elvonja Neferet figyelmét. Zoey iránti megszállott gyűlölete tökéletesen megfelel erre a célra, akárcsak az a terve, hogy a gonosz vámpírjelölteket felhasználja az emberek elleni háborúban.

Stevie Rae felvonta a szemöldökét.

- Nem lesz semmiféle háború a vámpírok és az emberek között.

- Ha Neferet akarat érvényesül, akkor lesz.

- Ez nem történhet meg. Úgy látszik, Z-nek tényleg haza kell jönnie.

- Téged is fel akarnak használni - mondta gyorsan Rephaim.

- Tessék? Kik? Engem? Mire?

Rephaim elfordította a fejét, és hadarni kezdett.

- Neferet és apám. Nem hisznek abban, hogy végérvényesen az Istennőt választottad. Azt gondolják, rá tudnak venni, hogy átallj a Sötétség oldalára.

- Rephaim, erre semmi esélyük. Nem vagyok tökéletes, Megvan-
nak a hibáim. De amikor visszanyertem az emberi mivoltomat,
Nüxöt és a Fényt választottam. Soha nem fogom megmásítani ezt a
döntésemet,

- Én nem kételkedem benned, Stevie Rae, de ők nem ismernek
olyan jól, mint én.

- Neferet és Kalona soha nem szerezhettek tudomást rólunk, igaz?

- Az borzalmas lenne.

- Neked vagy nekem?

- Mindkettőnknek.

Stevie Rae felsóhajtott.

- Oké, óvatos leszek. - Megérintette a Hollómás karját. - Te is
vigyázz magadra.

Rephaim bólintott.

- Indulnod kell. Az lesz a legjobb, ha Zoey-t vezetés közben hívod fel. Mindjárt felkel a nap.
- Igen, igen, tudom - felelte, de egyikük sem mozdult.
- Nekem is vissza kell mennem - mondta Rephaim, mintegy önmagát győzködve.
- Miért, már nem itt laksz?
- Nem. A jégvihar elmúlt, és túl sok errefelé az ember.
- És akkor hol az új szállásod?
- Nem mondhatom el, Stevie Rae!
- Mert apáddal vagy, igaz? - Amikor a Hollómás nem válaszolt, Stevie Rae folytatta. - Azonnal tudtam, hogy átverés az egész, amikor Neferet bejelentette a száz korbácsütést meg Kalona egy évszázados száműzetését.
- Tényleg megkorbácsoltatta. A Sötétség csápjai százszor sújtottak le rá.
Stevie Rae megborzongott, mert eszébe jutott a fekete füstkígyók érintése.
- Ezt senkinek nem kívántam. - Rephaim szemébe nézett. - De az átverés, hogy Neferet egy évszázadra száműzte maga mellől, igaz? Rephaim gyorsan, alig észrevehetően bólintott.
- És azért nem akarod elárulni, hol bujkálsz, mert Kalona is ott van veled, igaz?
Ismét bólintott.
Stevie Rae felsóhajtott.
- Szóval ha találkozni akarok veled, akkor keressek egy kísértetjárta régi épületet valahol?
- Nem! Maradj vesztég és sehova ne menj egyedül. Stevie Rae, ha szükséged van rám, gyere ide és hívj, ahogy ma este tetted. Ígérd meg, hogy nem indulsz a keresésemre - mondta Rephaim, és enyhén megszorította Stevie Rae karját.
- Oké, oké, megígérem. De nehogy azt hidd, hogy csak te aggódsz értem. Rephaim, tudom, hogy az apád, de azt is tudom, hogy valami rosszban sántikál. Nem akarom, hogy téged is magával rántsön. Úgyhogy légy óvatos, oké?
- Az leszek - felelte. - Stevie Rae, láttam ma este a vámpírjelöltjeidet. A Will Rogers High School alatt van a főhadiszállásuk. Dallas is csatlakozott hozzájuk.
- Rephaim, kérlek, ne áruld el Kalonának és Neferetnek.

- Miért, hogy megint megpróbálj szép szóval hatni rájuk, ők pedig ismét az életedre törjenek? - kiáltotta a Hollómás.

- Nem! Az, hogy igyekszem kedves lenni, még nem jelenti azt, hogy idióta vagyok vagy gyenge. A pokolba is, mi ütött belétek Aphroditével? Nem fogok egyedül odaszaladni, hogy elbeszélgessek velük. A fenébe is, egyáltalán nem akarok többet a lelkükre beszélni. Egyszer már megpróbáltam, de nem működött. Legközelebb csak úgy találkozom velük, ha velem lesz legalább Lenobia, Sárkány és Z. Nem akarom, hogy csatlakozzanak Neferethez, ezért nem szeretném, ha tudomást szerezne róluk.

- Már késő. Neferet bízott meg azzal, hogy keressem meg őket. Stevie Rae, kérlek, tartsd távol magad tőlük. A vesztedet fogják okozni, ha nem vigyázol.

- Óvatos leszek. Egyszer már megígértem. De Főpapnóként felelős vagyok a vörös vámpírjelöltekért.

- Azokéit nem, akik a Sötétséget választották. Dallas pedig már nem vámpírjelölt. Érte semmilyen felelősséggel nem tartozol.

Stevie Rae elmosolyodott.

- Féltékeny vagy Dallasra?

- Ne légy nevetséges. Egyszerűen csak nem akarom, hogy bajod essen. Ne tereld el a szót.

- Dallas már nem a barátom.

- Tudom.

- Biztos?

- Persze, hogy biztos. - Megrázta magát, és széttárta a szárnyát. Stevie Rae-nek elakadt a lélegzete a látványtól. - Hívd fel Zoey-t visszafelé menet. Hamarosan találkozunk.

- Vigyázz magadra, rendben?

Rephaim a lány felé fordult, és két kézzel megfogta az arcát. Stevie Rae behunyta a szemét, és mozdulatlanul állt. Próbált erőt meríteni Rephaim érintéséből. Aztán a pillanat véget ért. Túlságosan is hamar. Kinyitotta a szemét, és nézte, ahogy a Hollómás méltóságteljes szárnyai belehasítanak az éjszakai levegőbe, majd egyre magasabbra emelkedik, végül pedig eltűnik az enyhén világosodó keleti horizonton.

Rephaimnek igaza volt. Mindjárt felkel a nap. Stevie Rae megnyomta az újrahívás gombot a telefonján, miközben végigszáguldott a kihalt házban, vissza Z kocsjához.

- Szia, Z. Én vagyok az. Van egy nagyon rossz hírem...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Zoey

- Z? Ott vagy még? Minden rendben? Mondj már valamit.

Stevie Rae hangjából olyan őszinte aggodalom csendült ki, hogy megtöröltem az arcomat meg az orromat a felsőm ujjával, és megpróbáltam összeszedni magam.

- Itt vagyok. De semmi sincs rendben - feleltem két csuklás között.

- Tudom, tudom. Borzalmas.

- Nem lehet, hogy valami tévedés történt? Jack tényleg halott? - A lelkem mélyén tudtam, mennyire ostoba és gyerekes dolog, hogy keresztbe rakom az ujjaimat és behunyom a szemem, miközben ezt megkérdem, de muszáj volt adnom neki egy esélyt. *Kérlek, kérlek, ne engedd, hogy igaz legyen...*

- Tényleg halott - felelte Stevie Rae, és hallottam a hangján, hogy ő is sír. - Nincs semmi tévedés, Z.

- Lehetetlen, hogy meghalt. Ez nem igazság! - Jólesett dühbe gurulni, még ez is jobb volt, mint összetörve zokogni és a könnyeimet törölgetni. - Jack volt a legédesebb srác a világon. Nem érdemelte meg, hogy ez történjen vele.

Tényleg nem - mondta Stevie Rae remegő hangon. - Nem érdemelte meg. Szeretném azt hinni, hogy Nüx a gondjaiba vette, és jó dolga van mellette. Te már voltál ott, a Túlvilágon. Tényleg olyan csodálatos hely?

Enyhe nyilallást éreztem a szívemben.

- Tudom, hogy soha nem beszéltünk róla, de te nem jártál ott? Tudod, *azelőtt*, amikor még...

- Nem! - vágott közbe gyorsan, mint aki belém akarja fojtani a szót.

- Nem sokra emlékszem abból az időszakból, de abban biztos vagyok, hogy semmilyen szép helyen nem jártam. És Nüxszel sem találkoztam.

Amikor megszólaltam, tudtam, hogy ezek nem a saját szavaim, hanem Nüx beszél rajtam keresztül.

- Stevie Rae, amikor meghaltál, Nüx veled volt, A leánya vagy. Ezt soha nem szabad elfelejtened. Nem tudom, hogy te meg a többiek miért haltatok meg, aztán miért támadtatok fel élőhalottként, de abban

száz százalékig biztos vagyok, hogy Nüx egyetlen pillanatra sem hagyott magadra. Egyszerűen csak más utat jártál be, mint Jack. Ő most a Túlvilágon van az Istennővel, és soha életében nem volt még ennyire boldog. Nehéz ezt elfogadni nekünk, akik itt maradtunk, de láttam, hogy mi történt Heath-szel. Akármi volt is az oka, Heath-nek lejárt az ideje, és elfoglalta a helyét Nüx birodalmában. És most már Jack is odatartozik. Biztosan tudom, hogy mindketten nagyon boldogok odaát.

- A szavadat adod rá?

- Igen. Erősnek kell lennünk, össze kell tartanunk, és bízunk benne, hogy egy nap újra találkozunk velük.

- Ha te mondod, neked elhiszem, Z - sóhajtotta némileg megkönnyebbülve. - Tényleg haza kellene jönnöd, Nemcsak nekem van szükségem arra, hogy a Főpapnők megnyugtasson és elmondja: minden rendben lesz.

- Damien nagyon ki van borulva?

- Igen, de nemcsak miatta aggódom, hanem az Ikrek és a többi vámpírjelölt miatt is. A pokolba, Z, még Sárkány miatt is. Mintha mindent elborítana a bánat.

Nem tudtam, mit mondhatnék erre. Nem, ez nem igaz. Nagyon is jól tudtam, mit akarok rá mondani - legszívesebben felüvöltöttem volna: *Ha mindent elborít a bánat, akkor miért akarnék visz- szamenni oda?* De tudtam, hogy ez nemcsak gyenge, hanem hibás döntés is lenne. Ezért kissé idétlenül csak annyit mondtam:

- Ne félj, valahogy csak megoldjuk. Meg fogjuk oldani.

- De még mennyire! - vágta rá határozottan. - Figyelj, együtt képesek leszünk egyszer és mindenkorra leleplezni Neferet gonoszságát a Főtanács előtt.

- Még mindig nem hiszem el, hogy ilyen simán benyalták azt a sok baromságot, amit eléjük tálalt - mondtam.

- Én sem. Azt hiszem, végül az döntött, hogy egy Főpapnő szava állt szemben egy halott embersrácéval. Heath alulmaradt.

- Neferet már nem Főpapnő! Jesszusom, mindjárt felrobbanok! És most már nemcsak Heath vére szárad a lelkén, hanem Jacké is. Ezért még megfizet, Stevie Rae, esküszöm, hogy így lesz.

- Meg kell állítanunk.

- Igen, nincs más választásunk. - Tudtam, hogy igazunk van. Mindenképpen le kell győznünk Neferetet, de már magától a gondolattól is elgyengültem. Hallottam a kimerültséget a saját hangomban, Végtelenül fáradtnak éreztem magam, belefáradtam abba, hogy Neferet gonoszsága ellen harcoljak. Olyan érzésem volt, mintha minden egyes megtett lépés két lépéssel vetett volna vissza a cél felé vezető úton,

- Z, ugye tudod, hogy nem egyedül kell megoldanod?

-Kösz, Stevie Rae. Igen, tudom. És ez egyébként sem rólam szól. Sokkal inkább Heath-ről, Jackről, Anasztáziáról meg ki tudja még, hogy kiről, akit Neferet és az elvetemült hordája legközelebb le akar mészárolni.

- Ebben igazad van, de neked is jó okod lenne bosszút állni rajta.

- Igen, de én még mindig életben vagyok. Ők viszont már nem. - Ismét megtöröltem az arcom a ruhám ujjával. Sokért nem adtam volna, ha van egy zsebkendőm. - Ha már a gonoszságnál és a halálnál tartunk: Kalonát nem láttad? Nem hiszem el, hogy Neferet tényleg megkorbácsoltatta és száműzte. Teljesen odavan érte. Vagyis ha Neferet Tulsában van, akkor Kalonának is ott kell lennie.

- Nos, azt beszélik, hogy valóban megkorbácsoltatta - mondta Stevie Rae.

Felhorkantam.

- Mi a fene? Nyilvánosan összevereti a hitvesét? Ejha. Sejtettem, hogy Kalona élvezi a fájdalmat, de meglep, hogy ebbe beleegyezett.

- Azt beszélik, hogy igazából nem egyezett bele.

- Ugyan már! Neferet tényleg ijesztő, de azért egy halhatatlannal még ő sem tehet meg bármit.

- Úgy tűnik, ezzel a halhatatlannal mégis megteheti. Kalona kudarcot vallott, nem sikerült teljesítenie aljas küldetését és megsemmisítenie téged, aminek valahogy az lett az eredménye, hogy Neferet szabadon csicskázthatja.

Stevie Rae próbált némi humort csempészni a szavaiba, és ki is préseltem magamból egy kis nevetést a kedvéért, de azt hiszem, mindketten tudtuk, hogy ebben valójában semmi vicces sincsen.

- Valami azt súgja, hogy Kalonának nagyon nem tetszik, ha egy Neferet parancsolgat neki, és mostanra már igencsak elege lehet belőle - mondtam.

- Igen. Szerintem Kalona valahol ott bujkál Neferet sötét árnyékában, feltehetően éppen a lába között.

- Pfüúúj! - Kirobbant belőlem a nevetés, és Stevie Rae is csatlakozott hozzám. Egy pillanatra ismét mi voltunk a legjobb barátok a világon, akik a hasukat fogva röhögnek az iskola repedtsarkú ribancain. De sajnós életünk kevésbé vicces eseményei túlerőben voltak, és a nevetésünk jóval hamarabb elcsendesedett, mint régen. Felsőhajtottam, és így szóltam: - Szóval miközben ezt-azt hallottál, Kalonával személyesen nem találkoztál, igaz?

- Nem, de nyitva tartom a szemem.

- Helyes, mert ha sikerül tetten érniük azt a seggfejet Neferet oldalán, azzal nagy lépést tennék afelé, hogy bizonyítsuk a Főtanácsnak, Neferet mégsem az, akinek mindenki gondolja - mondtam. -Ja, és ha már nyitva tartod a szemed, néha azért nézz fölfelé is. Ahol Kalona van, ott előbb-utóbb azok a gusztustalan madárszörnyek is felbukkannak. Nem hiszem, hogy egyszerűen felszívódtak és örökre eltűntek.

- Oké. Vettem.

- Stark mintha említette volna, hogy láttak is már egy Holló mást Tulsában. - Bizonytalanul elhallgattam. Próbáltam felidézni, mit is mondott pontosan.

- Igen, egyszer látták, de azóta nem.

Volt valami furcsa Stevie Rae hangjában, mintha nehezebbre esett volna a beszéd. Nem tudtam hibáztatni érte. Gyakorlatilag magára hagytam, egyedül kellett tartania a frontot az Éjszaka Házában. Elég volt belegondolnom, min ment keresztül Jackkel és Damien- nel, és azonnal émelyegni kezdtem.

- Vigyázz magadra, oké? Nem tudom, mit csinálok, ha veled is történik valami - mondtam.

- Ne aggódj. Óvatos leszek.

-Jól van. Itt két óra múlva lemegy a nap. Amint Stark felébred, összepakolunk, és felszállunk az első hazafelé tartó gépre. - Tudtam,

hogy ez a helyes, mégis görcsbe rándult a gyomrom, ahogy kimondtam.

-Jaj, Z! Annyira örülök! Nem csak azért, mert szükségünk van rád. Nagyon hiányzol.

Elmosolyodtam.

- Te is hiányzol, jó lesz végre otthon lenni - hazudtam.

- Küldj egy SMS-t, ha már tudod, melyik géppel érkeztek. Ha éppen nem a koporsómban fekszem, kimegyek elétek.

- Stevie Rae, nem is koporsóban alszol - mondtam.

- Ennyi erővel abban is fekhethnék. Ha a nap felkel, olyan vagyok, mint akit agyonvertek.

- Igen, Stark dettó.

- Tényleg, hogy van? Jobban érzi már magát?

-Jól van. - Egy pillanatra elhallgattam, majd hozzátettem: - Ami azt illeti, *nagyon* is jól.

Stevie Rae barátnőradarja azonnal jelezte, hogy miről van szó.

- He? Ugye nem *azt* akarod mondani?

- Mi lenne, ha azt mondanám, hogy *de?*- Éreztem, hogy elvörösödök.

- Azt felelném, hogy *juhéjj!*

- Akkor juhézzál nyugodtan.

-Mindent tudni akarok. Az összes sikamlós kis részletet - mondta, aztán ásított egy nagyot.

- Megkapod, ne félj. Mindjárt hajnalodik nálatok?

- Már felkelt a nap. Nem sokáig bírom már ébren.

-Semmi gond. Menj aludni, Stevie Rae. Hamarosan találkozunk.

- Sziaaaa - ásított ismét egy óriásit.

Leraktam a telefont, és átmentem a másik szobába, ahol Stark tényleg úgy aludt a baldachinos ágyunkban, mint akit agyonvertek. Fülig szerelmes voltam Starkba, de abban a pillanatban, azt kívántam bárcsak megfoghatnám a vállát és felrázhatnám, mint egy átlagos srácot. De tudtam, hogy teljesen felesleges lenne ilyesmivel próbálkoznom. Szokatlanul tiszta volt az idő Skye szigetén

- ragyogó napsütés, sehol egy felhő. Stark még legalább - az órára pillantottam - két és fél órán keresztül teljesen beszámíthatatlan lesz. Legalább van időm összepakolni, gondoltam, és közölni a királynővel

a rossz hírt, hogy elhagyom ezt a helyet, ahol annyira otthon érzem magam, ezt a helyet, amelyet a Sgiach újra meg akar nyitni a világ előtt, vagy legalábbis részben, és mindezt amiatt, amit én hoztam vissza az életébe. Erre fogom magam, és itt hagyok mindent, mert...

Vadul cikázó gondolataim hirtelen lecsillapodtak, és minden a helyére került.

- Mert nem ez az otthonom - suttogtam. - Az én otthonom Tulsa. Oda tartozom, - Szomorúan rámosolyogtam alvó Védelmezőmre. - Oda *tartozunk*. - Éreztem, hogy helyesen döntök, annak ellenére is, hogy tökéletesen tisztában voltam vele, mi vár rám ott, és mit hagyok itt.

- Ideje hazamenni - mondtam határozottan.

• • •

- Mondjanak már valamit. Kérem. - Seoras és a Sgiach előtt álltam. Mindent elmeséltem nekik, Jack borzalmas halálának leírása közben természetesen elbögtem magam. Már megint. Aztán arról zagyváltam, hogy haza kell mennem és ellátnom a főpapnői teendőimet, bár magam sem tudtam pontosan, hogy ez mit jelent. Egész idő alatt szótlánul hallgattak, arcukon bölcs, megfejthetetlen kifejezéssel.

- Egy barát halálát mindig nehéz feldolgozni. Különösen akkor, ha túl hamar, túl fiatalon következik be - szólalt meg végül a Sgiach.

- Együtt érzek veled.

- Köszönöm - mondtam. - Még mindig nem fogtam fel teljesen.

- 'nnak 's 'Ijön majd 'z 'deje - vigasztalt Seoras. - De sose felejtse 'l, hogy 'gy királynő félreteszi 'z 'rzelmeit, ha hívja a kötelesség, 'míg gyászolsz, nem tudsz tiszta fejjel dönteni.

- Azt hiszem, ehhez még nem vagyok elég érett - ingattam a fejem.

- Senki sem az, gyermekem - mondta a Sgiach. - De szeretném, ha egyvalamit végiggondolnál, mielőtt elhagysz minket. Amikor azt kérdezted, itt maradhatsz-e a szigeten, azt feleltem, addig maradhatsz, amíg a lelkiismereted engedi. A kérdés az, hogy most valóban a lelkiismereted mondja-e azt, hogy menned kell, vagy csak mások próbálnak manipulálni a...

- Oké, értem - szakítottam félbe a királynőt. - Neferet valószínűleg azt hiszi, hogy az ő manipulációja miatt megyek vissza, de igazság szerint azért kell hazamennem Tulsába, mert az az otthonom. - Beszéd közben végig a Sgiach szemébe néztem, és reméltem, hogy megérti, amit mondok. - Szeretek itt lenni. Sok szempontból helyesnek érzem, ha itt vagyok, már-már túlságosan is annak. Annyira könnyű lenne ezt választanom. De az Istennő útját követni nem könnyű, Helyesen cselekedni nem könnyű. Ha itt maradnék, és megfedkeznék az otthonomról, az egyenlő lenne azzal, mintha hátat fordítanék a lelkiismeretemnek.

A Sgiach elégedetten bólintott.

- Szóval a visszatérésed az erőd jele és nem a gyengeségedé, ahogy Neferet gondolja majd. Azt fogja hinni, hogy egy egyszerű gyilkossággal sikerült rád erőltetnie az akaratát.

- Jack halála nem egy egyszerű gyilkosság - mondtam dühösen.

- Nem, neked nem 'z, de a Sötétség teremtménye gyorsan 's könnyedén gyilkol, semmi másra nem gondol, csak 'rra, hogy mit nyerhet belőle - felelte Seoras.

- Éppen ezért Neferet nem fogja megérteni, hogy azért térsz vissza Tulsába, mert úgy döntöttél, hogy Nüx és a Fény útját követed. Alá fog becsülni téged - magyarázta a királynő.

- Köszönöm. Ezt nem felejttem el, - A Sgiach szemébe néztem. Tekintetéből erő és őszinteség sugárzott. - Mi lenne, ha velem jönnének Seorasszal meg a többi Védelmezővel? Akkor Neferetnek semmi esélye nem lenne ellenünk.

A Sgiach habozás nélkül válaszolt.

- Ha elhagynám a szigetemet, annak nagyon komoly következményei lennének. Évszázadok óta békében élünk egymás mellett a Vámpírok Főtanácsával, mert úgy döntöttem, hogy kivonulok a vámpírtársadalomból. Ha most visszatérnék a modern világba, és beleavatkoznék az ügyeikbe, akkor többé már nem tehetnének úgy, mintha nem is léteznék.

- Nem lehet, hogy éppen az lenne a legjobb? Legfőbb ideje volna, hogy valaki végre felnyissa a Főtanács szemét, és ez az egész vámpírtársadalomra igaz. *Hisznek Neferetnek, aki büntetlenül gyilkolhat*

ártatlanokat. - A hangom egy pillanatra erőssé és fenyegetővé vált, mint egy igazi királynőé.

- 'z nem a mi harcunk, lányom - szólalt meg Seoras halkán,

- Miért nem? A gonosz elleni küzdelem nem tartozik magukra? - támadtam rá a Sgiach Védelmezőjére.

- Miből gondolod, hogy itt nem harcolunk a gonosz ellen? - válaszolt a Sgiach Seoras helyett. - Te magad is érezted az ősi varázslat jelenlétét a szigeten. Mondd meg őszintén, találkoztál valaha ehhez foghatóval a saját világodban?

- Nem, soha - ráztam meg lassan a fejem.

- 'z 'gy folyamatos küzdelem 'redménye - mondta Seoras. - 's 'zt a harcot Tulsából nem tudjuk folytatni.

- Miért olyan biztos benne? - kérdeztem.

- Mert ott már nyoma sincs az ősi varázslatnak! - emelte fel a hang-ját a Sgiach. Hátat fordított nekem, és az egyik hatalmas ablakhoz lépett. A Skye szigetét körülvevő szürkés-kék vízen megcsillant a lenyugvó nap fénye. Egész testtartásából feszültség áradt, hangja telve volt szomorúsággal. - Odakint, a te világodban is létezett ez a titokzatos, ősi varázslat, a fekete bikát valamikor együtt imádták az Istennővel, tiszteletben tartották a férfiak és nők közötti egyensúlyt, valamikor még a köveknek és a fáknek is volt lelkük, nevük. A civilizáció, az intolerancia és a feledés azonban elpusztította. A vámpírok és az emberek manapság már úgy tekintenek a földre, mint valami élettelen dologra, ami csak arra szolgál, hogy ők éljenek rajta, Rossznak, gonosznak vagy barbárnak tartják azt, aki megpróbál odafigyelni a földiélek hangjaira, egy egész életmód megsemmisült ezzel, az ősi varázslatnak nem maradt többé hely abban a világban...

- 's 'tt talált végül menedéket - folytatta Seoras, amikor a Sgiach hangja elcsuklott. A harcos odalépett királynője mellé. Gyengéden megérintette a vállát, majd ujjait végighúzta a karján, és megfogta a kezét. Láttam, ahogy a Sgiach teste reagál az érintésére, Mintha rajta keresztül visszatálalt volna önmagához, Mielőtt felém fordult, megszorította, majd elengedte Védelmezője kezét, és amikor ismét a szemembe nézett, a tekintetéből újra erő és nyugalom sugárzott.

- Mi vagyunk az ősi varázslat utolsó bástyája. Évszázadok óta az én feladatom, hogy ezt megvédjem. Ez a föld még mindig szent. Imádjuk

a fekete bikát, és tiszteletben tartjuk párját, a fehér bikát. A régi világ egyensúlya már csak ezen az egyetlen helyen él, már csak mi emlékezünk.

- Emlékeznek? Mire?

- 'zokra 'z 'dőkre, 'mikor a becsület 's a hűség még jelentett valamit, 's nem csak futó gondolat vagy 'gy lehetőség volt a sok közül - jelentette ki Seoras komolyan.

- De én Tulsában is találkoztam ezzel. Ott is ismerik a becsületet és a hűséget, a nagymamám népe, a cserokik pedig a mai napig tisztelik a földet,

- Bizonyos mértékig ez talán igaz, de gondolj csak a ligetre. Jusson eszedbe, hogy érezted magad benne, Hogy milyen az, amikor a föld beszél hozzád - mondta a Sgiach. - Tudom, hogy hallod a hangját. Látom rajtad. Éreztél már valaha ehhez hasonlót a szigeten kívül?

- Igen - vágtam rá gondolkodás nélkül. - A Túlvilágon van egy kis erdő, ami nagyon hasonlít erre a ligetre a kastély mellett. - Hirtelen ráéseméltem a szavaim értelmére, és egyszerre megértettem, miről beszél a Sgiach. - Erről lenne szó? A sziget szó szerint őriz egy szeletet Nüx varázslatából?

- Bizonyos szempontból igen. De ami itt van, az még az istennőnél is ősbibb. Látod, Zoey, Nüx nem halt meg a világ számára. Egyelőre. De elveszítette a hímnemű ellensúlyát, és félek, hogy ezzel jóvátehetetlenül megbomlott a jó és a gonosz, a Fény és a Sötétség közötti egyensúly.

- *Tudjuk*, hogy 'gy történt - javította ki Seoras tapintatosan.

- Kalona. Ő is hozzájárult ahhoz, hogy felboruljon ez az egyensúly - mondtam. - Valamikor tényleg Nüx harcosa volt, De aztán valami miatt kiesett a kegyeiből, és felbukkant a mi világunkban, ahol semmi keresnivalója. - Nem éreztem, sem sajnálatot, sem haragot iránta, de kezdtem megérteni, miért találtam sokszor olyan elkeseredettnek. Most már tudtam, hogy azért, mert nem ebbe a világba tartozik. És ez a tudás erőt adott.

- Most, már te is tudod, miért nem hagyhatom el a szigetet - mondta a Sgiach.

- Igen - feleltem vonakodva. - De továbbra is azt hiszem, hogy tévednek, amikor azt gondolják, hogy a kinti világban semmi nem

maradt az ősi varázslatból. Végére is a fekete bika alakot öltött Tulsában, vagy azt már elfelejtették?

- 'gen, de csak 'zután, hogy 'lőbb a fehér 's megjelent - mutatott rá Seoras.

- Zoey, nagyon szeretném elhinni, hogy a kinti világ nem pusztította el teljesen az ősi varázslatot. Hadd adjak neked valamit.

A Sgiach a tarkójához nyúlt, és a nyakában lógó számtalan eziistlanc közül kikapcsolta az egyiket. Miután levette, a szemem elé tartotta. Az ezüstláncon egy tökéletesen kerek, tejfehér kő lógott, amelynek sima felülete a kókuszos ízű Life Saver cukorkára emlékeztetett. A harcosok elkezdtek meggyújtani a teremben lévő fáklyákat, lángjuk megcsillant a kő felszínén, és így már felismertem, hogy mi az.

- Egy darab Skye márvány - mondtam.

- Méghozzá egy nagyon különleges darab. Az a neve, hogy látókő. Több mint ötszáz esztendővel ezelőtt találta egy harcos a Cuillin-hegységben a sámánvá válás felé vezető úton - magyarázta a Sgiach.

- Egy harcos, aki sámánvá vált? Ez nem túl gyakori dolog, igaz?

A királynő elmosolyodott, és a márványkavicsról Seorasra pillantott.

- Nagyjából ötszáz évente egyszer fordul elő.

- 'gen, nagyjából - felelte Seoras, és olyan meghittén viszonzta a Sgiach mosolyát, hogy attól én jöttem zavarba.

- Szerintem ötszáz évente egyszer bőven elég valami szerencsétlen harcost kitenni ennek a sámán-mizériának.

Örömben megdobbant a szívem, amikor meghallottam az ismerős hangot a hátam mögül. Elkaptam a tekintetem a királynőről és Védelmezőjéről. Stark a boltíves ajtó árnyékában állt, kócosan, hunyorogva az ablakon beszűrődő halvány fény miatt. Farmerban és pólóban volt. Annyira emlékeztetett régi önmagára, hogy rám tört a honvágy - most először azóta, hogy visszatértem a Túlvilágról. *Hazamegyek.* A gondolat mosolyt csalt az arcomra, miközben Starkhoz siettem. A Sgiach intett a kezével, mire behúzták a vastag függönyöket, kizárva ezzel a nap utolsó sugarait, és lehetővé téve Stark számára, hogy kilépjen az árnyékból és a karjába zárjon.

- Azt hittem, még legalább egy óráig ajultan fogsz heverni - mondtam szorosan magamhoz ölelve.

- Valami felzaklatott téged, arra ébredtem fel - suttogta a fülemben. - Ráadásul nagyon különös álmom volt.

Elhúzódtam tőle, de éppen csak annyira, hogy a szemébe tudjak nézni.

- Jack meghalt.

Stark ingatni kezdte a fejét, mint aki nem akarja elhinni, aztán abbahagyta, megérintette az arcomat, és sóhajtott egy nagyot.

- Ezt éreztem. A szomorúságodat. Z, annyira sajnálom. Mi történt?

- Hivatalosan baleset volt. Valójában Neferet ölte meg, de senki nem tudja bizonyítani - mondtam.

- Mikor indulunk Tulsába?

Hálásan elmosolyodtam, miközben a Sgiach már válaszolt is helyettem:

- Ma este. Amint összepakoltok és készen álltok, már indulhattok is.

- Mi ez a kő? - kérdezte Stark, és megfogta a kezemet.

A Sgiach ismét felemelte. Arra gondoltam, hogy milyen szép, amikor lassan elfordult a láncon, és a tekintetemet szinte beszippantotta a közepén lévő szabályos kör. A világ elhomályosult körülöttem, és most már minden idegszállammal a kőre összpontosítottam, mert ahogy a lyukon átnéztem, valami egészen hihetetlen dolog történt.

A terem eltűnt!

Hirtelen émelyegni kezdtem. A látókőn keresztül egy másik világ tárult fel a szemem előtt: egy víz alatti birodalom. A türkiz, a topáz és a zafír különböző árnyalataiban játszó alakok úszkáltak körbekörbe. Mintha szárnyakat, uszonyokat és hosszú hajzuhatagokat láttam volna. *Sellők? Vagy rákok? Teljesen elment az eszem.* Ez volt az utolsó gondolatom, mielőtt elveszítettem az eszméletemet és elvágódtam a padlón.

- Zoey! Nézz rám! Mondj valamit!

Stark rémülten hajolt fölém. Megragadta a vállamat, és szó szerint úgy éreztem, a lelket is kirázza belőlem.

- Hagyd már abba - mondtam erőtlenül, és tettem egy sikertelen kísérletet arra, hogy ellökjem magamtól.

- Engedd levegőhöz jutni. Mindjárt rendbe jön - hallottam a Sgiach végtelenül nyugodt hangját.
- Elájult. Ez nincs rendben - erősködött Stark. Még mindig fogta a vállamat, de az agyvizem felrázását szerencsére abbahagyta.
- Jól vagyok, magamhoz tértem - nyugtattam meg. - Segíts felülni. Stark arcáról azt olvastam le, jobban örülne, ha inkább fekvé maradnék, de azért segített,
- Idd meg ezt. - A Sgiach egy borral teli serleget tartott az orrom alá, és azonnal éreztem, hogy vér is van benne bőségesen. Elvettem tőle, és jól meghúztam. A királynő közben így folytatta: - Nincs abban semmi rendkívüli, ha egy Főpapnő elájul, amikor először használja a látókő hatalmát, különösen ha nincs rá felkészülve.
- Egy csapásra jobban éreztem magam a vérral fűszerezett bortól (undorító, de fincsi). Felvontam a szemöldököm és felálltam a földről.
- Akkor miért nem készített fel rá?
- 'zért, mert a látókövet nem minden Főpapnő tudja használni, 's ha kiderül, hogy nálad nem működik, 'z fájdalmasan 'rintett volna - felelte Seoras a királynő helyett.
- Megdörgöltem a hátamat.
- Azt hiszem, ha választhattam volna, inkább a lelki sérülés mellett döntök. Egyébként mi volt az, amit láttam?
- Hogy nézett ki? - kérdezte a Sgiach.
- Egy különös, tenger alatti akváriumot láttam azon a kis lyukon keresztül - mutattam a kőre, de vigyáztam, nehogy megint ránézzek. A Sgiach elmosolyodott.
- Igen, és hol találkoztál ilyen lényekkel korábban?
- Tágra nyílt a szemem a felismeréstől.
- A ligetben! Vízöntések voltak!
- Úgy bizony - bólintott a Sgiach.
- Akkor ez egy varázslatkereső? - kérdezte Stark a kőre sandítva.
- Az, de csak egy megfelelő hatalommal rendelkező Főpapnő kezében. - A Sgiach felemelte a láncot, és a nyakamba akasztotta. A látókő a két mellem közé simult, éreztem a melegségét, mintha élne.
- Tényleg megtalálja a varázslatot? - Áhíthatosan megérintettem a követ.
- De csak egy bizonyos fajtáját - felelte a Sgiach.

- A víztündéreket? - kérdeztem zavartan.
 - Nem 'z 'lem számít, hanem maga a varázslat - válaszolta Seoras. Értetlenül meredtem rá, de mielőtt ennek hangot is adhattam volna, a Sgiach megmagyarázta.
 - A látókó csak a legősibb varázslatot képes meglátni: azt a fajtát, amely ezen a szigeten van. Neked ajándékozom ezt a követ, így képes leszel felismerni az Ősi Lényeket, ha valóban léteznek még a kinti a világban.
 - És ha rátalál erre a varázslatra, akkor mit tegyen? - kérdezte Stark még mindig gyanakvóan méregetve a követ.
 - Örülj vagy menekülj, attól függően, mit találsz - nézett rám a Sgiach fanyar mosollyal.
 - Ne feledd, leányzó, 'z 'z 'si varázslat küldte utánad a harcosodat a Túlvilágra, 's 'z csinált belőle Védelmezőt 's - mondta Seoras. - Nem fertőzte még meg a civilizáció.
- Összezártam ujjaimat a kő fölött, és eszembe jutott Seoras, amint Stark felett áll és transzba esve kaszabolja, miközben Stark vére patakokban folyik a kőre, amit Seol ne Gigh-nek, a Lélek Székének neveznek. Hirtelen arra eszméltem, hogy egész testemben remegek. Aztán Stark meleg, erős keze az enyémre simult. Felnéztem rá. Találkozott a tekintetünk.
- Ne aggódj. Melletted leszek. Akár örülni kell, akár futni, együtt fogjuk csinálni. Mindig vigyázni fogok rád, Z.
- Elmosolyodtam, és egy pillanatig tényleg úgy éreztem, hogy biztonságban vagyok.

TIZENHATODIK FEJEZET

Stevie Rae

- Tényleg hazajön?

Damien hangja olyan halk és erőtlen volt, hogy Stevie Rae-nek le kellett hajolni az ágyhoz, hogy hallja. A fiú üveges tekintettel meredt maga elé, és Stevie Rae nem tudta eldönteni, hogy ez a vér/nyugtató

koktélnak köszönhető-e, amit a vámpírok a gyengélkedőben belediktáltak, vagy még mindig sokkos állapotban van.

- Viccelsz? Persze, hogy hazajön. Amint meghallotta, mi történt, azonnal felült az első gépre. Alig három óra múlva itthon lesz. Ha akarsz, kijöhetsz velem a repülőtérre értük. - Stevie Rae Damien ágyának szélén ült, így könnyedén meg tudta vakarni Hercegnő fejét is, mivel a kutya Damien mellé kuporodva feküdt. Amikor a fiú nem válaszolt, csak továbbra is a falat bámulta maga előtt, Stevie Rae ismét megsimogatta Hercegnőt. Válaszul a labrador erőtlenül megcsóválta a farkát. - Nagyon jó kutya vagy, és csak ez számít - mondta Stevie Rae a sárga szőrű négylábúnak. Hercegnő kinyitotta a szemét, és Stevie Rae-re emelte kifejező tekintetét, a farkát azonban nem mozdította meg újra és a szokásos vidám morgását sem produkálta. Stevie Rae elkomorodott. Mintha Hercegnő lefogyott volna. - Damien, drágám, evett valamit Hercegnő mostanában?

Damien zavartan pislogott egyet, majd a kutyára pillantott. Lassan kitisztult a tekintete, de mielőtt megszólalhatott volna, Neferet hangja csendült fel az ajtóból, noha Stevie Rae nem hallotta közeledni.

- Stevie Rae, Damien érzelmileg nagyon sérülékeny állapotban van. Nem szabadna olyan banális ostobaságokkal zaklatnod, mint egy kutya etetése vagy vámpírjelöltek fogadása a repülőtéren.

Neferet az ágyhoz libbent. Gondterhelt arccal hajolt Damien fölé, mint egy aggódó anya. Stevie Rae önkéntelenül is felállt, és hátrált néhány lépést. Esküdni mert volna, hogy Neferet hosszú selyemruhájának árnyékából mintha valami kinyúlt volna felé.

Ezzel egy időben Hercegnő is kimászott Damien öléből, mogorván az ágy végébe ment, és lefeküdt a macska mellé, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Damienről.

- Mióta számít banális ostobaságnak az, ha kimegy valaki a barátai elé a repülőtérre?

Stevie Rae ismét az ajtó felé fordult, ahol Aphrodité állt haragos arccal.

Pofozzon már fel valaki - hogy lehet az, hogy semmit nem hallok meg?- gondolta Stevie Rae.

- Aphrodité, mondanom kell valamit, ami minden jelenlévőt érint - szólalt meg Neferet ellentmondást nem tűrő hangon.

Aphrodité csípőre tett kézzel állta a tekintetét.

- Igen? És mi lenne az?

- Úgy döntöttem, hogy Jacket felnőtt vámpírokat megillető ceremóniával temetjük el. A halotti máglyáját ma este gyújtjuk meg, amint Zoey visszatér az Éjszaka Házába.

- Megvárjuk vele Zoey-t? Ugyan miért? - kérdezte Stevie Rae.

- Természetesen azért, mert Jack a barátja volt. Illetve azért, mert az itt uralkodó zűrzavarban, amíg Kalona hatása alatt álltam, Zoey volt Jack Főpapnője. Ennek a szerencsétlen időszaknak szerencsére vége, mégis úgy helyes, hogy Zoey gyújtsa meg Jack máglyáját.

Stevie Rae-t borzadállyal töltötte el, hogyan lehet Neferet tekintete ennyire nyílt és őszinte, miközben úgy hazudik, mint a vízfolyás. Legszívesebben a Tsi Sgili képébe üvöltötte volna, hogy tudja a titkát: Kalona itt van Tulsában, és úgy ugrál, ahogyan ő fütyül, nem pedig fordítva. Neferet soha nem állt Kalona hatása alatt. Kezdetől fogva tudta, ki és miféle teremtmény Kalona, és amit most mond, az szemenszedett hazugság.

De a saját rettenetes titka a torkára forrasztotta a szót. Hallotta, hogy Aphrodité nagy levegőt vesz, mint amikor alaposan ki akar osztani valakit, de abban a pillanatban Damien a két kezébe temette az arcát, kitört belőle a zokogás, és azt suttogta:

- N-nem értem, h-hogy halhatott meg.

Stevie Rae megkerülte Neferetet, és átölelte Damient. Örült, amikor Aphrodité is odalépett hozzájuk, és megérintette Damien rázkódó vállát. Közben mindketten bizalmatlanul méregették Neferetet.

Neferet szomorú, de közömbös arccal figyelte őket, mintha Damien gyásza teljesen hidegen hagyná.

- Damien, magadra hagylak a barátaiddal. Zoey repülőgépe ma este 21:58-kor landol a Tulsai Nemzetközi Repülőtéren. A halotti máglyát pontban éjfélkor fogjuk meggyújtani, az a legalkalmasabb időpont. Ott találkozunk. - Neferet kilépett a szobából. Az ajtó szinte teljesen nesztelenül csukódott be mögötte.

- Rohadt hazug kurva - motyogta Aphrodité félhangosan. - Miért játssza itt a jó tündért?

- Látszik rajta, hogy sántikál valamiben - mondta Stevie Rae, miközben a vállán zokogó Damien vigasztalta.

- Képtelen vagyok rá. - Damien hirtelen kiegyenesedett, és elhúzódott mindkettőjüktől. Oda-vissza rázta a fejét, egyre erősebben. A görcsös zokogást abbahagyta, de az arcán tovább csorogtak a könnyek. Hercegnő az ölébe dugta a fejét, fölfelé tartott orra majdnem Damien állát érte, Cameron az oldalához dörgölözött. Damien egyik kezével a sárga szőrű labradort, a másikkal a macskát ölelte át. - Képtelen vagyok búcsút venni Jacktól, és közben asszisztálni Neferet színjátékához. - Előbb Stevie Rae-re, aztán Aphroditére pillantott. - Most már értem, miért tört össze Zoey lelke.

- Ne, ne, ne. - Aphrodité előrehajolt, és Damien orra elé dugta az ujját. - Ezt nem akarom még egyszer végigcsinálni. Jack meghalt, ez rettenetes. Tényleg az. De akkor is össze kell szedned magad.

- Értünk - tette hozzá Stevie Rae sokkal engedékenyebb hangon, és vetett egy *légy kedvesebb!* pillantást Aphroditére. - Össze kell szedned magad a barátaid miatt. Zoey-t majdnem elveszítettük. Jack és Heath meghalt. Téged nem veszíthetünk el.

- Képtelen vagyok szembeszállni Neferettel - mondta Damien fáradtan. - Kitépték a szívemet,

- Ott van az még - mondta Stevie Rae gyengéden. - Csak összetört.

- Majd meggyógyul - tette hozzá Aphrodité kedvesen.

Damien szemében könnyek csillogtak, amikor felnézett rá.

- Honnan tudod? A te szíved sohasem tört össze. - Aztán Stevie Rae felé fordult. - És a tied sem. - Damien arcán egyre gyorsabban csorogtak a könnyek. - Ne hagyjátok, hogy összetörjön a szívetek. Nagyon fáj.

Stevie Rae nyelt egy nagyot. Nem árulhatta el neki, nem árulhatta el senkinek, hogy minél többet jelentett számára Rephaim, a szívéen megjelent repedés annál szélesebb lett.

- Zoey-nak is sikerült, pedig elveszítette Heath-t - mondta Aphrodité. - Ha ő meg tudta csinálni, neked is menni fog.

- Tényleg hazajön? - ismételte meg a kérdést Damien.

- Igen - vágta rá Aphrodité és Stevie Rae egyszerre.
- Oké. Helyes. Igen. Jobb lesz, ha Zoey itt van. - Damien magához húzta Hercegnőt, és megsimogatta Cameront.
- Szerintem Hercegnő és Cammy pont úgy fest, mint akikre ráférne egy vacsora - mondta Aphrodité. Stevie Rae meglepetten látta, hogy Aphrodité kinyújtja a kezét, és megsimogatja a kutya jókora fejét. - Kutyakáját nem látok sehol, Cammynek meg csak az a gusztustalan száraz eledele van. Démona rá sem néz olyan kajára, ami nem frissen elejtett zsákmánynak látszik. Mi lenne, ha Dáriusszal hoznánk nekik valami ennivalót? Hacsak nem akarsz egy kicsit egyedül maradni. Mert akkor magammal viszem Hercegnőt meg Cameront, és megetetem őket egyedül.
- Damiennek elkerekedett a szeme.
- Nem! Ne vidd el őket. Azt akarom, hogy itt maradjanak velem.
- Oké, oké, nyugi. Dáriusz majd szerez valami kaját Hercegnőnek - szólt közbe Stevie Rae. Nem értette, mit akar Aphrodité. Miből gondolta, hogy Damien hajlandó megválni az állatoktól?
- Herci ennivalója Jack szobájában van - mondta Damien elcsukló hangon.
- Áthozzuk ide Herci cuccait? - kérdezte Stevie Rae, és megfogta Damien kezét.
- Igen - suttogta. Hirtelen összerezsent, és minden eddiginél jobban elfehéredett az arca. - És ne hagyjátok, hogy kidobják Jack holmiját! Át akarom nézni őket!
- Nyitott kapukat döngetsz. Nem engedem, hogy azok a rohadt vámpírok rátegyék a mancsukat Jack ruhagyűjteményére. Az Ikreket bíztam meg a feladattal, hogy csomagolják össze és csempészsék ki a cuccait - mondta Aphrodité önelégült arccal.
- Damien egy pillanatra mintha megfélemedezett volna a mindent beárnyékoló tragédiáról, és majdnem elmosolyodott:
- Rá tudtad venni az Ikreket, hogy tegyenek meg valamit?
- Ahogy mondom - felelte Aphrodité.
- Mibe került ez neked? - kérdezte Stevie Rae.
- Aphrodité összevonta a szemöldökét.
- Két felsőbe Hale Bob új kollekciójából.

- De úgy tudtam, hogy a tavaszi kollekciója még ki sem jött - mondta Damien.
- Két dolog. Egy: annyira jellemző rád, langyikám, hogy ezt számon tartod. Kettő: az új kollekciók mindig hozzáférhetőek, ha a bőröd alatt is pénz van, anyád pedig „ismer” valakit - felelte Aphrodité ujjjaival idézőjelbe téve a szót.
- Ki az a Hale Bob? - kérdezte Stevie Rae.
- Hová kerültem? - nézett az égre Aphrodité. - Inkább gyere velem. Segíthetsz cipelni a kutyakaját.
- Ezt úgy érted, hogy cipeljem én, igaz?
- Természetesen. - Aphrodité lehajolt, és mintha csak az lenne a legtermészetesebb dolog a világon, megpuszilta Damien fejét. - Mindjárt visszajövök a kutya meg a macska kajájával. Jut eszembe, áthozzam Démonát? Nagyon...
- Ne! - kiáltott fel Damien és Stevie Rae egyszerre. Aphrodité méltatlankodva felhúzta az orrát.
- Jellemző, hogy senki nem érti meg azt a fantasztikus teremtményt rajtam kívül.
- Nemsokára itt vagyok - köszönt el Stevie Rae Damientól, és megpuszilta.
- Kint a folyosón Stevie Rae kérdő tekintettel fordult Aphrodité felé.
- Ugye te sem gondoltad komolyan, hogy jó ötlet lenne elvinni mellőle az állatokat?
- Aphrodité a szemét forgatva hátravetette a haját.
- Persze, hogy nem, idióta. Tudtam, hogy ez olyan rémisztő lehetőség lesz számára, hogy sikerül vele kizökkentenem ebből az apatikus állapotból. És igazam is lett. Dáriusszal szerzünk valami kaját az állatoknak, és útközben, mintegy véletlenül, megállunk az étkezőnél, becsomagolhatjuk a vacsoránkat, és hozunk annyit, hogy Damiennek is jusson belőle. Amilyen úrihölgy, biztosan nem fog kidobni minket, úgymint kénytelen lesz velünk enni. *Voilà!* Damiennek lesz valami a gyomrában, amikor elindulunk arra a halotti máglyás borzalomra.
- Neferet valami nagyon rosszban sántikál - mondta Stevie Rae.
- Arra mérget vehetsz.

- Még az a szerencse, hogy mindenki ott lesz, így legalább nem ölhet meg senkit.

Aphrodité megvetően felvonta a szemöldökét.

- Neferet mindenki szeme láttára kiszabadította Kalonát, megölte Shekinah-t, majd parancsot adott Starknak, aki ugyebár nem tud hibázni, hogy lőjön le téged, majd ugyanezzel a módszerrel Zoey-t is megpróbálta eltenni láb alól. Ébredj már fel, bugriskám.

- Az én esetemben azért voltak enyhítő körülmények, Z-t pedig nem az egész iskola szeme láttára akarta megöletni, csak egy rakás apáca előtt. Most meg persze azt állítja, hogy Kalona kényszerítette mindkettőre. Ráadásul még mindig csak a mi szavunk áll szemben az övével. Senki nem figyel oda egy csapat tizenévesre meg egy kolostornyi apácára.

- Neferet bármit megtehet ma este, amit csak akar, és mindezt úgy, hogy ártatlannak fog látszani, mint egy csecsemő. Nem hiszem el, hogy neked még mindig kétségeid vannak felőle - húzta el a száját Aphrodité. - Istennőm, nem bírom a gyermeki naivságot. Az egész életük a kaja meg a kaka körül forog. És úgy bíznak mindenkiben...

- Tényleg? - szakította félbe Stevie Rae. - Miről beszélsz? Baba-zsúrt szervezel?

- Ez csak egy analógia, te ostoba. Néhány óra múlva elszabadul a pokol, úgyhogy készítsd fel Z-t, én meg addig megpróbálom összeszedni Damient, nehogy a saját könnyeibe fulladjon a temetésen.

- De azt ugye tudod, hogy most már soha többet nem tehetsz úgy, mint aki nem szereti Damient, mert láttam, amikor *megpuszítad a feje búbját*.

- Amit csillogó és hosszú életem egész hátralévő részében tagadni fogok - mondta Aphrodité.

- Aphrodité, sosem unod meg az öntömjénezést?

Stevie Rae és Aphrodité hirtelen megtorpantak, amikor Kramisha lépett ki eléjük a lánykollégium teraszának árnyékából.

- El kell mennem szemészetre - sóhajtott föl Stevie Rae. - Mindent csak akkor látok meg, ha már itt van az orrom előtt.

- Erről most nem te tehetsz - felelte Aphrodité rezzenéstelen arccal. - Kramisha fekete. Az árnyak is feketék. Ezért nem vettük észre előbb.

Kramisha közelebb lépett hozzájuk, és dühösen meredt Aphroditére.

- Ugye, tudod, hogy amit most mond...

- Kérlek, ne - szakította félbe Aphrodité, és a kollégium ajtajához lépett. - Előítéletek, elnyomás, az Emberi jogok, blablabla. Nálam nagyobb kisebbség nincs ebben az iskolában, úgyhogy kímélj meg a hegyi beszédétől.

Kramisha döbbenetesen pislogott, és pont olyan értetlen kifejezés ült ki az arcára, ahogyan Stevie Rae érezte magát.

- Aphrodité - szólalt meg végül Stevie Rae. - Úgy nézel ki, mint Barbie. Mégis hogy a pokolba lehetnél kisebbség?

Aphrodité a homlokára mutatott, ahol egyáltalán nem volt Jel.

- Ember vagyok egy vámpírokkal és vámpírjelöltekkel teli suliban. Mi ez, ha nem kisebbség? - Azzal kinyitotta az ajtót, és belibbent az épületbe.

- Ez a csaj nem ember - mondta Kramisha. - Inkább olyan, mint egy veszett kutya, de nem akarom megbántani a kutyákat.

Stevie Rae hosszan felsóhajtott.

- Tudom. Igazad van. Nem lehet azzal vádolni, hogy kedves lenne, még akkor sem, amikor tényleg az. Mármint önmagához képest. Persze csak ha van ennek bármi értelme.

- Nincs, de az utóbbi időben amúgy sincs sok logika abban, amit mondasz - felelte Kramisha.

- Tudod mit? Erre most baromira nincs szükségem. Fogalmam sincs, miről beszélsz, és jelen pillanatban nem is érdekel. Viszlát később, Kramisha.

Stevie Rae ki akarta kerülni, de Kramisha határozottan elállta az útját. Megigazította sárga parókáját, és így szólt:

- Semmi szükség rá, hogy ilyen utálatos hangon beszélj velem.

- Egyáltalán nem utálatos a hangom, csak ingerült és fáradt.

- Nem. Utálatos a hangod, és ezt te is nagyon jól tudod. Nem kellene ilyen sokat hazudnod. Nem vagy túl jó benne.

- Oké. Nem fogok ilyen sokat hazudni. - Stevie Rae megköszöri a torkát, megrázta magát, mint macska a nyári zápor után, arcára erőltetett egy nagy, hamis vigyort, és übervidám hangon elkiáltotta magát: - Szevasz, csajszi, jó, hogy látlak, de most sajna mennem kell!

Kramisha felvonta a szemöldökét.

- Oké, először is ne mondd azt, hogy „csajszi”. Nem a *Spinédzserekben* vagyunk, és te nem az a liba vagy, akiből Stacey Dash meg a szőke barátnője menő bombázót csinálnak. Ez nagyon gáz. Másodszor: nem mehetsz még el, mert akarok neked mutatni egy...

- Kramisha! - Stevie Rae megrázta a fejét, és elhátrált a lila füzetlap elől, amit Kramisha felé nyújtott. - Belőlem is csak egy van! Nem tudok mindent egyedül elintézni, ezt a szart is alig bírom kezelni, ami most ránk zúdult. Egyelőre tartsd meg magadnak a jövőmondó verseidet. Legalább addig, míg Z ideér, kicsomagol, és segít megnyugtatni Damient, nehogy levesse magát a legközelebbi háztetőről.

Kramisha hunyorogva nézett rá.

- Az a baj, hogy belőled nem csak egy van.

- Ezzel meg mi a francot akarsz mondani? Szerinted hány Stevie Rae áll most előtted? Jesszusom, bárcsak tudnám kiónozni magam! Akkor egyszerre tudnám szemmel tartani Damient, figyelni Sárkányt, nehogy teljesen megzakkanjon, kimenni Zoey-ért arra a nyavalyás reptérre, megkérdezni tőle, hogy van, esetleg enni valamit, közben pedig felkészülni Jack temetésére és Neferet ma esti aljasságára, bármi legyen is az. Ja, és az egyik énem talán beülhetne a kádba, miközben Kenny Chesney szól a háttérben, és elolvashatná *A Titanic pusztulásának* a végét.

- Arról a könyvről beszélsz, amit tavaly olvastunk irodalomból?

- Igen. Akkor kezdtem el, amikor meghaltam, aztán meg élőhalott lett belőlem, és azóta sem fejeztem be. Pedig tetszett.

- Ezen könnyen segíthetünk. A HAJÓ ELSÜLLYED. MINDENKI MEGHAL. Vége. És most rátérhetnénk valami lényegesebbre? - Ismét meglöbegtette a lila papírlapot.

- Én is tudom, mi történik benne, de attól még lehet jó könyv. - Stevie Rae a füle mögé fésült egy rakoncátlan szőke tincset. - Azt mondod, nem megy nekem a hazudozás? Oké, akkor elárulom az igazságot. Anyukám erre azt mondaná, hogy olyan sokat szedtem a tányéromra, hogy már egyetlen kanállal sem fér rá, ezért kérlek, hanyagoljuk egy időre ezt a verset.

Stevie Rae-t teljesen meglepte, ami ekkor történt. Kramisha közelebb lépett hozzá, behajolt az arcába, és megragadta a vállát. Mélyen a szemébe nézett, és így szólt:

-Te nem akárci vagy, hanem egy Főpapnő. A vörös Főpapnő. Az egyetlen a világon. Ez azt jelenti, hogy muszáj megbirkóznod a feszültséggel. Akármekkora is az. Különösen most, amikor Neferet megint keveri a szart.

- Tudom, de...

Kramisha keményen megszorította a vállát, és közbevágtott:

-Jack meghalt. Senki sem tudja, ki lesz a következő. - A koszorús költő pislogott néhányat, összevonta barna szemöldökét, előrehajolt, és hangosan beleszipantott a levegőbe Stevie Rae arca mellett.

Stevie Rae kitepte magát a szorításából, és hátralépett.

- Te most szagolgatsz engem?

- Igen. Furcsa szagod van. Már korábban is feltűnt. Amikor a kórházban voltál.

- Na és?

Kramisha elgondolkodva tanulmányozta.

- Emlékeztet valamire.

- Anyádra? - kérdezte Stevie Rae mosolyt erőltetve az arcára.

- Távolról sem. De amíg agyalok rajta, elárulhatnád, hová is igyekszel.

- Úgy volt, hogy segíték Aphroditének kaját szerezni Damien macskája és Hercegnő számára. Aztán kimegyek Z elé a reptérre, és elmondom neki, hogy Neferet úgy döntött, átengedi neki a megtiszteltetést, és meggyújthatja Jack halotti máglyáját. Ma este.

- Igen, mindenki tud már róla. Nem tetszik ez nekem.

- Mi? Hogy Zoey gyújtja meg Jack máglyáját?

- Nem. Az, hogy Neferet átengedi neki. - Kramisha megvakarta a fejét, és ettől jobbra-balra mozgott rajta a sárga paróka. - Elmondom, mi lesz: bízd rá Aphroditére Damient meg az állatokat. Aztán menj ki oda - egyik hosszú, aranyszínűre festett körmével bizonytalanul a fák felé intett és csináld meg azt a zölden ragyogós, tanács- kozós mutatványt a földdel.
- Kramisha, erre most tényleg nincs időm.
- Még nem fejeztem be. Újra el kell töltened magad, mielőtt elszabadul a pokol. Nézd, nem vagyok biztos benne, hogy Zoey fel van készülve arra, ami ma este vár rá.
- Ahelyett, hogy félresöpörte volna az útjából Kramishát, Stevie Rae végre elgondolkodott azon, amit mondott.
- Igazad lehet - mondta lassan.
- Nem akar visszajönni. Ezt te is érzed, ugye? - kérdezte Kramisha. Stevie Rae megrántotta a vállát.
- Te mit tennél a helyében? Azok után, amin keresztülment.
- Nem hiszem, hogy máshogy éreznék, éppen azért szólok neked, mert tökéletesen megértem. De nem Zoey az egyetlen, akivel rossz dolgok történtek mostanában. Egyikünknek sem könnyű. Mindnyájunknak meg kell tanulnunk, hogyan kezeljük a helyzetet.
- Nyugi, mindjárt itt lesz, és kézbe veszi a dolgokat - mondta Stevie Rae.
- Nem csak Zoey-ról beszélek. - Kramisha félbehajtotta a lila füzetlapot, és Stevie Rae felé nyújtotta, aki vonakodva elvette. Aztán nagyot sóhajtott, és ki akarta nyitni, de Kramisha megrázta a fejét. - Nem kell előttem elolvasnod. - Stevie Rae kérdő arccal nézett rá.
- Most úgy beszélek hozzád, mint koszorús költő a Főpapnőjéhez, úgyhogy figyelj rám. Fogd ezt a verset, és menj ki a fák közé. Ott olvasd el. Gondold végig jó alaposan. Akármi folyik is itt, azon változtatnod kell. Ez a harmadik komoly figyelmeztetés, amit veled kapcsolatban kapok. Ne fordíts háttal az igazságnak, Stevie Rae, mert amit teszel, az nemcsak a te életedet befolyásolja. Hallod, amit mondok?
- Stevie Rae vett egy nagy levegőt.
- Igen, hallom.

- Helyes. Most pedig menj. - Kramisha elindult a kollégium bejárata felé.
- Szólnál Aphroditének, hogy halaszthatatlan elintéznivalóm akadt, és nem tudok menni?
Kramisha hátrapillantott a válla felett.
- Igen, de akkor jössz nekem egy vacsorával a Red Lobsterben.
- Oké, jól van. Én is szeretem a Lobstert - mondta Stevie Rae.
- És bármit rendelhetek.
- Amit csak akarsz - motyogta Stevie Rae, aztán ismét felsóhajtott, és elindult a fák felé.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

Stevie Rae nem igazán éltette, mit jelent a vers, de abban biztos volt, hogy Kramishának igaza van - legfőbb ideje szembenéznie az igazsággal és változtatnia a helyzeten. A problémát az jelentette, hogy nem tudta, képes-e még megtalálni az igazságot, a változtatásról nem is beszélve. A versre pillantott. Éjszakai látásának köszönhetően ki sem kellett lépnie az öreg tölgyfák árnyékából, amelyek az iskolaudvar Utica utca felé néző oldalát illetve a főbejárathoz vezető mellékutat szegélyezték.

- Ezek a haikuk mindig olyan zavarosak - morogta, miközben újra és újra elolvasta a háromsoros költeményt:

*Mondd meg szívednek
Megfojtanak a titkok Övé a
döntés.*

Rephaimról szólt. És róla. Már megint. Stevie Rae lehuppant a hatalmas fa tövébe, hátát nekivetette durva kérgének. Azt remélte, hogy a tölgyből áradó erő majd megnyugtatja. *Mondjam meg a szívemnek- de mit mondjak neki? Én is tudom, hogy a titkaim megfojtanak, de senkinek nem beszélhetek*

Rephaimról. Övé a döntés? Persze, hogy az, de az apja úgy uralkodik rajta, hogy képtelen szabadon dönteni.

Stevie Rae arra gondolt, mennyire ironikus, hogy a halhatatlan bukott angyal és félig halhatatlan, félig madár fia között ugyanaz a klasszikusan egészségtelen apa-fiú kapcsolat van, mint megannyi családban, ahol a gyerekek meg kell küzdenie a seggfej őseivel. Kalona úgy kezelte, mint a rabszolgáját, és olyan régóta hipnotizálta a zavaros hazugságaival, hogy Rephaimnek már esélye sem volt belátni, mekkora átverés ez az egész.

Az ő kapcsolata Rephaimmel legalább ennyire zavaros volt - megbélyegezték egymást, és Stevie Rae gyakorlatilag húségesküt tett mellette, mert a Fény fekete bikája ezt kérte tőle cserébe a megmentéséért.

- Na jó, nem csak erről volt szó - suttogetta Stevie Rae magában. Már korábban is vonzódott hozzá. - Kedvelem - ismerte be vonakodva, mintha félne, hogy valaki meghallja, de az éjszaka csendes volt, csak a fák vették körül. - Bárcsak tudnám, hogy a megbélyegzésünk miatt érzek-e így, vagy tényleg van benne valami szeretetre méltó.

Ült a fa tövében, és nézte a csupasz ágak pókhálóját a feje fölött. Aztán, ha már egyszer úgy döntött, kiönti a lelkét a fáknak, folytatta:

- Az igazság az, hogy soha többé nem lenne szabad találkoznom vele. - Már a gondolattól is kirázta a hideg, mi történne, ha Sárkány megtudná, hogy megbélyegezték egymást azzal a teremtménnyel, aki megölte Anasztáziát. - Talán az a szabadságról szóló sor azt jelenti, hogyha többet nem találkozom vele, akkor úgy dönt, hogy elmegy. Talán a megbélyegzésünk egy idő után megszűnik, ha nem találkozunk. - Ettől a gondolattól is megborzongott. - Bárcsak valaki megmondaná, mit tegyek - suttogetta kétségbeesetten, és a térdére fektette az állát.

Mintegy válaszként zokogás hangját sodorta felé a szél. Stevie Rae elkomorodott, felállt, oldalra billentette a fejét, és hallgatózott. Igen, valaki kétségkívül keservesen sírt, Igazából nem akarta tudni, hogy ki az. Annyi sírást és zokogást hallott az utóbbi időben, hogy egy időre elege lett belőle, de ez olyan keserves és szívszaggató volt, hogy mégsem tudott hátat fordítani neki - az nem lett volna helyes. Stevie Rae elindult arra, amerről a sírás jött, és hamarosan eljutott az iskola főbejáratát elzáró hatalmas, fekete vaskapuzhoz.

Először csak annyit fogott fel, hogy egy asszony sír az Éjszaka Háza bejárata előtt. Ahogy közelebb ért hozzá, már azt is ki tudta venni, hogy az asszony a kapu előtt térdel, kicsit jobbra a bejárattól. Előtte egy nagy, rózsaszín műanyagszegfűvel díszített, zöld gyászkoszorú. A koszorú előtt egy zöld gyertya állt. Az asszony meggyújtotta, közben továbbra is ömlöttek a szeméből a könnyek, majd előhúzott egy fényképet a táskájából. Amikor az ajkához emelte a képet, hogy megcsókolja, Stevie Rae végre megpillantotta az arcát.

- Anya!

Csak egy alig hallható suttogás volt, ami elhagyta az ajkát, édesanyja mégis azonnal felkapta a fejét, és a tekintete rögtön megtalálta Stevie Rae-t.

- Stevie Rae? Kicsim?

Az ismerős hang egy szempillantás alatt feloldotta Stevie Rae görcsös dermedtségét, és azonnal a kapuhoz rohant. Semmi másra nem tudott gondolni, csak hogy minél előbb megölelhesse az anyját, ezért villámgyorsan átlendült a falon, és a következő pillanatban már ott állt a túloldalon.

- Stevie Rae? - ismételte az anyja suttogva.

Stevie Rae képtelen volt megszólalni, ezért csak bólintott. Szeméből kicsordultak a könnyek, és folyni kezdtek az arcán.

- Ó, kicsim, annyira örülök, hogy még egyszer láthatlak. - Anyja az egyik kezében szorongatott régimódi zsebkendővel törölgette az arcát. Szemmel láthatóan komoly erőfeszítéseket tett, hogy abba tudja hagyni a sírást. - Drágám, jól érzed magad ott, ahol vagy? - Válaszra időt sem hagyva folytatta, miközben úgy nézte Stevie Rae-t, mintha az emlékezetébe akarná vésni az arcvonásait. - Any- nyira hiányzol. Már korábban el akartam jönni, hogy itt hagyjam neked ezt a koszorút, és meggyújtsak érted egy gyertyát, sőt még ezt az aranyos, nyolcadikos fényképedet is elhoztam. De a vihar miatt sokáig ki sem tudtam mozdulni. Aztán mikor újra járhatóvá váltak az utak, azért halogattam az indulást, mert ezzel olyan végérvényessé válik minden. Ha itt hagyom neked ezeket, azzal végleg *halottá nyilvánítalak*. - Az utolsó két szót képtelen volt hangosan kimondani, csak tátogetta őket.

- Ó, anya! Te is nagyon hiányoztál! - Stevie Rae a karjába vetette magát, arcát anyja kék pufikabátjába temette, beszívta az otthon illatát, és kitört belőle a zokogás.

- Itt vagyok, drágám, semmi baj. Minden rendben lesz, meglátod. Minden rendben lesz. - Megsimogatta Stevie Rae hátát, és magához szorította.

Stevie Rae úgy érezte, mintha órák teltek volna el, mire sikerült megnyugodnia, és fel tudott nézni az anyjára. Virginia „Ginny” Johnson könnyes szemmel mosolygott a lányára, előbb homlokon, majd szájon csókolta. Azután benyúlt a kabátja zsebébe, és előhúzott egy másik, még érintetlen zsebkendőt.

- Még szerencse, hogy hoztam magammal még egyet.

- Köszí, anya. Te mindenre gondolsz. - Stevie Rae elvigyorodott, megtörölte az arcát, és kifújta az orrát. - Csokis süti nincs nálad véletlenül?

Anyja összevonta a szemöldökét.

- És hogyan ennéd meg?

- Hát a számmal, mi mással?

- Kicsim - mondta Mrs. Johnson egyre zavartabban. - Engem nem zavar, hogy a *szellemvilágból társalogsz velem*. - Az utolsó néhány szót elváltoztatott hangon, titokzatos kézmozdulatokkal kísérve ejtette ki. - Örülök, hogy újra láthatlak, de őszintén szólva szoknom kell még a gondolatot, hogy kísértet vagy. Az pedig sehogy sem fér a fejembe, hogy tudsz enni és valódi könnyeket sírni.

- Anya, nem vagyok kísértet.

- Akkor csak egy látomás? Nem baj, kicsim. Akkor is szeretlek. Ha akarod, minden héten eljövök és meglátogatlak. Csak azért kérdezem, hogy tudjam.

- Anya, nem vagyok halott. Már nem.

- Halálközeli élményben volt részed?

- El se hinnéd, ha elmondanám.

-Tényleg nem vagy halott? - kérdezte Mrs. Johnson hitetlenkedve.

- Nem, de magam sem tudom, hogy miért. Egyszer meghaltam, aztán visszatértem, és azóta ez van rajtam. - Stevie Rae a homlokán lévő vörös Jele és az arcát keretező szőlőindákra mutatott. - Úgy tűnik, én vagyok az első vörös vámpír Főpapnő a világon.

Anyja egyszer már abbahagyta a sírást, de Stevie Rae szavai újra könnyeket csaltak a szemébe.

- Nem vagy halott... - suttogta zokogva. - Nem vagy halott...

Stevie Rae ismét közelebb lépett az anyjához, és átölelte.

- Ne haragudj, hogy nem szóltam róla. Akartam. Tényleg akartam. De egy ideig nem voltam önmagam, miután feltámadtam. Aztán meg teljesen elszabadult a pokol a suliban. Nem volt egy perc időm, még annyi se, hogy felhívjalak. Meg mit is mondtam volna? „Szia, anya, ne rakd le, én vagyok az, és feltámadtam”? Nem tudtam, mit csináljak. Ne haragudj rám - ismételte, miközben csukott szemmel kapaszkodott az anyjába,

- Nyugi, minden rendben van. Nyugi. Csak az számít, hogy itt vagy, nincs semmi bajod. - Lefejtette magáról Stevie Rae-t, hogy jó alaposan végig tudja mérni. - Ugye minden rendben van, kicsim?

-Jól vagyok, anya.

Mrs. Johnson megfogta Stevie Rae állát, és felemelte, hogy a lánya kénytelen legyen a szemébe nézni. Aztán megrázta a fejét, és határozott hangon megdorgálta:

- Nem szép dolog hazudni az anyádnak.

Stevie Rae nem tudta, mit feleljen erre. Szótlanul bámult az anyjára, és közben érezte, hogy a benne felgyülemlett titkok és hazugságok bármelyik pillanatban átszakíthatják a gátat, és kiömölhetnek belőle.

Édesanyja megfogta mindkét kezét, és a szemébe nézett.

- Itt vagyok, kicsim. Szeretlek. Nekem elmondhatod.

- Bajban vagyok - felelte Stevie Rae, - Nagy bajban.

Anyja hangja tele volt szeretettel és melegséggel.

- Kicsim, a halálnál semmi sem lehet rosszabb.

Ez adta meg a végső lökést Stevie Rae számára - anyja feltétel nélküli szeretete. Vett egy nagy levegőt, aztán kifújta, és beszélni kezdett:

- Megbélyegeztük egymást egy szörnyeteggel. Egy félig ember, félig madár teremtménnyel. Rettenetes dolgokat követett el. Embereket és vámpírokat is ölt.

Mrs. Johnson arckifejezése nem változott meg, de mintha erősebben szorította volna Stevie Rae kezét.

- Ez a teremtmény itt van? Tulsában?

Stevie Rae bólintott.

- Igen, de bujkál. Senki nem tud rólunk az Éjszaka Házában.
 - Még Zoey sem?
 - Nem, ő főleg nem. Teljesen kiakadna. A pokolba is, anya, bárki kiakadna, ha megtudná. És tudom, hogy előbb vagy utóbb ki fog derülni. Meg fog történni, és nem tudom, mit tehetnék ellene. Annyira szörnyű ez az egész. Mindenki gyűlölni fog. Senki nem fog megérteni.
 - Nem fog mindenki gyűlölni. Én nem gyűlöllek.
- Stevie Rae felsóhajtott, és szomorúan elmosolyodott.
- De te az anyám vagy. Neked az a dolgod, hogy szeress.
 - A barátaidnak is az a dolgod, ha tényleg igaz barátok. - Egy pillanatra elhallgatott, majd lassan megkérdezte: - Kicsim, ez a teremtmény kényszerített téged? Nem sokat tudok a vámpírok szokásairól, de az köztudott, hogy ez a megbélyegzés komoly dolog. Akaratod ellenére történt ez az egész? Mert ha így van, akkor nyugodtan elmondhatod az iskolában. Meg kell érteniük, és biztosan van valami mód arra, hogy megszabadulj tőle.
 - Nem, anya. Azért bélyegeztük meg egymást Rephaimmel, mert megmentette az életemet.
 - Ő hozott vissza a halálból?
- Stevie Rae megrázta a fejét.
- Nem, nem tudom pontosan, hogyan támadtam fel, csak azt, hogy Neferetnek köze van hozzá.
 - Akkor köszönettel tartozom neki. Talán az lenne a legjobb, ha...
 - Nem, anya! Tartsd távol magad az iskolától, és legfőképpen Neferettől. Akármit tett is, nem a jó szándék vezérelte. Úgy tesz, mintha jó lenne, de valójában pont az ellenkezője.
 - És ez a teremtmény, akit Rephaimnek nevezel?
 - Ő hosszú ideje a Sötétség oldalán áll. Az apja nagyon gonosz, és nem tudja magát kivonni a befolyása alól.
 - De megmentette az életedet? - kérdezte Mrs. Johnson.
 - Kétszer is, anya, és tudom, hogy bármikor megtenné újra.
 - Felteszek két kérdést. Gondolkodj, mielőtt válaszolsz rájuk.
 - Igenis, anya.
 - Először is: látod benne a jót?
 - Igen - felelte Stevie Rae habozás nélkül. - Egyértelműen.

- Másodszor: képes lenne bántani téged? Biztonságban érzed magad mellette?

- Szembeszállt egy leírhatatlanul borzalmas szörnyvel, hogy megmentsen, és amikor így tett, az a szörny ellene fordult és bántotta. Kegyetlen módon. Rephaim azért csinálta ezt, hogy megvédjen. Őszintén úgy gondolom, hogy előbb ölné meg magát, mint hogy engem bántson.

- Elmondom, mit lát a szívem. Nem kezdek el azon gondolkodni, hogyan lehet valaki egyszerre ember és madár, de ez nem is lényeges, mivel megmentette az életed, és kötődsz hozzá. A lényeg az, drágám, hogy amikor eljön az idő és választania kell sötét múltja és veled közös jövője között, ha elég erős hozzá, téged fog választani.

- De a barátaim sosem fogják elfogadni, a vámpírok pedig biztosan meg akarják majd ölni.

- Ha a te Rephaimed valóban elkövette azokat a borzalmakat, amiket mondtál, akkor vállalnia kell a következményeit. De ez az ő dolga, nem a tiéd. Ne feledd, hogy az egyetlen személy, akinek irányíthatod a cselekedeteit, az te magad vagy. Tedd azt, amit helyesnek látsz. Ebben mindig jó voltál. Véd meg az igazadat. Állj ki azért, amiben hiszel. Ennél többet nem tudsz tenni. És ha ez a Rephaim is melléd áll, talán magad is meglepődés azon, ami történik.

Stevie Rae érezte, hogy a szeme megtelik könnyel.

- Azt mondta, látogassalak meg, Rephaim nem ismerte az anyját. Az apja megerőszkolta, és belehalt a szülésbe. De nemrég mégis azt mondta, hogy keresselek meg valahogy.

- Egy szörnyeteg sosem mondana ilyet.

- Ő nem ember, anya. - Stevie Rae olyan erővel szorította meg az anyja kezét, hogy érezte, elzsibbadnak az ujjai, de nem engedte el. Soha többé nem akarta elengedni.

- Stevie Rae, te sem vagy már ember, ez mégsem változtat az érzéseimen. Ez a Rephaim megmentette az életed. Kétszer. Úgyhogy engem az sem érdekel, ha félig orrszarvú. Megmentette a lányomat, ezért hálával tartozom neki, és ha találkozom vele, kap tőlem egy jó nagy ölelést.

Stevie Rae önkéntelenül is elnevette magát, ahogy elképzelte, amint az anyja megöleli Rephaimet.

- Átadom neki.

Mrs. Johnson arca elkomolyodott.

- Te is tudod, hogy minél előbb beszélsz róla a többieknek, annál jobb, ugye?
- Tudom. Igyekszem. De annyi minden van most, hogy nem ez a legmegfelelőbb időpont arra, hogy rájuk zúdítsam.
- Az igazságra minden idő megfelelő - felelte az anyja.
- Jaj, anya, nem tudom, hogy kerülhettem ekkora slamasztikába.
- Hogyne tudnád, kicsim. Itt sem voltam, mégis tudom, hogy van valami ebben a teremtményben, ami megérintett téged, és azt is érzem, hogy végül eljön számára a megváltás.
- De csak ha elég erős hozzá - mondta Stevie Rae. - És nem tudom, hogy az-e, Amennyire tudom, soha nem szállt még szembe az apjával.
- Az apja beleegyezne abba, hogy együtt legyetek?
- A világ minden kincséért sem - rázta meg a fejét Stevie Rae.
- Mégis megmentette az életed kétszer, és megbélyegeztétek egymást. Kicsim, ez nekem azt jelenti, hogy egy ideje már szembeszállt az apjával.
- Nem, mert ezt mind akkor csinálta, amikor az apja, hogy is mondjam, házon kívül volt. De most visszatért, és Rephaim újra azt teszi, amit mond neki.
- Tényleg? Honnan tudod?
- Ma este mondta, amikor... - Stevie Rae hirtelen elhallgatott, és tágra nyílt a szeme.
- Anyja mosolyogva bólintott,
- Látod?
- Az Istennőre, igazad van, anya!
- Még szép, hogy igazam van. Az anyád vagyok.
- Szeretlek!
- Én is szeretlek, kicsim.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Rephaim

- Nem hiszem el, hogy valóban ezt akarod tenni - mondta Kalona fel-alá járkálva a Mayo toronyház tetőteraszán.
- Azért teszem, mert szükséges, itt az ideje, és így a helyes! - Neferet úgy emelte fel a hangját, mint aki bármelyik pillanatban dührohámot kaphat.
- Így a helyes? Úgy beszélsz, mintha a Fény szolgálatában állnál! - Rephaim képtelen volt uralkodni magán, és tudta, hogy szavaiból csak úgy süt a hitetlenkedés.
Neferet felé fordult. Felemelte a kezét. Rephaim látta a fekete csápokat tekeregni a levegőben, majd azt is, ahogy bekúsznak Neferet bőre alá. A látványtól görcsbe rándult a gyomra, mert eszébe jutott a Sötétség érintése. Önkéntelenül is hátrált egy lépést.
- Megkérdőjelezted a tetteimet, te korcs? - Neferet fenyegetően magasodott fölé, mint aki kész ráuszítani a Sötétséget.
- Rephaim nem kérdőjelezi meg a tetteidet, mint ahogy én sem teszek ilyet. - Kalona néhány lépéssel Neferet előtt termett, eltakarva előle a Hollómást, aztán nyugodt hangon folytatta: - Egyszerűen csak meg vagyunk lepve,
- Zoey és a szövetségesei erre számítanak a legkevésbé. Ezért, bármennyire is nehezemre esik, átmenetileg hajlandó vagyok lealacsonyítani magam. Ezzel kihúszom Zoey méregfogát. Elég lesz egyetlen rossz szót szólnia rám, és mindenki látni fogja, hogy valójában csak egy hisztis kisgyerek.
- Azt hittem, megölni akarod, nem megalázni - szólalt meg ismét Rephaim.
Neferet úgy nézett rá, mint egy idiótára.
- Megölhetném ma este, megvan hozzá a hatalmam, de óhatatlanul is feltűnést keltenék vele. Még a végén a Főtanácsban ülő bolondok is úgy éreznék, hogy ide kell jönniük - hogy szemmel tartsanak és

beleavatkozzanak a terveimbe. Nem, erre semmi szükségem. Azt akarom, hogy Zoey Redbird visszakerüljön oda, ahová való. Egyszerű vámpírjelölt, és mostantól úgy is fogják kezelni. És miközben Zoey-val elbánok, a kis barátainál is teszek egy látogatást. Elsősorban annál, aki az első vörös Főpapnőnek hívja magát. - Neferet gúnyosan felnevetett. - Stevie Rae? Mint Főpapnő? Nevetséges. Késztetést érzek rá, hogy eláruljam, kicsoda valójában.

- Miért, kicsoda? - Rephaim nem tudta magában tartani a kérdést, de igyekezett minél közömbösebb hangon és arckifejezéssel kimondani.

- Vámpír, aki egyszer már megismerte és el is fogadta a Sötétséget.

- De végül a Fényt a választotta - mondta Rephaim, de azonnal rájött, hogy nem kellett volna megszólalnia, amikor meglátta Neferet összeszűkülő tekintetét.

- Akit egyszer a Sötétség megérintett, az örökre megváltozik - szólalt meg Kalona.

Neferet mézesházasan elmosolyodott.

- Milyen igazad van, drága hitvesem.

- Nem lehet, hogy a Sötétség érintése csak erősebbé tette a Vöröst? - Rephaim képtelen volt abbahagyni a kérdezősködést.

- Dehogynem. A Vörös, fiatalága és tapasztalatlansága ellenére, nagy hatalommal rendelkező vámpír, éppen ezért vehetnék nagy hasznát - magyarázta Kalona.

- Biztosra veszem, hogy sokkal több van Stevie Rae-ben, mint amennyit a barátainak elárul, Láttam, hogyan viselkedett a Sötét Oldalon. Szinte lubickolt benne - mondta Neferet. - Ezért mondom, hogy szemmel kell tartanunk, és kideríteni, mi rejtőzik a *vidám, ártatlan* álarc mögött. - Neferet maró gúnnyal ejtette ki a szavakat.

- Ahhhogy kíváncsi vagy - felelte Rephaim, és gyűlölte magát, amiért a Neferet iránt érzett dűhe állatiassá tette a beszédét.

Neferet hosszasan méregette.

- Megváltoztál.

Rephaim igyekezett állni a tekintetét.

~ Apám távollétében közelebb jártam a halálhoz és a Sötétséghez, mint korábban bármikor hosszú életem során. Ha úgy érzed, megváltoztam, az talán ennek köszönhető.

-Talán igen - mondta Neferet lassan. - Talán nem. Miért van olyan érzésem, mintha nem örülnél annak, hogy apád és én visz- szatértünk Tulsába?

Rephaim uralkodott magán, nehogy a Tsi Sgili észrevegye a benne kavargó indulatokat.

- Apám legkedvesebb fia vagyok, Mint mindig, most is mellette állok. A tőle távol töltött napok életem legsötétebb időszakát jelentették.

- Na ne mondd! Te szegény - horkant fel Neferet gúnyosan, majd megvetően elfordult tőle, és Kalonára nézett. - *Legkedvesebb* fiadról jut eszembe: hol van a többi torzszülött, akiket a gyerekeidnek nevezel? Nem hinném, hogy egy maroknyi vámpírjelölt meg néhány apáca mindannyiukat meggyilkolta volna.

Kalona állkapcsa megfeszült, majd ismét elernyed. Rephaim látta, hogy apja alig tud uralkodni haragján, ezért gyorsan közbeszólt:

- Vannak fivéreim, akik túléltek. Amikor számúzték benneteket, ők is veletek tartottak.

Neferet szeme elkeskenyedett.

- Már nem vagyok számúzott.

Már nem, gondolta magában Rephaim, miközben állta Neferet - tekintetét, *de egy maroknyi vámpírjelöltnek meg néhány apácának egyszer már sikerült elkergetnie.*

Kalona ismét magára vonta a Tsi Sgili figyelmét.

- A többiek nem olyanok, mint Rephaim. Egyedül nem lennének képesek elrejtőzni egy városban. Nekik irányításra van szükségük. Biztosan valahol a civilizációtól távolabb találtak búvóhelyet. - Szavai csak úgy fortyogtak az elfojtott indulattól, Rephaim pedig azon tűnődött, hogyan lehet ennyire vak Neferet. Tényleg azt hiszi, hogy a végtelenségig gyötörhet egy halhatatlant anélkül, hogy ennek meg kellene fizetnie az árát?

- Visszatértünk. Nekik is itt kellene lenniük. Torzszülöttek, de azért hasznukat vehetnénk. Napközben elbújhatnának itt, persze nem a hálósobámban. - Kezével a fényűző tetőtéri lakás felé intett. - Éjszaka pedig odakint várhatnák a parancsaimat.

- Mármint az *én* parancsaimat. - Kalona nem emelte fel a hangját, szavaitól mégis libabőrös lett Rephaim karja. - Az én fiaim csak nekem

engedelmeskednek. Vérük örökre hozzám láncolja őket. Csak én parancsolhatok nekik.

- Akkor azt is meg tudod parancsolni nekik, hogy jöjjenek ide?

- Igen.

- Akkor hívd ide őket, vagy bízd rá Rephaimre, nekem mindegy. Ne kelljen már mindent nekem csinálnom.

- Ahogy kívánod - felelte Kalona Rephaim korábbi szavait visszhangozva.

- Most pedig megyek, és megalázom magam egy iskolányi alacsonyabb rendű teremtmény előtt. Mindezt azért, mert képtelen voltál betartani az ígéretedet, és Zoey Redbird visszatért a Túlvilágról. - Zöld szeme jéghidegen villogott. - Ezért parancsolok most én neked. Itt várj, amíg visszatérek. - Azzal Neferet otthagya őket a tetőterazon. Hosszú ruháját majdnem odacsípte a csukódó ajtó, de az utolsó pillanatban a ruhán apró remegés futott végig, és közelebb simult a Tsi Sgili testéhez, fekete szurokként tapadva a bokájára.

Rephaim szembefordult az apjával, a halhatatlan lénnel, akit évszázadok óta szolgált hűségesen.

- Hogy engedheted meg, hogy így beszéljen veled? Hogy így kihasználjon? Torzszülötteknek nevezte a testvéreimet, pedig ő az igazi szörnyeteg! - Rephaim tudta, hogy nem lenne szabad így beszélnie az apjával, de képtelen volt uralkodni magán. Nem tudott beletörődni, hogy a büszke és hatalmas Kalonát úgy ugráltatják, mint egy szolgát.

Amikor Kalona elindult felé, Rephaim felkészült a legrosszabbra. Ismerte már, milyen az, amikor apja szabadjára engedi a haragját - tudta, mire számíthat. Kalona széttárta hatalmas szárnyát, és fia fölé magasodott, de végül nem ütötte meg Rephaimet. Amikor a Hollómás apja szemébe nézett, harag helyett csak kétségbeesést látott benne.

Kalona úgy nézett ki, mint egy isten, aki alászállt az égből.

- Te is ellenem fordulsz, fiam? Tőle nem számítottam másra, mint tiszteletlenségre és hűtlenségre; hiszen elárulta az istennőjét azért, hogy kiszabadítson. Rólad azonban sosem gondoltam volna, hogy ellenem fordulsz.

- Nem, apám! Én nem! - mondta Rephaim kitörölve minden Stevie Rae-vel kapcsolatos gondolatot az elméjéből. - Egyszerűen csak nem bírom elviselni, ahogy bánik veled.

- Ezért kell minél gyorsabban megtalálnom a módját, hogyan tehetném semmissé azt az átkozott esküt. - Kalona dühödten mordult egyet, és a terasz kőkorlátjához lépett. Tekintete az éjszaka sötétjébe révedt. - Bárcsak Nüx kimaradt volna a Starkkal vívott csatából. Akkor a fiú meghalt volna, Zoey pedig egyedül sosem lett volna képes visszatérni a testébe és ebbe a világba. Két szerelme halálát ő sem élte volna túl.

Rephaim követte apját a korláthoz.

- Meghalt? Megölted Starkot a Túlvilágon?

Kalona felhorkant.

- Persze, hogy megöltem. Megküzdöttünk, és legyőztem. Esélye sem volt ellenem, hiába sikerült Védelmeszövé válnia, hiába kapta meg a Védelmeszők kardját.

- Nüx feltámasztotta Starkot? - kérdezte Rephaim hitetlenkedve. - De hiszen az Istennő sosem szokott beleavatkozni a halandók dolgába. Stark szabad akaratából döntött úgy, hogy megvédi téled Zoey-t, vagy nem?

- Nem Nüx támasztotta fel Starkot. Én voltam.

Rephaim döbbenetesen pislantott.

- Te?

Kalona bólintott, és tovább kémlelte az éjszakai égboltot. Nem nézett a fia szemébe, szavai pedig úgy törtek elő a torkából, mintha minden egyes szó elviselhetetlen fájdalmat okozott volna neki.

- Megöltem Starkot. Azt reméltem, Zoey-t ez annyira megviseli, hogy meghátrál, és ott marad a Túlvilágon harcosa és társa lelkével. Vagy szelleme örökre összetörik, és Caoinic Shi lesz belőle, ki nyughatatlanul bolyong az idők végezetéig. - Kalona egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. - Bár ez utóbbit nem kívántam neki. Nem gyűlölöm annyira, mint Neferet.

Rephaimnek úgy tűnt, apja nem hozzá beszél, inkább csak hangosan gondolkodik, ezért amikor Kalona elhallgatott, ő sem szólalt meg, nem akarta félbeszakítani, csak várt türelmesen, hogy folytassa.

- Zoey erősebb, mint gondoltam - szólalt meg újra Kalona. - Ahelyett, hogy meghátrált vagy összetört volna, támadásba lendült. - A szárnyas halhatatlan ajkára mosolyt csalt az emlék. - A saját lándzsával nyársalt fel, majd rám parancsolt, hogy adjam vissza Stark életét, így fizetve a megölt fiúért. Természetesen visszautasítottam.

Rephaim nem tudott tovább csöndben maradni.
- Pedig egy kioltott élet súlyos kötelezettséget jelent, apám.
- Igaz, de én nagy hatalmú halhatatlan vagyok. A halandókra érvényes szabályok rám nem vonatkoznak.

Rephaim gondolatai hideg szélként süvítettek keresztül az elméjén: *Talán téved. Talán a mi most történik veled, az mind olyan események következménye, amikről azt hitte, felettük áll.* Rephaimnek azonban több esze volt annál, semmint kijavítsa Kalonát, ezért csak ennyit mondott:

- Visszautasítottad Zoey kérését, és azután mi történt?
- Nüx történt - mondta Kalona keserűen. - Egy kamasz Főpapnő kérését vissza tudtam utasítani. Egy Istennő parancsát azonban nem. Azt soha. Ezért egy cseppnyi halhatatlanságot átleheltem Starkba. Életre kelt. Zoey visszatért a testébe, és sikerült a harcosát is megmentenie a Túlvilágról. Én pedig azóta a Tsi Sgili rabszolgája vagyok, aki szerintem teljesen megőrült. - Kalona Rep-haimre pillantott. - Ha nem sikerül feloldanom ezt a kötést, én is megőrülök veled együtt. Olyan szoros kapcsolatban áll a Sötétiséggel, amelyet évszázadok óta nem érzékeltem. Egyszerre csábító és veszedelmes az a hatalom, amellyel bír.

-Meg kellene ölnöd Zoey-t. - Rephaim lassan, tétovázva mondta ki a szavakat. Gyűlölte magát érte, mert tudta, hogy Zoey halála milyen fájdalmat okozna Stevie Rae-nek.

- Már nekem is eszembe jutott. - Rephaim visszafojtott lélegzettel várta, hogy Kalona folytassa. - De attól tartok, hogy Zoey Redbird meggyilkolása nyílt szembeszegülés lenne Nüxszel. Évszázadok óta nem az Istennőt szolgálom. Számtalan olyan dolgot követtem el, ami az ő szemében... - Kalona ismét elhallgatott, kereste a megfelelő szót - ...megbocsáthatatlan. De soha nem öltem még papnőt, aki az ő szolgálatában áll.

- Félsz Nüxtől? - kérdezte Rephaim.
- Csak a bolond nem fél egy istennőtől. Neferet is azért nem öli meg Zoey-t, mert tart Nüx haragjától, de ezt még magának sem vallja be.
- Neferetet annyira beszennyezte a Sötétiség, hogy már képtelen racionálisan gondolkodni - mondta Rephaim.
- Ez igaz, de az, hogy irracionális, még nem jelenti azt, hogy ostoba. A Vörössel kapcsolatban például igaza lehet. Szerintem sem elképzelhetetlen, hogy sikerüljön letéríteni választott útvjáról. - Kalona

megvonta a vállát. - Ha mégsem, és továbbra is kitart Zoey mellett, akkor Neferet fogja elpusztítani.

- Apám, nem hinném, hogy Stevie Rae egyszerűen csak Zoey oldalán állna. Szerintem ő Nüx útját követi. Nem lehet, hogy Nüx első vörös Főpapnője különleges az Istennő számára, és ezért ugyanúgy megvédi, mint Zoey-t?

- Van logika a szavaidban, fiam. - Kalona egyetértően bólintott. - Ha valóban nem hajlandó letérni az Istennő útjáról, akkor nem fogom bántani a Vöröst. Nüx haragja nem rám, hanem Neferetre fog lesújtani, ha megöli Stevie Rae-t.

Rephaim igyekezett uralkodni a hangján és az arcvonásain.

- Bölcs döntés, apám.

- De természetesen más módon is lehet akadályozni egy Főpapnőt, nemcsak úgy, hogy megöljük.

- Hogyan akarod bármiben is megakadályozni a Vöröst? - kérdezte Rephaim.

- Egyelőre nem tervezek ellene semmit, előbb látni akarom, mire jut vele Neferet. Aztán vagy felhasználom az erejét, vagy félreállok, amikor Neferet megöli. - Kalona elengedte a kérdést a füle mellett. - Inkább Zoey-n jár az eszem. Ha sikerülne rávenni, hogy nyíltan szembeszálljon Neferettel, az elvonná a Tsi Sgili figyelmét, és talán feloldhatnám a kötést, ami hozzáláncol.

- De Neferet terve szerint, ha Zoey bármit tesz vagy mond ellene a ma este után, azzal csak saját magát teszi hiteltelenné. Zoey éppen elég bölcs ahhoz, hogy ezt belássa. Nem fog nyíltan szembeszállni Neferettel.

Kalona elmosolyodott.

- Igen ám, de mi van akkor, ha a harcosa, a Védelmesője, akiben feltétel nélkül megbízik, azt kezdi sugdosni a fülébe, hogy nem tűrheti tovább Neferet gaztetteit? Hogy a főpapnői rang kötelezi, és bármi legyen is a következménye, szembe kell szállnia Neferettel.

- Stark sosem tenne ilyet.

Kalona mosolya még szélesebbre húzódott.

- A szellemem képes belépni Stark testébe.

Rephaimnek elakadt a lélegzete.

- Hogyan lehetséges ez?

Kalona még mindig vigyorogva megvonta széles vállát.

- Nem tudom. Soha nem tapasztaltam még ilyet korábban.
 - Szóval ez több annál, mint belépni az álmok birodalmába, és felkutatni egy alvó lelket?
 - Sokkal több. Stark teljesen éber volt, amikor követtem a kapcsolatot, amelyről azt hittem, A-yához fog elvezetni az álmok birodalmába, és ott megtalálom Zoey-t, ha alszik. Ehelyett Starkhoz vezetett el - jobban mondva Starkba. Szerintem biztosan érzékelt belőle valamit, de arra aligha jött rá, hogy én vagyok az. - Kalona elgondolkodva oldalra billentette a fejét. - Talán azért tudok belépni a testébe, mert valóban átadtam neki egy cseppnyit a saját halhatatlanságomból.
... *Átadtam neki egy cseppnyit a saját halhatatlanságomból.* Apja szavai tovább visszhangoztak Rephaim elméjében. A megoldás ott volt az orruk előtt - csak képtelen voltak meglátni.
 - Csináltál már ilyet korábban?
- Kalona arcáról lehervadt a mosoly.
- Természetesen nem. Halhatatlanságom nem olyasvalami, amit szívesen megosztanék másokkal.
- Rephaim hirtelen megvilágosodott. Egyszerre rájött a megoldásra. Nem csoda, hogy Kalona olyan másnak tűnt, mióta visszatért a Túlvilágról. Most már mindent értett.
- Apám! Mi volt a Neferetnek tett esküd pontos szövege?
- Kalona értetlenül nézett a fiára, de megismételte az esküt: „Ha kudarcot vallok, és nem sikerül megölnöm Zoey Redbirdöt, Nüx vámpírpjelőt Főpapnőjét, akkor Neferet uralkodhat a lelkem fölött egészen addig, míg halhatatlan életem véget nem ér.”
- Rephaim megremegett az izgalomtól.
- És honnan tudod, hogy Neferet valóban uralkodik a lelked fölött?
 - Nem öltem meg Zoey-t; tehát nyilván uralkodik fölöttem.
 - Nem, apám. Ha megosztottad Starkkal a halhatatlanságodat, akkor már nem vagy teljes egészében halhatatlan, mint ahogy Stark sem egyszerű halandó többé. Tehát az életed halhatatlanként véget ért. Az eskü feltételei nem adottak, soha nem is voltak azok. Nem vagy Neferet rabszolgája.
 - Nem vagyok Neferet rabszolgája? - Kalona arcára előbb hitetlenkedés, majd döbbenet, végül öröm ült ki.
 - Biztos vagyok benne, hogy nem - erősítette meg Rephaim.

- Erről csak egyetlen módon bizonyosodhatunk meg - mondta Kalona.

Rephaim bólintott.

- Nyíltan szembe kell szegülnöd velem.

- Nincs olyan, amit ennél szívesebben tennék meg, fiam.

Miközben Rephaim az apját figyelte, aki széttárta a karját, és boldogan üvöltött az égre, a lelke mélyén tudta, hogy ma éjjel minden megváltozik, és ha törik, ha szakad, ki kell találnia, hogyan óvhatná meg Stevie Rae-t,

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

- Fáradtnak tűnsz, - Megérintettem Stark arcát, mintha le tudnám törölni a sötét karikákat a szeme alól. - Azt hittem, aludtál útközben.

Stark belecsókolt a tenyerembe, és megpróbálta felöltetni a védjegyévé vált gunyoros félmosolyt, de látványosan kudarcot vallott,

-Jól vagyok. Csak az időeltolódás.

- Hogy érezheted az időeltolódást, amikor még ki sem nyitották a gép ajtaját? - Állammal a vámpír légi kísérő felé böktem, aki buzgón ügködött a repülőgép ajtajának kinyitására. Nemsokára sziszegő hang hallatszott, mint amikor kieresztik valahonnan a levegőt, majd a biztonsági övek lámpácskája idegesítő *ding-ding!* hangot hallatott.

- Tessék, nyitva van. Most már lehetek fáradt az időeltolódás miatt? - kérdezte Stark, miközben kicsatolta a biztonsági övét.

Tudtam, hogy mellébeszél, ezért elkaptam a csuklóját, és nem engedtem, hogy felálljon az ülésből.

- Tudod, hogy érzem, valami nincs rendben.

Stark felsóhajtott.

- Csak megint rosszat álmodtam, ennyi az egész. És amikor felébredek, alig emlékszem rá. Valahogy ez a legrosszabb benne. Valószínűleg a túlvilági utazás utóhatása.

- Nagyszerű, PSSz-ed van, Tudtam. Mintha olvastam volna valamelyik hírlevélben, hogy Sárkány az iskola mentálhigiénés tanácsadója. Talán fel kellene keresned, és....

- Nem! - szakított félbe Stark, és amikor összevontam a szemöldökömet, megpuszilta az orrom. - Hagyd abba az aggodást. Jól vagyok. Semmi szükség rá, hogy Sárkánnyal beszéljem meg a rémálmaimat. Ráadásul azt sem tudom, mi a franc ez a PSSz, de úgy hangzik, mint valami nemi betegség fortélyosan rövidítve.

Önkéntelenül is felnevettem.

- Fortélyosan? Úgy beszélsz, mint Seoras.

- 'gen, 'sszony, nem véletlenül! 'meld ki a hátsódat 'bból a székből! Elkomorodtam.

- Soha többé ne hívj „asszony”-nak, Megértetted? És van valami ijesztő abban, milyen tökéletesen tudod utánozni a kiejtését. - De abban igaza volt, hogy ideje leszállni a gépről, ezért felálltam, és megvártam, hogy felkapja a csomagomat. Már a repülőgéphez tolt lépcsőn haladtunk lefelé, amikor hozzátettem: - A PSSz egyébként a poszttraumás stressz szindróma rövidítése.

- Ezt meg honnan tudod?

- Beütöttem a tüneteidet a Google-ba, és ezt adta ki.

- Hogy mit csináltál? - kérdezte olyan hangosan, hogy egy hímzett pulóveres nő odafordult, és rosszállóan nézett ránk.

- Csss. - Belekaroltam. Nem akartam, hogy mindenki hallja, miről beszélünk. - Furcsán viselkedsz: fáradt vagy, szétszórt, morgorva és feledékeny. Rákerestem a tüneteidre, és a PSSz jött ki. Valószínűleg szakember segítségére lenne szükséged.

Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

- Z, szeretlek. Megvédelek, és életem hátralévő részében melletted leszek. De ígérd meg, hogy soha többé nem kutakodsz a neten egészségügyi problémák után. Főleg nem akkor, ha azok velem kapcsolatosak.

- Csak szeretek jól informált lenni.

- Szereted halálra rémíteni magad a bizarr ostobaságokkal, amiket a Google kidob neked,

- Na és akkor mi van?

Elvagyorodott, ezúttal a jól ismert gunyoros, magabiztos, mégis imádni való vigyorával.

- Szóval beismered.

-Azt nem mondtam. - Megböktem a könyökömmel. Másra már nem volt időm, mert abban a pillanatban rám zúdult egy miniatűr oklahomai tornádó.

- Zoey! Uramatyám, de jó, hogy látlak! Borzasztóan hiányoztál! Jól vagy? Rettenetes, ami Jackkel történt, igaz? - Stevie Rae a nyakamba borult, és beszéd közben is folyamatosan sírt.

-Jaj, Stevie Rae, te is nagyon hiányoztál! - Természetesen én is elsírtam magam, aztán csak álltunk szorosán átölelve egymást, mintha ettől minden jóra fordulhatna feje tetejére állt világunkban.

Stevie Rae válla felett megpillantottam Starkot, aki mosolyogva nézett minket. A farmerja zsebéből előhúzott néhány papír zsebkendőt. Mióta visszatért a Túlvilágról, mindig tartott magánál egy csomaggal. Arra gondoltam, hogy egy csipetnyi figyelmesség és szeretet talán mégis képes *majdnem* mindent jobbá változtatni,

- Gyerünk - mondtam Stevie Rae-nek, miután mindketten kaptunk Starktól egy-egy zsepit. Egymásba karoltunk, és hármásban elindultunk a hatalmas forgóajtó felé, amely a hideg tulsai éjszakába vezetett minket. - Gyerünk haza, útközben pedig elmesélhetsz mindent arról a hatalmas, bűzlő rakás lókupacról, ami rám vár.

- Vigyázz a szádra, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

- Nagyi! - Kiszabadítottam magam Stevie Rae és Stark közül, hogy oda tudjak szaladni hozzá. A nyakába borultam, és átöleltem. Teljesen elborított a belőle áradó szeretet és levendulaszag. - Ó, nagyi, annyira örülök, hogy itt vagy!

- *U-we-tsi-a-ge-ya*, lányom, hadd nézzelek. - Nagyi megfogta a vállamat, eltartott magától, és megvizsgálta az arcomat, - Igaz; valóban újra önmagad, vagy. - Behunyta a szemét, megszorította a vállamat, és azt mormolta: - Köszönöm, Mindenek Anyja. - Aztán ismét átöleltük egymást, és boldogan neveltünk, hogy végre viszontlátjuk egymást,

- Honnan tudtad, hogy itt leszek? - kérdeztem, amikor végre kibontakoztunk egymás karjaiból.

- Csak nem a menő szuperérzékei súgták meg? - kérdezte Stevie Rae, és közelebb lépett, hogy ő is megölelje nagyit.

- Nem - felelte a nagymamám, és Stevie Rae-ről Starkra pillantott. - Ennél sokkal hétköznapiabb a magyarázat. - Üdvözült mosoly jelent meg az ajkán. - Bár nem tudom, hogy ez a legmegfelelőbb szó-e arra, ami történt, egy daliás harcost ugyanis semmiképpen sem lehet hétköznapiinak titulálni.

- Stark? Te hívtad fel a nagymamámat?

Vigyorogva bólintott.

- Igen, végre volt ürügyem, hogy szóba elegyedjek még egy gyönyörű nővel, akit Redbirdnek hívnak.

- Gyere ide, te szívtipró - intett neki nagyi.

Hitetlenkedve ráztam a fejem, miközben Stark óvatosan átölelte

nagyit, mint aki attól fél, hogy összetöri. *Felhívta a nagymamámat, és megmondta neki, mikor landol a gépünk.* Találkozott a tekintetünk Starkkal. *Köszönöm, tátogtam hangtalanul, mire még szélesebbre húzódott a vigyora.*

Aztán nagyit ismét mellettem termett, és megfogta a kezem.

-Stevie Rae-vel elmegyünk a kocsiért, addig beszélgessetek nyugodtan, rendben? - szólt oda Stark.

Mire bólinthattam volna, hogy igen, már el is tűntek, én pedig kettesben maradtam nagyival. Leültünk egy közeli padra. Néhány másodpercig nem szóltunk semmit, csak fogtuk egymás kezét és mosolyogtunk. Csak akkor döbbsentem rá, hogy sírok, amikor nagyit gyengéden letörölte a könnyeket az arcomról.

- Tudtam, hogy visszajössz hozzánk - mondta.

- Ne haragudj, hogy ennyi aggodalmat okozok neked. Sajnálom, hogy nem...

- Csss - nyugtatott nagyit. - Nem kell bocsánatot kérned. Megtetted, ami tőled telik, és ennél többet soha nem várok tőled.

- Gyenge voltam, nagyit. Még mindig az vagyok - mondtam őszintén.

- Nem, *u-we-tsi-a-ge-ya*, fiatal vagy, ennyi az egész. - Megsimogatta az arcomat. - Részvétem Heath miatt. Hiányozni fog az a fiatalember.

- Nekem is - vallottam be, és minden önuralmamra szükségem volt, nehogy ismét elkezdjek sírni.

- De érzem, hogy fogtok ti még találkozni. Talán ebben az életben, talán a következőben.

Bólintottam.

- Heath is ezt mondta, mielőtt továbblépett a Túlvilágból a következő birodalomba.

Nagyit derűsen elmosolyodott,

- A Túlvilág... tudom, hogy hatalmas árat fizettél érte, mégis csodálatos ajándékban volt részed. Keveseknek adatik meg, hogy élve visszatérjenek onnan.

Szavai elgondolkodtattak. Mióta visszatértem a valódi világba, éreztem már magamat fáradtnak, szomorúnak, zavarodottnak, majd Stark mellett elégedettnek és boldognak is.

- De hálás nem voltam - mondtam ki hangosan. - Fel sem fogtam, mekkora ajándékot kaptam. - Legszívesebben felpofoztam volna magam. - Nem érdemlem meg, hogy Főpapnő legyek, nagyit.

Nagyi kedvesen elnevette magát.

- Ó, Zoeybird, ha ez valóban így lenne, akkor nem kételkednél magadban, és nem zavarnának a hibák, amiket elkövettél.

Felhorkantam.

- Szerintem egy igazi Főpapnő sosem követ el hibákat.

- Már hogyanne követne? Különben miből tanulna? Mitől lenne egyre nagyobb és erősebb?

Már majdnem rávágtam, hogy ha ez így volna, akkor már én lennék a legnagyobb és legerősebb ember - vagy inkább vámpírjelölt

- a világon, de tudtam, hogy nagyi nem így értette. Felsóhajtottam, és így szóltam:

- Rengeteg hibát elkövettem.

- Bölcs az, aki ezt belátja. - Mosolyába némi szomorúság vegyült.

- Ez a legfőbb különbség közted és anyád között.

- Anya. - Ismét felsóhajtottam. - Sokszor eszembe jut mostanában.

- Nekem is. Linda nagyon közel volt hozzám az utóbbi napokban.

Felvontam a szemöldököm. Amikor nagyihoz valaki „nagyon közel van”, az általában azt jelenti, hogy történik valami az illetővel.

- Hallottál róla valamit?

- Nem, de attól tartok, hamarosan fogok. Gondolj rá te is, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

- Úgy lesz - feleltem.

Abban a pillanatban begördült elénk a Bogár. Tengerkék fényezése vidáman csillogott a repülőtér lámpáinak fényében.

-Az lesz a legjobb, ha most visszamész az iskolába, Zoeybird. Fontos feladat vár rád ma este - mondta nagyi komolyan.

Felálltunk, és ismét megöleltük egymást búcsúzóul. Nehezen engedtem el.

- Éjszakára Tulsában maradsz, nagyi?

- Nem, drágám. Sok dolgom van. Holnap nagy törzsi gyűlés lesz Tahlequah-ban, készítettem néhány új levendulás tasakot az alkalomra. - Rám mosolygott. - Gyöngyökből vörös pintyeket hímeztem rá.

Elvigyorodtam, és még egyszer alaposan megöleltem.

- Tegyéél el nekem is egyet, jó?

- Hát persze - felelte. - Szeretlek, *u-we-tsi-a-ge~ya*,

- Én is szeretlek, nagyi.

Stark kiugrott a Bogárból, megfogta nagy karját, és átkísérte a repülőtér ékezési oldalát és a parkolót elválasztó forgalmas úton. Az autók közt cikázva szaladt vissza hozzám. Amikor kinyitotta nekem a kocsiját, a mellkasára tettem a kezem, belekapaszkodtam a pólójába, és közelebb húztam magamhoz, hogy meg tudjam csókolni.

- Te vagy a legjobb harcos a világon - suttoztam az ajkai közé.
- 'gen - felelte csillogó szemmel.

Miután behajtogattam magam a Bogár hátsó ülésére, elkaptam Stevie Rae tekintetét a visszapillantó tükörből.

- Köszönöm, hogy hagyatok egy kicsit beszélgetni a nagymammával.

- Nincs mit, Z. Szeretem a nagymamádat.

- Én is - mondtam halkán. Aztán kihúztam magam, és újult erővel folytattam: - Oké. Most pedig mondd el mindent arról a bűzlő lókupacsról, ami az iskolában vár rám.

- Kapaszkodj meg, mert nem akármilyen menet vár rád - felelte Stevie Rae, azzal indexelt, majd besorolt a forgalomba.

-Jól sejtem, hogy most nem a vezetői képességeidre utaltál? - kérdeztem.

- Pontosan - vágta rá kissé oda nem illően, mire elnevettem magam. Akármi várt is rám, örültem, hogy újra itthon vagyok.

- Még mindig nem bírom elhinni, hogy lehet a Főtanács ennyi re naiv - mondtam már vagy századszorra, miközben Stevie Rae segítette kiválasztani, mit vegyek fel *Jack halotti máglyájának meggyújtásához*. Megborzongtam.

Hirtelen Aphrodité viharzott be a szobába kopogtatás nélkül. Vetett egy pillantást a fekete, hosszú ujjú garbómra meg a kezemben tartott fekete farmerra, és így szólt:

- Az ég szerelmére! Ezt nem veheted föl. Egy *meleg* srác halotti máglyáját fogod meggyújtani. Nem sértheted meg ennyire Jacket, Damienről nem is beszélve. Úgy néz ki, mint egy kiselejtezett Anita Blake-jelmez a 90-es évekből.

- Ki az az Anita Blake? - kérdezte Stevie Rae.

- Vámpírvadász csaj, akit egy ember talált ki, és akinek tragikusan nem volt érzéke a divathoz. - Aphrodité testre simuló, zafírkék ruhát viselt, ami enyhén csillogott, de nem annyira, mint David's Bridal enyhén giccses alkotásai. Egyszóval szexi volt és elegáns, mint mindig. Valószínűleg annak köszönhető, hogy Victoria, a ruhabeszerezője az

überpuccos Miss Jackson üzletben azonnal félretette neki, amint megérkezett, és szemrebbenés nélkül ráterhelte az árát az anyja platina kártyájára. *Ah.* Már a gondolattól is megfájdult a fejem.

Aphrodité átvonult a szobán, megállt a szekrényem előtt, kinyitotta, vetett rá egy megvető pillantást, majd előhúzta belőle a ruhát, amelyet akkor kaptam tőle, amikor az első Sötétség Lányai szertartásomra készültem. Hosszú ujjú, fekete ruha volt, és (ellentétben a garbóval meg a farmerral) meglehetősen feltűnő viselet. A kerek nyakkivágás és lebegő ujjszár szélét apró vörös üvegyöngyök díszítették, amik minden mozdulatomra szikrákat szórtak, és tökéletesen illettek a Sötétség Lányai vezetőjének járó hármaskold nyakékhoz, amelyet viseltem. Aphrodité szemébe néztem.

- Ehhez a ruhához nem kapcsolódnak kellemes emlékeim - mondtam,

- De legalább jól nézel ki benne. Illik az alkalomhoz. És ami a legfontosabb: Jacknek is tetszene. Ráadásul az anyám szerint az emlékek úgy változnak, ahogy az emberek, különösen némi alkohol hatására.

- Ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy inni fogsz ma este? Az nem lenne helyénvaló - szólalt meg Stevie Rae.

- Dehogyan akarok. Legalábbis addig nem, amíg véget nem ér. - A kezembe nyomta a ruhát. - Vedd föl és igyekezz. Dáriusz és az Ikek idehozzák Damient, hogy együtt mehessünk a máglyához. Éljen a szolidaritás, ami persze jó ötlet - tette hozzá gyorsan, mert Stevie Rae már vette a levegőt, hogy ráförmedjen. - Ja, amúgy szia. Üdvözöllek téged és a hipochonder pasidat újra a való világban.

- Oké. Felveszem. - Bementem a fürdőszobába, de az ajtóból még visszafordultam, és belenéztem Aphrodité hideg kék szemébe. - Amúgy Stark elsősorban a Védelmeszöm és a harcosom, és csak másodsorban a pasim. És egyáltalán nem hipochonder. Te is nagyon jól tudod. Láttad, mi történt velem.

- Ja - morogta Aphrodité.

Elengedtem a fülem mellett Aphrodité udvariatlan „válaszát”, de a fürdőszoba ajtaját nem csuktam be, hogy öltözködés közben is tudjunk beszélgetni. Amikor megpillantottam a látókövet, egy pillanatra elbizonytalanodtam, aztán úgy döntöttem, hogy a ruha alatt fogom viselni - semmi kedvem nem volt Skye szigetére vagy a Sgiachra

vonatkozó kérdésekre válaszolni. Gyorsan megfésültem a hajam, és így szóltam:

- Szerintetek Neferet azért engedi át nekem a máglya meggyújtását, mert arra számít, hogy elszúrom? - Elvégre, ha *én* azt várom magamtól, hogy elszúrom, ő miért gondolná másképp?

- Szerintem ennél sokkal galádabb tervet eszelt ki. Nem hinném, hogy arra megy ki a játék, hogy elsírod magad és belezavarodsz a szövegbe - mondta Stevie Rae.

- Milyenebb tervet? - kérdezte Shaunee, ahogy köszönés nélkül bemasírozott a szobámba.

- Valamilyen láda, az biztos - csiripelte Erin. - Szerinted mit művel, húgocskám? Mostantól ő lesz a szókincláda Damien helyett?

- Nagyon úgy fest, húgocskám - felelte Shaunee.

- Szeretem a szavakat, ti meg nyaljatok citromot - mondta Stevie Rae.

Aphrodité elnevette magát, de gyorsan köhögésnek álcázta, amikor villogó szemekkel kiléptem a fürdőszobából.

- Felőlem indulhatunk. Ti pedig igazán mutathatnátok több tiszteletet Jack iránt, végtére is a barátunk volt.

Az Ikrek azonnal bűnbánó arcot vágtak. Odajöttek hozzám, megöleltek, és azt suttogták: *örülünk, hogy újra itt vagy.*

- Z-nek igaza van, komolyabban kell viselkednünk, de nem csak azért, mert Jack temetésére megyünk, és tényleg borzalmas, ami történt vele. Mindannyian tudjuk, hogy nem szabad hinnünk Neferetnek. Egészen biztosan nem arról van szó, hogy hirtelen megbánta bűneit, és úgy döntött, átadja a hatalmat Zoey-nak - mondta Stevie Rae.

- Résen kell lennünk - helyesltem. - Maradjatok a közelemben. Álljatok készen. Ha esetleg meg kell idéznem a kört, aligha lesz rá túl sok időm.

- Miért nem azzal kezded, hogy megidézed az elemeket? - kérdezte Aphrodité.

- Eredetileg az volt a tervem, de aztán utánaéztem, milyen egy vámpírtemetés, és azt láttam, hogy a Főpapnők általában nem szokták megidézni a kört. Az a feladatuk, vagyis az én feladatom ma este, hogy megadjam a végtisztességet vámpírtársunknak, és segítek a lelkének átjutni Nüx birodalmába, a Túlvilágra. A kör megidézése nem szerepel a menetrendben, csak Nüxhöz szóló imák.

- Biztosan menni fog, Z, hiszen most jöttél vissza a Túlvilágról
- mondta Stevie Rae.
 - Remélem, Jack büszke lesz majd rám. - Éreztem, hogy csípi a szememet a könnyek, és sűrű pislogással igyekeztem visszatartani őket. A barátaimnak ma este nem egy zokogó, orrát fújó Zoey-ra van szükségük, gondoltam,
 - Szóval senki nem sejtí, mire készülhet Neferet? - kérdeztem. Mindenki csak a fejét rázta.
 - Semmi másra nem tudok gondolni, mint hogy megpróbál téged valamilyen módon kínos helyzetbe hozni és megszegyéníteni
 - mondta Aphrodité. - De nem tudom, hogyan sikerülne ezt véghezvinnie, ha *egész este* higgadtak és erősek maradunk, és nem felejtjük el, miért is vagyunk itt.
 - Jackért - mondta Shaunee.
 - Hogy elbúcsúzzunk tőle - tette hozzá Erin kissé remegő hangon.
 - Ez mind nagyon szép és jó - szólalt meg Stevie Rae, mire mindnyájan felé fordultunk. - De a temetések, bármilyenek is, elsősorban az itt maradóknak szólnak, az olyanoknak, mint Damien.
 - Igazad van, Stevie Rae. - Hálásan rámosolyogtam. - Ezt nem fogom elfelejteni.
- Stevie Rae megköszöri a torkát.
 - Én is csak ma döbentem rá, mert találkoztam az anyukámmal. Gyakorlatilag tartott nekem egy egyszemélyes temetési szertartást. Így próbált vigaszt találni. Döbentem meredtem rá, az Ikrekből pedig egyszerre szakadt fel a kiáltás:
 - Az Istennőre!
 - Eljött ide? - kérdezte Aphrodité meglepően kedves hangon.
- Stevie Rae bólintott.
 - Kint, a főkapu előtt elhelyezett egy koszorút, de igazából azt csinálta, amit Damien is próbál ma este: búcsút venni valakitől, akit szeret.
 - De beszéltél vele, nem? - kérdeztem. - Úgy értem, most már tudja, hogy életben vagy?
- Stevie Rae elmosolyodott, bár a tekintetéből szomorúság sugárzott.
 - Igen, de nagyon rosszul éreztem magam, amiért nem én kerestem meg. Szörnyű volt látni, ahogy sír. Odamentem a legjobb barátnőmhöz, és átöleltem.

- Most már legalább tudja.
- És legalább van egy anyád, aki sír utánad - jegyezte meg Aphrodité.

Tökéletesen meg tudtam érteni, mire gondol.

- Igen, igazad van.

- Ugyan már, nehogy azt mondjátok, hogy a ti anyukátok nem sírna, ha történne veletek valami - mondta Stevie Rae.

- A nyilvánosság előtt biztosan zokogna, mert azt várják el tőle, meg addigra valószínűleg úgy be lenne gyógyszerelve, hogy bármin képes lenne elbőgni magát - felelte Aphrodité gúnyosan.

- Azt hiszem, az enyém is sírna, de közben azt gondolná: *hogyan tehettem ezt velem meg, most biztosan a pokolra kerül, de csak magának köszönheti.* - Egy pillanatra elhallgattam, majd hozzátettem: - Nagymamám erre azt mondaná, hogy anya sajnos sosem fogja megérteni, hogy egy kérdésre nem csak egyetlen helyes válasz létezik. - Rámosolyogtam a barátaimra. - Tudom, hogy így van, mert jártam ott, és csodálatos. Tényleg csodálatos.

-Jack ott van, ugye? A Túlvilágon az Istennővel?

Mindannyian felnéztünk. Damien állt az ajtóban, amit az Ikrek nyitva felejtettek. Mellette Dáriusz az egyik, Stark a másik oldalon. Damien borzalmasan nézett ki, annak ellenére, hogy egy makulátlan Armani öltöny volt rajta. Annyira sápadt volt, hogy szinte átlátszóvá vált a bőre, a szeme alatti sötét karikák pedig inkább monoklikra emlékeztettek.

Odaléptem hozzá, és megöleltem. Törekénynek és esetlennek éreztem a karomban, egyáltalán nem olyanak, amilyen lenni szokott.

- Igen. Nüxszel van. A szavamat adom rá, mint az Istennő Főpapnője. - Magamhoz szorítottam, és azt suttoztam a fülébe. - Őszinte részvétem, Damien.

Damien viszonzta az ölelésemet, majd erőt vett magán, és hátrált egy lépést. Nem sírt. Inkább üresnek tűnt, mintha aki kiszáradt, és nem maradt benne más, csak a reménytelenség.

- Készen állok, és nagyon örülök, hogy itt vagy.

- Én is. Bárcsak előbb érkeztem volna. - Éreztem, hogy ismét könnyek gyűlnek a szemembe. - Talán megakadám...

- Nem, nem akadályozhattad volna meg - szakított félbe Aphrodité, és odalépett mellém. A hangja megértő volt, szavai mégis sokkal érettebbnek hangzottak tizenkilenc événél. - Nem tudtad megakadályozni Heath halálát, és Jackét sem tudtad volna. - A tekintetem egy pillanatra találkozott Starkéval, és kiolvastam belőle, hogy ugyanaz jár a fejében, mint nekem: az Ő halálát meg tudtam akadályozni.

Hiába voltak rémálmai, hiába nem volt még teljesen önmaga, de legalább élt.

- Hagyd abba, Z. Komolyan mondom - folytatta Aphrodité. - És ti is. Ne vádoljátok magatokat. Jack haláláért egyedül Neferet a felelős. Mi tudjuk, még ha rajtunk kívül más nem is.

- Ez túl sok nekem - mondta Damien, és egy pillanatig azt hittem, el fog ájulni. - Muszáj ma este szembesítenünk ezzel Nefere- retet?

- Nem - vágtam rá gyorsan. - Semmi ilyesmit nem tervezek mára.

- De az ő cselekedeteit nem tudjuk irányítani - tette hozzá Aphrodité.

- Stark és én végig a közelében leszünk - szólalt meg Dáriusz. - A többiek próbáljanak Zoey és Damien mellett maradni. Nem kezdeményezünk semmit, de ha Neferet ránk akar támadni, mi készen állunk.

- Láttam, hogy viselkedett az iskolai tanács előtt. Nem hinném, hogy nyíltan meg merné támadni Z-t - mondta Stevie Rae.

- Ha mégis megteszi, azonnal közbelépünk - erősítette meg Stark is.

- Rám ne számítsatok - mondta Damien erőtlenül. - Nem hiszem, hogy bárki ellen is képes lennék harcolni.

Megfogtam Damien kezét.

- Ma nem is kell harcolnod. Ha úgy hozza a helyzet, majd mi megtesszük helyetted is. Most pedig menjünk, búcsúzzunk el Jacktől.

Damien vett egy nagy levegőt, remegő ajkakkal bólintott egyet, és kiléptünk a szobából. Még akkor is fogtam Damien kezét, amikor lementünk a lépcsőn, és átvágtunk a teljesen kihalt társalgón. Gondolatban küldtem egy néma imát az Istennőnek: *Kérlek, ne engedd, hogy bárki is távol maradjon -hadd lássa Damien, mennyire szerették Jacket.*

Végimentünk a járdán, amely megkerülte az iskola főépületét. Tudtam, hová megyünk. Nagyon is jól emlékeztem rá, hogy Anasztázia halotti máglyája közvetlenül Nüx temploma előtt állt.

Szótlanul haladtunk egymás mellett, amikor különös hang ütötte meg a fületem. Az egyik júdásfa felől jött. Odanéztem. A fa alatt álló padon Erik üldögélt magányosan, és arcát a kezébe temetve zokogott.

HUSZADIK FEJEZET

Zoey

Majdnem továbbmentem, de aztán eszembe jutott, hogy Erik az Átváltozása előtt Jack szobatársa volt. Arra is rájöttem, hogy jelen pillanatban lényegtelen, mi történt kettőnk között. Ma éjjel Jack Főpapnője vagyok, gondoltam, és Jack biztosan nem örülne, ha itt hagynám Eriket magában zokogni.

Ráadásul hirtelen bevillant egy emlék, amikor életem első, igazán katasztrofálisra sikeredett Sötétség Lányai szertartása után ugyanígy sírtam egy fa alatt, és Erik odajött hozzám. Kedves volt, figyelmes és gondoskodó, és egy pillanatra úgy éreztem, képes vagyok elviselni azt a sok örültséget, amit az iskola tartogat számomra.

Tartoztam neki annyival, hogy viszonzzam a kedvességét.

Megszorítottam Damien kezét, majd megállítottam az egész társaságot.

- Damien, menj tovább a többiekkel a máglyához. Valamit még gyorsan el kell intéznem. Az olvasmányaim szerint amúgy is szükséged van egy kis időre, hogy meditálj, mielőtt meggyújtjuk a máglyát. A vámpírtemetéseken így szokás, Jack pedig végeredményben a hitvesed volt. - Csak remélni tudtam, hogy Damiennek valóban erre van most szüksége.

Mintegy végsőre egy vámpír lépett ki az árnyak közül. Ő is a halotti máglya felé tartott.

-Teljesen igazad van, Zoey Redbird- mondta.

Barátaimmal együtt kérdő pillantást vetettünk rá.

- Ó, elnézést, be sem mutatkoztam. - A vámpírok hagyományos üdvözlésének megfelelően előrenyújtotta az alkarját. - A nevem Beverly... - Elhallgatott, megköszönte a torkát, és újrakezdte. - Missal professzor vagyok. Az új varázslatok és rítusok tanár.

- Örülök, hogy megismerhetem. - Megszorítottam az alkarját. Felnőtt vámpír volt, tetoválásai hangjegyekre emlékeztettek, de esküszöm, fiatalabbnak tűnt, mint Stevie Rae. - Ööö, Missal professzor, elkísérné Damient és a többieket a máglyához? Valamit még el kell intéznem.

- Természetesen. Mindent előkészítünk. - Damienhez fordult, és kedvesen így szólt: - Kövess, kérlek.

Damien fásultan bólintott, de a tekintete üveges volt. Ennek ellenére elindult a professzor után. Stark lemaradt. Hol Erikre, hol a közeli sötét árnyakra nézett. Végül rajtam állapodott meg a tekintete.

- Kérlek - mondtam Starknak. - Beszélnem kell vele. Bízz bennem.

Megenyhült az arca.

- Rendben, *mo barin rí*. - Majd, mielőtt elindult volna Damien után, még hozzátette tökéletes skót kiejtéssel: - 'mikor végzel, 'ngem megtalálsz.

- Köszönöm. - Megpróbáltam egyetlen pillantással elmondani neki, milyen nagyra értékelem a hűségét és a bizalmát.

Elmosolyodott, és meggyorsította a lépteit, hogy utolérje a többieket. Aphrodité azonban nem tartott velük, és az öt árnyékként követő Dáriusz sem.

- Mi az? - kérdeztem.

- Azt hitted, itt hagyunk? Egyedül? - Aphrodité a szemét forgatta. - De most komolyan. Tényleg ennyire naiv vagy? Neferet úgy vágta le Jack fejét, hogy ott sem volt. Dáriusszal itt maradunk, és megvárjuk, amíg megvigasztalod Szépfíú Eriket.

Dáriuszra pillantottam, de a harcos megrázta a fejét.

- Bocs, Zoey, Aphroditének igaza van.

- Legalább annyit megtennétek, hogy hallótávolságon kívül maradtok? - kérdeztem ingerülten.

- Azt hiszed, kíváncsiak vagyunk Erik nyafogására? Ugyan már. Felőlem nyugodtan beszélhetsz vele. Csak igyekezz. Nem szeretném, ha az ő szép kis pofikája miatt kellene mindenkinek várnia.

Sóhajtani sem volt erőm, egyszerűen csak hátat fordítottam nekik, és elindultam Erik felé. Nem vette észre a közeledésem, Már közvetlenül előtte álltam, de ő még mindig arcát a kezébe temetve zokogott. Nem egyszerűen pityergett, hanem hangosan zokogott. Tudtam, milyen kiváló színész, ezért megköszörültem a torkom, és felkészültem rá, hogy átváltsak félig gunyoros vagy legalábbis passzív-agresszív módba.

De amikor felnézett rám, azonnal tudtam, hogy ez nem színjáték. A szeme feldagadt és vörös volt a sírástól. Könnyek csorogtak az arcán. Még az orra is folyt. Zavartan pislogott néhányat, mintha nem látna tisztán.

- Ööö, Zoey - nyögte ki végül, és láthatóan megpróbálta összeszedni magát. Kihúzta magát, az orrát pedig beletörölte a pólójába, - Ööö, szia. Hát, visszajöttél.
- Igen, nemrég szállt le a gépem. Én fogom meggyújtani Jack máglyáját. Van kedved elkísérni?
- Ismét kitört belőle a sírás. Lehajtotta a fejét, és folytatta a zokogást. Borzalmas látvány volt.
- Fogalmam sem volt, mitévő legyek.
- Esküdni mernék, hogy hallottam Aphroditét felhorkanni a távolban.
- Figyelj. - Leültem mellé, és sután megveregettem a vállát. - Tudom, hogy rettenetes, ami történt. Jó barátok voltatok.
- Erik bólintott. Láttam rajta, hogy próbál uralkodni az érzelmein, ezért tovább fecsegetem, miközben szipogva törölgette a szemét (ugyanoda, ahová az imént az orrát - pfúj).
- Ez tényleg szörnyű. Jack olyan kedves, aranyos, fiatal meg *minden* volt. Hihetetlen, hogy éppen vele történt ez. Mindannyiunknak nagyon fog hiányozni.
- Neferet ölte meg. - Halkan mondta, aztán riadtan körülnézett, mint aki fél, hogy meghallják. - Nem tudom, hogy csinálta. Azt sem, hogy miért, de biztos vagyok benne, hogy ő tette.
- Igen - mondtam.
- Találkozott a tekintetünk.
- Akarsz valamit tenni? - kérdezte.
- Nem fordítottam el a tekintetem, még csak nem is pislogtam.
- Mindent, amire csak képes vagyok.
- Majdnem elmosolyodott.
- Ez jó hír. - Ismét megtörölte az arcát, aztán egyik kezével beletúrt a hajába. - Úgy volt, hogy elmegyek.
- He? - kérdeztem frappánsan.
- Igen, elmegyek. Tulsát felcserélem Los Angelesre. Tárt karokkal várnak Hollywoodban. Azt mondták, én lehettem volna a következő Brad Pitt.
- Lehetnél volna? - kérdeztem teljesen összezavarodva. - És mi akadályoz meg benne, hogy az legyél?
- Erik lassan felemelte a jobb kezét, és kifordította a tenyerét. Továbbra is zavartam pislogtam, képtelen voltam felfogni, amit látok.

- Igen, ez az, aminek látszik - mondta.
- Nüx labirintusa. - Természetesen felismertem az egész tenyerét kitöltő zafírkék tetoválást, de az agyam mintha nem akarta volna értelmezni a látottakat, és csak akkor esett le, miről is van szó, amikor meghallottam Aphrodité hangját.
- Azt a rohadt életbe! Erikből Nyomkereső lett!
Erik szeme Aphroditére villant.
- Most boldog vagy? Menj, neved csak. Te is tudod, hogy ez mit jelent. Négy évig nem hagyhatom el a tulsai Éjszaka Házát. Itt kell maradnom, és én leszek az a balek, aki a következő *négy* évben felkeresi az összes kölyköt, akinek a homlokán megjelenik a Jel, és közli vele, hogy akár belehal, akár nem, az élete örökre megváltozik.
Aphrodité törte meg a pillanatnyi néma csendet:
- Ezért vagy így kiakadva? Mert te vagy az új Nyomkereső, és nem örülsz neki? Vagy inkább az zavar, hogy még négy évig nem mehetsz Hollywoodba, hogy te legyél az „új Brad Pitt”?
Felpattantam, és rárivalltam Aphroditére.
- Jack a szobatársa volt! Már elfelejtetted, milyen elveszíteni egy szobatársat? - Láttam, hogy eltűnik arcáról a gúnyos kifejezés, de nem foglalkoztam vele. Megráztam a fejem. - Menjetek innen! Hagyjatok magunkra minket! Majd utánatok megyek. - Amikor Aphrodité még mindig habozott, a harcosához fordultam. - A Főpapnőd vagyok, és megparancsolom, hogy hagyjatok magunkra
Erikkel. Vidd magaddal Aphroditét, hamarosan találkozunk Jack máglyájánál.
Dáriusz nem habozott tovább. Tiszteletteljesen fejet hajtott, majd megfogta Aphrodité könyökét, és szó szerint magával húzta. Sőhajtottam egy nagyot, és visszaültem Erik mellé a padra.
- Ne haragudj Aphroditére. Jó szándékú, de ahogy Stevie Rae mondaná, néha nem túl kedves.
Erik felhorkant.
- Nekem nem kell bemutatnod. Jártam vele, nem emlékszel?
- De igen - feleltem halkán, aztán hozzátettem: - Velem is jártál.
- Igen. Azt hittem, szerelmes vagyok beléd,
- Én is azt hittem, hogy szerelmes vagyok beléd.
Rám nézett.

- Tévedtünk volna?

Találkoztam a tekintetünk. Az Istennőre, mennyire szexi volt még mindig! Igazi Superman/Clark Kent típusú szépfiú. Magas, sötét hajú, kék szemű, izmos. De nemcsak ennyi. Igaz, hogy erőszakos volt és arrogáns, de tudtam, hogy a lelke mélyén igazán rendes srác. Egyszerűen csak nem illettünk össze,

- Igen, tévedtünk, de nincs ezzel semmi baj, Nemrég emlékeztettek rá, hogy nem bűn tökéletlennek lenni, különösen akkor nem, ha képes vagy tanulni a hibáidból. Mi lenne, ha mi is tanulnánk a sajátunkból? Elvégre barátok még lehetünk.

Ajka elbűvölő mosolyra húzódtam.

- Azt hiszem, igazad van.

- Ráadásul - tettem hozzá megbökve a vállammal. - Amúgy sincs túl sok jóképű hetero pasi barátom.

- Szóval jóképű hetero pasi vagyok? A hetero felől kezeskedem, és ha te is ezt mondod, akkor tényleg jóképű lehetek.

- Tényleg jóképű vagy - erősítettem meg, aztán kezet nyújtottam. - Leszünk barátok?

- Rendben. - Erik megfogta a kezem, majd elvigyorodott, és elegánsan fél térdre ereszkedett. - Hölgyem, legyünk barátok.

- Oké-zsoké - feleltem egy pillanatra elgyengülve. Akármennyire szerettem is Starkot, Erik még mindig hihetetlenül szexi volt. Ráadásul remek színész.

Fejet hajtott, és megcsókolta a kezemet. Nem olyan visszataszító, szívesen-magam-alá-gyűrnélek módon, hanem mint egy igazi régi vágású úriember. Még mindig fél térdén állva felnézett rám, és így szólt:

- Ma este mindenképpen mondanod kell valamit, ami reményt ad nekünk és segít Damiennek, mert jelen pillanatban a többség csak zavartan áll, és azt kérdezi magától: mi a jó büdös franc folyik itt? Damien pedig nagyon nincs jól.

Összeszorult a szívem.

- Tudom.

- Jól van. Akármi történjék is, én hiszek benned, Zoey.

Felsóhajtottam. Sokadszorra.

Erik elmosolyodott, aztán fölállt, és fölhúzott engem is.

- Hölgyem, megengedi, hogy elkísérem a temetésre?
Belekaroltam Erikbe, és elindultam egy olyan jövő felé, amelyet legmerészebb álmaimban sem tudtam volna elképzelni.

Hihetetlen látvány volt - egyszerre szomorú és lenyűgöző. A legutóbbi temetéssel ellentétben most az Éjszaka Háza összes lakója jelen volt. A vámpírjelöltek és a vámpírok egy emelvényyszerű építmény körül álltak, amely az iskolaudvar kellős közepén foglalt helyet. Még mindig látni lehetett az elszenesedett fűvet, amely arról tanúskodott, hogy Anasztázia Lankford testét nem sokkal ezelőtt ugyanezen a helyen emésztette el az Istennő tüze. Azzal a különbséggel, hogy akkor az iskola lakói nem jelentek meg, hogy elbúcsúzzanak tőle és megadják neki a végtisztességet. Túlságosan is Kalona hatása alatt álltak - vagy egyszerűen csak féltek. Ezen az éjszakán azonban minden másképp volt. Kalona befolyása elmúlt, Jack pedig harcosoknak kijáró búcsúztatásban részesül.

Mielőtt jobban megnézhettem volna a halotti máglyát, megakadt a szemem Sárkány Lankfordon. Jack kiterített teste mögött állt, a legközelebbi tölgyfa árnyékában. De az árnyak sem rejtették el a fájdalmát. Láttam, ahogy csorognak a könnyek finom metszésű arcvonásain. *Istennő, kérlek, segíts Sárkánynak.* Ez volt az első imám. *Hadd lelje meg lelke nyugalma.*

Azután Jackre pillantottam.

Először elakadt a lélegzetem, de a könnyeim ellenére is elmosolyodtam, A vámpírok szokásainak megfelelően tetőtől talpig halotti lepel fedte a holttestet. Jack halotti leple azonban lila volt. Csillogó, rikító, csodaszép lila.

- Tényleg megtette - szólalt meg mellettem fojtott hangon Erik. - Tudtam, hogy a lila a kedvenc színe, ezért elmentem a The Dol-phinba a Uticán, és vettem lila anyagot. Jó sokat. Aztán szóltam Zafirnak a gyengélkedőből, hogy azzal takarja le Jacket, de őszintén szólva nem gondoltam, hogy tényleg megteszi.

Erik felé fordultam, lábujjhegyre álltam, és megpuszítottam az arcát.

- Köszönöm. Jack nagyon hálás lenne érte. Igazán jó barátja voltál, Erik.

Mosolyogva bólintott, de nem szólt semmit, és láttam, hogy ismét folynak a könnyei. Belőlem is majdnem kitört a zokogás, de aztán eszembe jutott, hogyha sokat sírok, sok mindenre fogok hasonlítani, de nem egy Főpapnőre, ezért gyorsan elkaptam a tekintetem, és megkerestem Damient. Lehajtott fejjel térdelt Jack máglyája előtt. Hercegnő mellette ült, kövérkés macskája, Cammy pedig a két térde között szomorkodott. Stark Hercegnő mellett állt, és láttam, ahogy egyszerre próbálja vigasztalni a kutyát és Damient. A Védelmeszóm mellett Stevie Rae zokogott folyamatosan. Aphrodité Damien másik oldalán állt, mögötte Dáriusz. Az Ikrek Aphrodité balján. Mindannyian részei voltak annak a nagy körnek, amelyet az iskola vámpírpárjai és vámpírjelöltjei alkottak Jack halotti máglyája körül. Sokan, köztük Lenobia is, lila gyertyát tartottak a kezükben. Starkon kívül mást nem láttam beszélni, de zokogást több irányból is hallottam.

Neferetet viszont sehhol nem láttam.

- Meg tudod csinálni - súgta Erik.

- Hogyan? - leheltem kétségbeesetten.

- Ahogy mindig. Nüx segítségével - felelte.

- Nüx, kérlek, segíts. Egyedül nem leszek rá képes - suttogtam.

Hirtelen ott termett mellettem Missal professzor, és intett, hogy lépjek előre. Határozott léptekkel elindultam Damien felé, mint egy igazi, felnőtt Főpapnő (vagy legalábbis azt reméltem).

Stark vett észre elsőként. Amikor a tekintetem találkozott az övével, nem láttam benne egy szikrányi féltékenységet vagy haragot sem, noha tudtam, hogy Erik néhány lépéssel lemaradva jön utánam. Harcosom, Védelmezőm és egyben szerelmem oldalra lépett, majd tiszteletteljesen fejet hajtott előttem.

- Üdvözlégy, Főpapnő. - Hangja betöltötte az iskolaudvart. Minden szempár felém fordult, és az Éjszaka Háza egy emberként hajtott fejet előttem, Főpapnője előtt.

Soha életemben nem éreztem még ilyet. Professzorok, több száz éves vámpírok, fiatal vámpírjelöltek - mindannyian engem néztek, hittek és bíztak bennem. Részegítő és egyben félelmetes élmény volt.

Soha ne felejtse el ezt az érzést, szólalt meg az Istennő hangja az elmémbe, Egy igazi Főpapnő alázatos és büszke. Soha nem felejtse el, mekkora felelősséggel jár vezetőnek lenni.

Odaléptem Damienhez, megálltam előtte, aztán öklömet a szívem fölé helyezve fejet hajtottam.

- Üdvözlégy, Damien. - Nem törődve azzal, hogy eltérek a vámpírtemetések etikettjétől, amiről a repülőgépen olvastam, megfogtam Damien kezét, és talpra állítottam, Aztán átöleltem, és megismételtem: - Üdvözlégy, Damien.

Halkan felzokogott, de csak egy pillanatra. A teste merev volt, a mozdulatai pedig lassúak, mintha attól félné, hogy bármelyik pillanatban darabokra törhet, de viszonzta az ölelésemet. Mielőtt továbbléptem volna, behunytam a szemem, összpontosítottam, és azt suttogtam:

- Levegő, jöjj Damienhez. Töltsd el reménnyel, és segíts neki túlélni ezt az éjszakát.

A levegő azonnal válaszolt. Összeborzolta a hajamat, és körülölelt minket Damiennel. Hallottam, ahogy Damien mélyen beszívja, és amikor kifújta, a merevség is eltűnt a testéből. Hátraleptem, és bánatos szemébe néztem:

- Szeretlek, Damien.

- Én is szeretlek, Zoey. Menj. - Fejével Jack lila lepelbe burkolt teste felé intett. - Tedd, amit tenned kell. Tudom, hogy Jack valójában már nem itt van. - Elhallgatott, visszafojtotta feltörni igyekvő zokogását, majd hozzátette: - De örülne, hogy te fogod megtenni.

Legszívesebben zokogva a földre vettem volna magam, mint egy csecsemő, ehelyett azonban szembefordultam a máglyával és az Éjszaka Házával. Vettem két nagy levegőt, kifújtam őket, a harmadikkal együtt pedig azt suttogtam:

- Szellem, jöjj hozzám. Töltsd meg erővel a hangom, hogy mindenki hallja a szavaimat.

Az elem, amelyhez a legszorosabb kapcsolat fűzött, azonnal válaszolt, és éreztem, ahogy ereje megsokszorozza az enyémet. Amikor beszélni kezdtem, a hangom úgy zengett, mintha maga az Istennő szólt volna rajtam keresztül, és szavaim visszhangot vertek az iskola udvarán.

- Jack már nincs köztünk. Az eszünkkel mindnyájan felfogtuk, mi történt. Damiennel épp az imént beszéltem róla, de azt akarom, hogy ma este mindnyájan megértsétek, hogy valóban így van. - Éreztem magamon a tekinteteket. Lassan és érthetően ejtettem ki a szavakat, amelyeket az Istennő plántált az elmémbe. - Jártam a Túlvilágon, és elhíhetitek nekem, hogy valóban olyan csodálatos, lenyűgöző és igazi hely, amilyenre a lelketek mélyén vágytok. Jack már ott van. Nem érez fájdalmat. Nem szomorú, nem fél, nem aggódik. Nüx oldalán járja a csodaszép mezőket és erdőket. - Egy pillanatra elhallgattam, és könnyes szemmel elmosolyodtam. - Valószínűleg lelkendezve táncikál azokon a mezőkön. - Néhányan, köztük Damien is, meglepetten elnevelték magukat. - Találkozik néhány ismerőssel, mint például a barátommal, Heathszel, és feltehetően gőzerővel dekorál. - Aphrodité felhorkant, és Erik is kuncogott egyet. - Nem lehetünk most vele. - Damienre néztem. - Nehéz ezt elfogadni. Tudom, hogy nehéz. De biztosan fogunk még vele találkozni. Vagy ebben az életben, vagy a következőben. És amikor eljön az a pillanat, akárhol ér is minket, akárkik leszünk is, egy dolog biztosan változatlan marad bennünk: a szeretet. A szeretetünk tovább él és örökké tart. És ezt nem én ígérem nektek, hanem az Istennő.

Stark felém nyújtott egy hosszú, fából készült fáklyát, aminek az egyik végére rácsavartak valamit. Elvettem tőle, de mielőtt a máglyához léptem volna, Shaunee-ra pillantottam,

- Segítenél? - kérdeztem.

Letörölte a könnyeket az arcáról, dél felé fordult és felemelte mindkét karját. Hangjának erejét megsokszorozta a gyász és a szeretet, ahogy elkiáltotta magát:

- Tűz! Jöjj hozzám!

Shaunee keze felragyogott, majd csatlakozott hozzám, és odasétáltunk a jókora farakáshoz, amelyen Jack holtteste feküdt.

-Jack Twist, különleges fiú voltál. Mindig barátomként és testvéremként foglak szeretni. Hamarosan találkozunk, addig is üdvözlégy, boldog lét, üdvözlégy.

Amikor a fáklyával megérintettem a máglyát, Shaunee meglendítette a kezét, mire a farakás azonnal lángba borult. A túlvilági ragyogással égő tűz sárga és lila színűre festette az éjszakát.

Shaunee felé fordultam, hogy köszönetet mondjak neki és a tűznek, de mielőtt kinyithattam volna a számat, Neferet éles hangja hasított bele a levegőbe.

- Zoey Redbird! Vámpírjelölt Főpapnő! Légy a tanúm!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Zoey

Nem kellett sokáig keresgélnem a tekintetemmel, hogy megtaláljam. Neferet Nüx templomának lépcsőjén állt, tőlem balra. Mindenki felé fordult, morajlás futott végig a tömegen. Éreztem, hogy Stark közelebb lép hozzám. Éppen csak annyira, hogy egyetlen lépéssel közém és Neferet közé tudjon kerülni. Stevie Rae is azonnal reagált. Egy szempillantás alatt ott termett a másik oldalamon, és a szemem sarkából láttam Damient és az Ikreket is. A barátaim körém gyűltek, szavak nélkül tudatva mindenkivel, hogy mellettem állnak.

Amikor Neferet megszólalt, ösztönösen elkezdtem összpontosítani. *Teljesen elment az esze, ha rám bízta a temetési szertartást, majd megtámad az egész iskola színe előtt, gondoltam.* De akár elment az esze, akár nem, akkor is gonosz volt és veszedelmes, márpedig én Nem Fogok Megfutamodni.

Éppen ezért következő szavai legalább annyira megdöbbenettek, mint az, amit tett.

- Hallgass meg, Zoey Redbird, vámpírelölt Főpapnő, és légy a tanúm. Cserben hagytam Nüxöt, téged és az Éjszaka Házát.

A hangja erős volt, tiszta és gyönyörű, mint a muzsikaszó. Szavai ütemére Neferet vetkőzni kezdett.

A jelenet lehetett volna zavarba ejtő, kínos vagy erotikus is, de egyik sem volt - egyszerűen csak gyönyörű.

- Hazudtam neked és az Istenőmnek. - Blúza úgy hullott a földre, mint egy rózsaszirm. - Félrevezettelek téged és az Istenőt a szándékaimat illetően, - Kicsatolta fekete selyemszoknyáját, és kilépett belőle, mint egy fekete vízzel teli pocsolóából. Anyaszült meztelenül elindult felém. Jack máglyájának villódzó lángjai lila és sarga színbe öltöztették, úgy nézett ki, mintha Neferet is égne, mégsem perzselődött meg a bőre. Amikor odaért elém, térdre vetette magát, hátrahajtotta a fejét, széttárta a karját, és így szólt: - És ami a leg- rosszabb, engedtem egy férfi csábításának, aki eltérített az Istenőtől és az ő útjától. Most itt állok meztelen lélekkel előtted, az Éjszaka Háza és Nüx előtt. Kérlek, bocsásd meg bűneimet, mert egyetlen pillanatig sem tudok tovább élni ebben a hazugságban. - Amikor befejezte, tiszteletteljesen lehajtotta a fejét, karjával pedig megérintette a földet. Neferet fejet hajtott előttem.

Síri csönd telepedett az iskolaudvarra, csak az egymásnak el-lentmondó gondolatok zakatoltak hangosan a fejemben: *Színjáték az egész- bárcsak ne az lenne- de az, hiszen Heath és Jack halott- a manipulálás nagymestere.* Lázasan törtem a fejem, mit mondjak - mit tegyek. Tehetetlenül néztem körül, hátha valaki megsűgja. Damien és az Ikrek tátott szájjal bámulták Neferetet, szóhoz sem jutottak a döbbenettől. Aphroditére pillantottam. Ő is Neferetet nézte, de arcára kiült a leplezetlen undor. Stevie Rae és Stark engem figyeltek. Stark alig láthatóan megrázta a fejét: *nem.* Stevie Rae-re pillantottam, aki azt tátogta hangtalanul: *hazudik.*

Még mindig alig kaptam levegőt. Végigpillantottam az Éjszaka Háza körülöttem álló lakóin. Voltak, akik engem néztek kérdő tekintettel, de a többség Neferetet bámulta félelemmel vegyes tisztelettel a szemében, sokan pedig sírtak az örömtől és a megkönnyebbüléstől.

Hirtelen éles törként hasított belém a felismerés: *Ha nem fogadom el a bocsánatkérését, az egész iskola ellenem fordul. Én leszek a bosszúálló kölyök- és Neferet pontosan ezt akarja.*

Nem volt más választásom. Csak abban reménykedtem, hogy a barátaim ismernek és megbíznak bennem annyira, hogy különbséget tudok tenni az igazság és a manipuláció között.

- Stark, add ide az inged - mondtam gyorsan.

Stark habozás nélkül kigombolta az inget, és a kezembe nyomta.

Hangom még mindig erősen zengett a szellem erejétől, amikor megszólaltam:

- Neferet, a magam részéről megbocsátok neked. Soha nem akartam az ellenséged lenni.

Felnézett rám, zöld szeme nyílt volt és őszinte.

- Ó, Zoey... - kezdte.

Közbevágtam, félbeszakítva behízelt szavait.

- De csak a magam nevében beszélhetek. Az Istennő bocsánatát nem nálam kell keresned. Nüx tudja, mi van a szívedben és a lelkedben, ezért a választ csak ott találhatod meg.

- Az Istennőtől már megkaptam a választ. Öröm tölti el a szívemet és a lelkemet. Köszönöm, Zoey Redbird, köszönöm, Éjszaka Háza!

- Az Istennőnek hála! - hallottam a tömeg mormolását.

- Áldott legyen - mondták többen is.

Mosolyt erőltettem az arcomra, lehajoltam hozzá, és a vállára terítettem Stark ingét.

- Kelj fel, kérlek. Nem kell térdelned előttem.

Neferet kecsesen felállt, belebújt Stark ingébe, és gondosan begombolta. Azután Damienhez fordult.

- Üdvözlégy, Damien. Megengeded, hogy imádkozzak Jack lelkéért az Istennőhöz?

Damien szótlanul bólintott. Az arcán csak bánatot és gyászt láttam. Képtelen voltam eldönteni, hogy hisz-e Neferetnek, vagy sem. Egykori mentorom tökéletesen játszotta a szerepét.

- Köszönöm. - Neferet közelebb lépett Jack égő máglyájához, majd hátravetette a fejét, és felemelte a karját. Velem ellentétben ő nem sokszorozta meg hangjának erejét. Olyan halkán beszélt, hogy senki sem hallotta, mit mond. Fejét enyhén oldalra billentette, ezért tisztán

láttam az arcát. Derű és őszinteség sugárzott róla - sokadszor is elmerengtem azon, hogyan lehet valami, ami belülről rohad, ennyire ragyogóan szép kívülről.

Azt hiszem, csak azért vettem észre, mert olyan kitartóan figyeltem. Próbáltam megtalálni a rést a pajzson, ezért nem kerülte el a figyelmemet, ami történt.

Neferet arckifejezése hirtelen megváltozott. Még mindig fölfelé nézett, de egyszerre nyilvánvalóvá vált, legalábbis számomra, hogy valamit lát odafent.

Akkor hallottam meg. Ismerős hang volt. Nem ismertem fel azonnal, bár a karom rögtön libabőrös lett tőle. Mégsem néztem fel az égre, nem vettem le a szemem Neferetről. Akármit látott is, az ingerültté tette és aggodalommal töltötte el. Nem változtatott a testtartásán, és az „imádkozást” sem hagyta abba, de gyorsan körbenézett, mintha ellenőrizni akarná, hogy észrevette-e valaki. Becsuktam a szemem, és bíztam benne, hogy úgy nézek ki, mint aki imádkozik, meditál, összpontosít - vagy bármit ahelyett, hogy őt figyelné. Néhány másodpercig így maradtam, majd lassan újra felemeltem a szemhéjamat.

Neferet nem engem nézett, Stevie Rae-t bámulta, de a legjobb barátóm ezt láthatóan nem vette észre. Ő is az eget kémlelte, az arcán azonban nyoma sem volt ingerültségnek vagy aggodalomnak - szinte sugárzott, mintha az, amit lát, boldogsággal és szeretettel töltené el.

Zavartan fordultam vissza Neferet felé. Még mindig Stevie Rae-t nézte, és ismét megváltozott az arckifejezése. Láttam, hogy elkerekedik a szeme a felismeréstől. Az arca hirtelen felragyogott, mintha egyszerre valami rendkívül örömteli dolog történt volna vele.

Képtelen voltam levenni a szemem Neferetről, de automatikusan Stark keze után nyúltam, mintha sejtettem volna, hogy nemsokára elszabadul a pokol. A következő pillanatban felharsant Sárkány Lankford hangja, mint egy kürt, amely mindent megváltoztat.

- Vigyázat, Hollómás! Professzorok, vigyétek fedezékbe a vámpírjelölteket! Harcosok, hozzám!

Felgyorsultak az események, Stark maga mögé rántott, miközben az eget fürkészte ugrásra készen. Hallottam, ahogy átkozódik, és tudtam, hogy azért, mert nem hozta magával az íját.

- Menj be Nüx templomába! - üvöltött rám Stark túlkiabálva az általános hangzavart, és máris elkezdett abba az irányba terelni.

A válla felett láttam, hogy kitört a pánik. A vámpírelöltek sikoltoztak félelmükben; professzoraik igyekeztek megnyugtatni őket; Erebosz Fiai pedig kardot rántottak, készen arra, hogy szembeszálljanak bárkivel. Csak Neferet és Stevie Rae álltak mozdulatlanul.

Neferet még mindig Jack égő máglyája mellett volt - és még mindig Stevie Rae-t nézte mosolyogva. A barátnőm úgy állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Az eget bámulta, rázta a fejét jobbra-balra, és közben zokogott.

- Ne, várj - mondtam Starknak, és megfordultam, hogy ne taszítson tovább a templom felé. - Itt kell maradnom. Stevie Rae...

- HULLJ ALÁ AZ ÉGBŐL, OCSMÁNY SZÖRNYETEG!

Neferet kiáltása belém fojtotta a szót. Felemelte a karját, és begörbítette az ujjait, mintha meg akart volna ragadni valamit.

- Látod? - kérdezte Stark sürgető hangon, és fölfelé mutatott.

- Mit? Mit kellene látnom?

-A Sötétség fekete csápjait. - Arca elborzadt a látványtól. - Neferet irányítja őket. Vagyis egy szó sem igaz abból, hogy vezekelni akar a bűneiért - mondta komoran. - Nem bánt meg semmit, még mindig a Sötétség szövetségese.

Mást már nem tudott mondani, mert hirtelen rémisztő rikoltás . hallatszott, és a következő pillanatban egy hatalmas Hollómás zuhant le az égből az udvar közepére.

Azonnal felismertem. Rephaim volt az, Kalona legkedvesebb fia.

- Öljétek meg! - parancsolta Neferet.

Sárkány Lankfordnak nem volt szüksége biztatásra. Mire Neferet megszólalt, ő már elő is rántotta a kardját, és bosszúálló istenként rontott a Hollómásra.

- Ne! Ne bánts! - sikította Stevie Rae, és Sárkány meg az égből aláhullt teremtmény közé vetette magát. Felemelte kifordított tenyerét, zölden felragyogott, és hirtelen csillogó, mohaszínű védőburok vette körül. Sárkány nekirohant az átlátszó zöld falnak, és úgy pattant vissza róla, mint egy hatalmas gumilabdáról. Egyszerre volt lenyűgöző és hátborzongató látvány.

- A pokolba - morogtam, miközben a lábam már Stevie Rae felé vitt. Rosszat sejtettem. Nagyon, nagyon rosszat.

Stark nem próbált feltartóztatni. Csak ennyit mondott:

- Maradj mellettem, és ne menj annak a rohadt madárnak a közelébe.

- Miért véded ezt a szörnyeteget, Stevie Rae? Talán az ő oldalán állsz? - Neferet Sárkány mellé lépett, aki azóta már talpra állt, és szó szerint remegett az indulattól. Neferet eljátszotta, mintha meg lenne lepve, de a szeme úgy villogott, mint a macskának, amikor játszik az egérrel.

Stevie Rae ügyet sem vetett Neferetre. Sárkányra nézett, hozzá intézte a szavait:

Nem azért jött, hogy bárkit is bántson. Higgy nekem.

- Engedj szabadon, Vörös - szólalt meg a Hollómás éppen akkor, amikor odaértem Sárkány és Neferet mellé. Ő is feltápáskodott, ami némileg meglepett, mert nem gondoltam volna, hogy egy ilyen zuhanást túl lehet élni. Csak zavarba ejtően emberi bicepszén éktelenkedett egy jókora vágás, amiből vér szivárgott. Lassan hátrálni kezdett Stevie Rae-től, de hirtelen őt is körülvette a zöld buborék, és nem engedte, hogy túl messzire eltávolodjon.

- Elég ebből, Rephaim. Nem akarok tovább hazudni és alakoskodni.

- Stevie Rae előbb Neferetre pillantott, majd a vámpírjelöltek és professzorok tömegére, akik már nem menekültek, hanem tátott szájjal, döbbenet meredtek rá. Stevie Rae felszegte az állát, és a Hollómásra nézett. - Én nem vagyok *ilyen* jó színésznő, és soha nem is akarok az lenni.

- Ne tedd ezt.

A Hollómás hangja sokkolóan hatott rám. Nem csak azért, mert annyira emberi volt. Korábban is hallottam már beszélni, és tudtam, hogyha nem torzul el a dühtől, akkor ugyanolyan a hangja, mint bármelyik korombeli srácnak. Nem ez lepett meg, hanem a szavaiból áradó végtelen szomorúság és ijedtség.

- Már megtettem - felelte Stevie Rae.

Végre én is megtaláltam a saját hangomat:

- Mi a franc folyik itt, Stevie Rae?

- Ne haragudj, Z. Már régóta el akartam mondani. Tényleg. Csak nem tudtam, hogyan. - Stevie Rae könnyörögve nézett rám, hogy értsem meg.

- Mit nem tudtál hogyan elmondani?

De abban a pillanatban megéreztem a Hollómás vérének szagát. Elborzadva ismertem rá az illatra. Ugyanezt éreztem Stevie Rae-n is, és hirtelen rájöttem, miről beszél, mit próbált elmondani nekem.

- Megbélyegeztétek egymást. - Én csak gondoltam, Neferet volt az, aki hangosan ki is mondta.

- Az Istennőre, Stevie Rae, ugye nem? - kérdeztem zsbibbadtan. Hitetlenkedve ráztam a fejem, mintha pusztá tagadással elűzhetném ezt a rémálmot.

- *Micsoda?*- hördült fel Sárkány, mint egy sebzett vadállat.

- Nem az ő hibája volt - mondta a Hollómás, - Én vagyok a felelős érte.

- Ne merj hozzám szólni, bestia. - Sárkány hangja jeges volt, mint a halál.

A Hollómás vörösen izzó szeme felém fordult a Kardok Uráról.

- Stevie Rae nem tehet róla, Zoey Redbird.

- Miért mondod ezt nekem? - kiáltottam rá. Még mindig a fejemet rázva Stevie Rae-re pillantottam, - Hogy engedheted, hogy ez megtörténjen? - kérdeztem, de legszívesebben azonnal vissza is szívtam volna, amikor rájöttem, hogy pont úgy beszélek, mint a saját anyám.

- A rohadt életbe! Tudtam, hogy valami nem stimmel veled, Stevie Rae, de azt nem gondoltam, hogy ekkora a baj - lépett mellém Aphrodité.

- Nekem tudnom kellett volna - szólalt meg Kramisha, aki néhány lépéssel odébb állt az elképedt Ikrek és Damien mellett. - Azok a versek mind egy szörnyetegről szólnak meg rólad. Csak azt nem tudtam, hogy szó szerint kell éiteni őket.

- Szövetségüknek köszönhetően a Sötétség beszivárgott az Éjszaka Házába - jelentette ki Neferet komolyan. - Biztosan ez a torzszülött a felelős Jack haláláért is.

- Szemenszedett baromság! - kiabálta Stevie Rae. - Te ölted meg Jacket, feláldoztad a Sötétségnek cserébe azért, hogy a rabszolgáddá

tette Kalona lelkét. Te is tudod. Én is tudom. És Rephaim is tudja. Ezért körözött felettünk a magasban. Nehogy ma este is elkövess valami szörnyűséget.

Stevie Rae szembeszegülése Neferettel eszembe juttatta azokat az alkalmakat, amikor én próbáltam meg fellépni ellene, Ugyanezt az erőt és ugyanezt a tehetetlenséget éreztem magamban, amikor egyedül dacoltam vele, különösen úgy, hogy akkor rajtam kívül egyetlen vámpír vagy vámpírjelölt sem sejtette, hogy Neferet nem az a tökéletes és jóságos Főpapnő, akinek mutatja magát,

- Teljes egészében a bestia befolyása alá került - mondta Neferet a tömeghez intézve szavait. - Az lesz a legjobb, ha mindkettőjüket elpusztítjuk.

Görcsbe rándult a gyomrom - akkor szoktam ezt érezni, amikor az Istennő tudatni akar velem valamit. *Tudtam*, hogy tennem kell valamit.

- Oké, ebből elég. - Közelebb léptem Stevie Rae-hez. Stark nyugtalanul követett, és közben egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a Hollómásról. A barátnóm szemébe néztem. - Ugye, tudod, hogy minden ellened szól?

- Igen, tudom.

- Tényleg megbélyegeztétek egymást?

- Igen - felelte határozottan.

- Megtámadott, vagy kényszerített rá valahogy? - Próbáltam megérteni ezt az egészet.

- Nem, Z, éppen ellenkezőleg. Megmentette az életemet. Kétszer.

- Ugye megmondtam, hogy azonos oldalon állnak, mindketten a Sötétséget szolgálják! - Neferet szembefordult a némán figyelő vámpírjelöltek és vámpírok tömegével.

A zöld ragyogás felerősödött Stevie Rae körül, akárcsak a hangja.

- Rephaim mentett meg a Sötétségtől. Nélküle nem éltem volna túl, hogy véletlenül a fehér bikát idéztem meg. És egyvalamiről ne feledkezz meg; én azt is látom, amit mások nem. Látom a Sötétség csapjait, ahogy a parancsaidat lesik,

- Nagyon otthon vagy a témában - felelte Neferet gúnyosan.

- Még szép, hogy otthon vagyok - fakadt ki Stevie Rae dühösen.

-Mielőtt Aphrodité áldozata megmentette a lelkem, engem is

beszippantott a Sötétség. Mindig fel fogom ismerni; és mindig a Fényt választom majd helyette.

- Valóban? - mosolygott Neferet önelégülten. - Akkor is a Fényt választottad, amikor megbélyegeztétek egymást ezzel a szörnyeteggel? A Hollómások erőszakkal és gyűlöletben fogantak. A halál és a pusztítás élteti őket. Ez a bestia ölte meg Anasztázia Lankfordot. Mégis hogyan tudtad összetéveszteni a Fénnyel és az Istennő útjával?

- Vak voltam. - Rephaim nem Neferethez beszélt, szavait egyenesen Stevie Rae-hez intézte. - Vak voltam és bűnben éltem, mielőtt megismertelek. De aztán rám találtál, és kivezettél a sötétségből. - Visszafojtott lélegzettel figyeltem, ahogy a Hollómás lassan, gyengéden megérinti Stevie Rae arcát, és letöröl róla egy könnycseppet. - Megmutattad nekem a kedvességet, és egy rövid időre megtapasztalhattam a boldogságot. Nekem ennyi elég. Engedj el, Stevie Rae. Hadd végezzék be rajtam bosszújukat. Talán Nüx megszánja lelkemet, és bebocsátást nyerek a birodalmába, ahol egy nap majd újra találkozhatunk.

Stevie Rae megrázta a fejét.

- Nem. Nem így lesz. Nem engedem. Ha én hozzád tartozom, akkor te is énhozzám. Nem engedlek el harc nélkül.

- Ez azt jelenti, hogy a barátaiddal is szembeszállsz érte? - kiáltottam rá kétségbeesetten. Úgy éreztem, mintha az egész világ a feje tetejére állt volna.

Stevie Rae nyugodtan felém fordult. Találkozott a tekintetünk, és mielőtt megszólalt volna, már láttam a választ a szemében.

- Ha kell, akkor igen. - És akkor kimondta azt, ami végre érthetővé tette ezt az egész őrültséget, és ami mindent megváltoztatott bennem. - Zoey, te is bárkivel szembeszálltál volna, hogy megvédj, amikor a Sötét Oldalon álltam, még akkor is, amikor magad sem lehettél biztos benne, leszek-e még valaha önmagam. Rephaim már túl van az Átváltozáson, Z. Hátat fordított a Sötétségnek. Hogyan hagyhatnám cserben?

- Ez a bestia ölte meg a társamat! - mennydörögte Sárkány.

- Ezért és számtalan más bűnéért halállal kell lakolnia - mondta Neferet. - Stevie Rae, ha mellé állsz, az azt jelenti, hogy szembefordulsz az Éjszaka Házával, és ugyanazt a sorsot érdemled, mint ő.

- Álljon meg a menet - emeltem fel a hangom. - Néha a dolgok nem feketék és fehérek, van, hogy több helyes válasz is létezik ugyanarra a kérdésre. Sárkány, tudom, mit érzel, de mi lenne, ha hagynád, hogy megmagyarázzák. Különbön sem mondhatod komolyan, hogy meg akarod ölni Stevie Rae-t.

- Ha a Sötétség oldalán áll, ő sem érdemel különb elbánást, mint az a bestia - vetette oda Neferet.

.... Ugyan már! Hiszen te magad is éppen most ismerted be, hogy megtévesztett a Sötétség, Zoey pedig megbocsátott neked - szólalt meg Aphrodité. - Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nekem tetszik Stevie Rae meg a madárfiú kamatyolása, de ha neked járt a bűnbocsánat, nekik miért ne járhatna?

- Mert én már nem állok a Sötétség befolyása alatt, amit ennek a torzszülöttnek az apja személyesített meg - felelte Neferet rezzenéstelen arccal. - Semmi közöm nincsen már hozzá. Kérdezzük csak meg a bestiát, ő vajon elmondhatja-e ugyanezt magáról. - A Hollómásra pillantott. - Rephaim, megesküdnél rá, hogy nem vagy már az apád fia? Hogy nincs többé semmi közöd hozzá?

Rephaim kitérő választ adott Neferet kérdésére.

- Csak apám bocsáthat el a szolgálatából.

Láttam Neferet arcán, hogy pontosan efféle válaszra számított.

- És kérted Kalonától, hogy bocsásson el a szolgálatából?

- Nem kértem. - Rephaim ismét Stevie Rae-re nézett. - Kérlek, értsd meg.

- Megértem. Hidd el, hogy megértem - felelte, aztán Neferet fel fordult, és azt kiáltotta: - Azért nem kérte Kalonától, hogy engedje el, mert nem akarta elárulni az apját!

- Lényegtelen, hogy miért választotta a Sötétséget - felelte Neferet lekezelően.

- Szerintem viszont nagyon is lényeges - szóltam közbe. - És még valami; úgy beszélünk Kalonáról, mintha itt lenne. Nem úgy volt, hogy száz évre számúztad magad mellől?

Neferet szinte felnyársalt hideg, zöld szemével.

- Nincs többé mellettem.

- Mégis úgy beszélsz róla, mintha itt lenne Tulsában. Mit keres itt, ha számúztad? Őő, Rephaim - fordultam a Hollómáshoz. Volt abban

valami bizarr, hogy úgy beszélek hozzá, mint egy átlagos sráchoz. - Apád Tulsában van?

- Nem beszélhetek apámról - felelte a Hollómás vonakodva.

- Nem azt kérem, hogy rosszat mondj róla, még csak azt se, hogy áruld el, hol van pontosan, csak arra vagyok kíváncsi, hogy a városban tartózkodik-e.

Legnagyobb meglepetésemre, mintha kint láttam volna a teremtmény vörös szemében.

- Sajnálom. Nem tehetem.

- Látjátok? Nem hajlandó Kalona ellen beszélni, mert ugyanazon az oldalon állnak. - Neferet hangja betöltötte az iskolaudvart. - Mivel a Hollómás itt van, biztosra vehetjük, hogy Kalona is vagy Tulsában van, vagy úton idefelé. Ezért amikor megtámadja az iskolát - és nincs kétségem afelől, hogy meg fogja ez a bestia ismét mellé áll, és ellenünk fog harcolni.

Rephaim Stevie Rae felé fordította vörösen izzó szemét, és kétségbeesetten így szólt:

- Nem foglak bántani, de ő akkor is az apám, és...

Neferet közbevágtott.

- Sárkány Lankford, mint az Éjszaka Háza Főpapnője megparancsolom neked, hogy védj meg. Őld meg ezt az aljas Hollómást és *mindenki mást is*, aki a pártját fogja.

Láttam, hogy Neferet felemeli a kezét, és tesz egy csuklómozdulatot Stevie Rae felé. A ragyogó zöld buborék, amely körülvette őt és a Hollómást, megremegett, Stevie Rae pedig felnyögött. Elsápadt az arca, és a gyomrára szorította a kezét, mintha rosszul lenne.

- Stevie Rae? - Elindultam felé, de Stark elkapta a kezem, és visszahúzott.

- Neferet a Sötétséget használja - mondta. - Nem állhatsz közéjük, mert ízekre szed a csápjaival.

- A Sötétséget? - mennydörögte Neferet. - Ez nem a Sötétség, hanem egy istennő jogos bosszúja. Ezért tudom megszüntetni a védővarázslatot. Sárkány! Mutasd meg ennek a szörnyetegnek, milyen következményekkel jár, ha valaki szembezáll az Éjszaka Házával!

Stevie Rae ismét felnyögött, és térdre rogyott. A zöld fény kihunyt körülöttük. Rephaim Stevie Rae fölé hajolt, így a háta teljesen védtelenné vált. Sárkány meglendítette a kardját.

Felemeltem az egyik kezemet, de nem tudtam, mit tegyek. Támadjam meg Sárkányt? Védjem meg a Hollómást, aki megölte a feleségét? Dermedten álltam. Nem hagyhattam, hogy Sárkány bántsa Stevie Rae-t, de nem is őt akarta leszúrni, hanem az ellenségünket - *az ellenségünket, aki megbélyegezte a legjobb barátnőmet*. Úgy éreztem magam, mintha egy horrorfilmet néznék, ahol tudom, hogy mindjárt lefejeznek, megcsonkítanak vagy kibeleznek valakit, és semmit sem tehetek, hogy megakadályozzam. Csak ez most nem egy film volt, hanem a valóság.

Hirtelen süvítő hang hallatszott, mintha feltámadt volna a szél, és a következő pillanatban Kalona szállt alá az égből, pontosan Sárkány és Rephaim között érve földet. A kezében egy félelmetes fekete lándzsát tartott, ugyanazt, amelyik a Túlvilágon is nála volt, és olyan erővel védte ki a Kardok Urának csapását, hogy Sárkány térdre rogyott.

Erebosz Fiai ekkor léptek akcióba. Tucatnyian siettek a Kardok Urának védelmére. Kalona olyan volt, mint egy gyilkos forgószél, de még neki is nehezebbre esett ennyi harcossal vívni egyszerre.

- Rephaim! Fiam! - kiáltotta Kalona. - Hozzám! Védj meg!

HUSZONKETEDIK FEJEZET

Stevie Rae

- Senkit nem ölhetsz meg! - kiáltotta Stevie Rae, amikor Rephaim felkapta az egyik elesett harcos kardját.

A Hollómás ránézett, és azt suttogetta:

- Kényszerítsd Kalonát, hogy szembeszegüljön Neferet akaratával. Csak így veüietünk véget ennek. - Azzal rohant apja védelmére.

Kényszerítsem Kalonát, hogy szembeszegüljön Neferet akaratával? Miről beszél Rephaim? Katonának nem Neferet parancsol? Stevie Rae megpróbált feltápáskodni a földről, de azok a borzalmas, fekete csápok nem csak

földpajzsát szaggatták szét, hanem az erejét is teljesen elszívták. Szédült, és úgy érezte, bármelyik pillanatban elhányhatja magát.

Aztán ott termett Zoey, leguggolt mellé, Stark pedig megállt előttük, mint egy őrangyal, nehogy a véres küzdelem, amelyet Erebosz Fiai vívtak Kalonával és Rephaimmel, őket is megsebezze. Stevie Rae felnézett, és látta, hogy a vörös harcos kezében megjelenik egy hatalmas kard. Megragadta Zoey csuklóját.

- Ne engedd, hogy bántsa Rephaimet! - könyörgött barátnőjének. Zoey a szemébe nézett. - Kérlek - esdekelt. - Kérlek, bízz bennem.

Zoey bólintott, és odakiáltott Védelmesőjének.

- Rephaimet ne bánts.

Stark oldalra fordította a fejét, de a szemét nem vette le a küzdelemről.

- Ha rád támad, megölöm - válaszolta.

- Nem fog - mondta Stevie Rae.

- Nem kötnék rá fogadást - sietett oda hozzájuk Aphrodité, miközben Dáriusz előrántotta a saját kardját, és Stark mellé állt, hogy együttes erővel védelmezzék papnőiket. - Bugriskám, ezt most tényleg nagyon elkúrtad.

- Egyet kell értenem Aphroribivel - mondta Erin.

- Fájdalmas, de tényleg igaza van - helyeselt Shaunee.

Damien elgyötört arccal térdelt le Stevie Rae másik oldalára.

- Később is ráértek Stevie Rae-t osztani. Most inkább azt találjuk ki, hogyan oldjuk meg ezt a helyzetet - mondta.

- Még mindig nem értitek - szólalt meg Stevie Rae könnyes szemmel.

- Nem akarom, hogy „megoldjátok”, egyedül az bánt, hogy nem tőlem szereztek tudomást Rephaimről.

Damien egy végtelen hosszú pillanatig szótlánul bámult rá, majd azt felelte:

-Értem. Hidd el, tényleg megértelek, mert mielőtt elveszítettem, sok mindent megtanultam a szerelemről.

Mielőtt Stevie Rae válaszolhatott volna, az egyik harcos fájdalmas kiáltást hallatott, mire mindnyájan odakapták a fejüket. Kalona combon szúrta Erebosz Fiai közül az egyiket, a fiatal harcos a földre zuhant, de legközelebbi bajtársa azonnal félrehúzta az útból, és elfoglalta a helyét, újra bezárva ezzel a kört a két szárnyas teremtmény körül.

Rephaim és Kalona hátukat egymásnak vetve harcoltak. Stevie Rae úgy érezte, legszívesebben összekuporodna és meghalna, miközben az Éjszaka Háza harcosainak támadását figyelte. Kalona és Rephaim egymás mozdulatait tökéletesen kiegészítve küzdöttek. Agyának egy részével Stevie Rae képes volt meglátni a szépséget ebben a halálos táncban, amelyet a két szárnyas lény és a tucatnyi harcos adott elő - szimmetrikus mozdulataik kecsesek voltak, küzdelmükben volt valami lenyűgöző. Agyának másik felével azonban semmi mást nem akart, csak üvölni: *Rephaim, menekülj! Repülj! Tűnj el innét!*

Az egyik harcos Rephaim felé dőött a kardjával, de a Hollómás az utolsó pillanatban háritotta a támadást. Stevie Rae szabályosan rosszul volt a félelemtől és a bizonytalanságtól, nem tudta, milyen sors vár rájuk, ezért beletelt némi időbe, mire felfogta, Rephaim mit csinál - illetve mit *nem* csinál. És amikor megértette, érezte, hogy feléled benne a remény.

- Zoey - ragadta meg barátnője karját anélkül, hogy elfordította volna a fejét a harcról. - Figyeld Rephaimet. Nem támad. Nem bánt senkit. Csak magát védi.

Zoey néhány pillanatig szótlánul figyelt, majd bólintott.

- Igazad van, Stevie Rae. Igazad van! Tényleg nem támad.

Stevie Rae büszke volt Rephaimre, a szíve majd kiugrott a mellkasából örömeiben. A harcosok folyamatosan támadtak, fáradhatatlanul próbálták elpusztítani két szárnyas ellenségüket. Kalona szúrt, dőött, csonkított, gyilkolt. Rephaim azonban továbbra is csak védte magát - háritotta a támadásokat, elhajolt, visszatámadt, de egyetlen harcost sem sebzett meg, pedig azok egyértelműen az életére törtek.

- Valóban - állapította meg Dáriusz is. - A Hollómás kizárólag védekezik.

- Ne hagyjátok abba! Öljétek meg őket! - kiabálta Neferet. Stevie Rae egy pillanatra elkapta a tekintetét Rephaimről, és ránézett. Neferet szinte lubickolt az élvezetben, kéjes arccal figyelte az erőszakot és a pusztítást. *Miért nem veszi észre senki az izgatottan liúttető Sötétséget körülötte?* gondolta Stevie Rae kétségbeesetten. *Ahogy a lába köré csavarodva, testét cirógatva táplálkozik belőle, miközben Neferet egyre erősebb lesz a káosz és a halál jelenlététől?*

Sárkány Lankford vezetésével Erebosz Fiai kettőzött erővel folytatták a támadást.

- Le kell állítanom - mondta Stevie Rae inkább magának, mint Zoey-nak. - Mielőtt túlságosan elfajul a harc, és Rephaim óhatatlanul is megöl valakit.

- Nem tudod leállítani - szólalt meg Zoey halkán. - Azt hiszem, Neferet egész idő alatt valami ilyesmit tervezett. Kalona valószínűleg azért van itt, mert ő így akarta.

- Kalona talán, de Rephaim biztosan nem - felelte Stevie Rae határozottan. - Azért jött ide, nehogy nekem bajom essen. Nem hagyhatom cserben.

Még mindig a harcot figyelve Stevie Rae vett egy nagy levegőt, és azt képzelte, hogy fává változik - hatalmas, erős tölgyé. Lábai gyökeret eresztenek, és belekapaszkodnak a földbe. Jó mélyen, hogy Neferet Sötétségből font csápjai ne érhessek el. Összpontosított, és megpróbálta magába szívni a föld szellemét - termékeny erejét, végtelen hatalmát. A föld esszenciája áramütésként futott végig a testén. Stevie Rae felállt. Elhárította Z segítségét, és a moz- duiat közben megpillantotta a saját kezét. Ismerős, zöld fény áradt belőle. Elindult Rephaim felé.

- Te meg hová mész? - kérdezte Stark döbbenten. Dáriusz elállta az útját, és szemmel láthatóan nem akarta tovább engedni.

- Táncolni a szörnyekkel - idézte Kramisha versének egyik sorát Stevie Rae.

- Teljesen elment az eszed? - nézett rá Aphrodité. - Maradj a segeden, semmi keresnivalód ott.

Stevie Rae ügyet sem vetett Aphrodité közbeszólására, csak az előtte tornyosuló két harcossal foglalkozott.

- Megbélyegeztük egymást. Meghoztam a döntést. Ha harcolni akartok velem, hát rajta, de akkor is odamegyek Rephaimhez.

- Senki nem fog harcolni veled, Stevie Rae - mondta Zoey. - Engedjétek tovább - intett Starknak és Dáriusznak.

- Szükségem van a segítségedre - fordult Stevie Rae Zoey-hoz. - Ha megbízol bennem, gyere velem, és idézd meg a szellem erejét.

- Ne! Ne avatkozz bele - figyelmeztette Stark.

Zoey rámosolygott.

- Amikor legutóbb beleavatkoztam valamibe, legyőztem Kalo-
nát, emlékszel?
Stark felhorkant.
- Igen, miután meghaltam.
- Ne aggódj, Védelmezőm. Újra megmentelek, ha kell, - Zoey
visszafordult Stevie Rae-hez. - Azt mondtad, Rephaim megmentette az
életed?
- Kétszer, és az egyik alkalommal magával a Sötétséggel kellett
szembeszállnia értem. Rephaim a lelke mélyén jó. Hidd el nekem, Z, a
szavamat adom rá. Kérlek, bízz bennem.
- Bízom benned, mindig is bízni fogok - felelte Zoey. - Odamegyek
Stevie Rae-vel - mondta Starknak, aki nem tűnt boldognak a hír
hallatán.
- Én is veletek tartok - szólalt meg Damien. - Hátha szükségetek lesz
a levegőre. Még mindig hiszek a szerelemben.
- Az a madárizé nem túl szimpi, de a tűzre számíhattok - mondta
Shaunee.
- A vízre dettó - csatlakozott Erin.
Stevie Rae egyenként barátai szemébe nézett.
- Köszönöm nektek. El sem tudom mondani, milyen sokat jelent ez
nekem.
- Elég az enyelgésből, mert mindjárt elbőgöm magam - szólt közbe
Aphrodité. - Mentsük meg azt a rusnya dögöt, hadd éljen
boldogtalanul a mi kis bugrisunk, amíg meg nem hal.
- A „rusnya” és a „boldogtalanul” kivételével egyetértek - mondta
Stevie Rae, azzal a Starkkal és Dáriusszal megerősített társaság elin-
dult előre. A föld ereje magabiztossággal töltötte el Stevie Rae-t, és
határozott lépetekkel közeledett a vérfürdőhöz. Igyekezett olyan közel
kerülni Rephaimhez, amennyire csak lehetséges.
- Ne! - kiáltotta a Hollómás, amikor észrevette. - Ne gyere ide!
- De még mennyire, hogy idejövök! - Stevie Rae Damienre pil-
lantott. - Csapjunk a lovak közé! Idézd meg a levegőt.
Damien kelet felé fordult.
- Levegő, szükségem van rád. Jöjj hozzám, kérlek! - Feltámadt
körülotott a szél, belekapott a hajukba.

Stevie Rae felvonta a szemöldökét, és Shaunee-ra nézett, mire az a szemét forgatva dél felé fordult.

- Tűz, jöjj hozzám, perzselj egy kicsit a kedvemért,
Érint nem kellett noszogatni, már régen nyugat felé nézett.

- Víz, jöjj hozzám, csatlakozz a körhöz!

Tavaszi zápor illata csapott az arcukba.

Amint a víz is csatlakozott a körhöz, Stevie Rae észak felé fordult, és így szólt:

- Föld, már itt vagy velem. Kérlek, csatlakozz a körhöz is,

A gyökérszerű kötelék, amely a földhöz kapcsolta, még erősebbé vált, és Stevie Rae tudta, hogy úgy ragyoghat, mint egy zöld világítótorony.

- Szellem, kérlek, tedd teljessé a kört - hallotta Z hangját maga mellől.

Stevie Rae-t hirtelen elöntötte a teljesség érzése, és hegyes lándzsaként lépett ki a körből. Felemelte két karját, magába szívta a fák bölcs, időtlen erejét, és így szólt:

- Föld, vess véget ennek a harcnak, húzz védőpajzsot köréjük.

Kérlek. - Azzal a két szárnyas lényre mutatott.

- Levegő, légy a segítsége - mondta Damien.

- Tűz, adj neki erőt - tette hozzá Shaunee.

- Víz, támogasd - mondta Erin.

- Szellem, légy vele - fejezte be Zoey.

Stevie Rae érezte, ahogy szétárad benne az adrenalin, végigfut a lábán és a karján, megbizsergetve az ujjait. Indaszerű zöld csápok nyúltak ki a földből, egy szempillantás alatt körülvették Rephaimet és Kalonát, véget vetve ezzel a harcnak.

Mindannyian felé fordultak.

- Így már jobb - mondta Stevie Rae. - Most már kitalálhatjuk, hogyan tovább.

- Szóval így állunk, Zoey? Te és a barátaid a Sötétséget választottátok - csendült fel Neferet hangja.

Zoey válaszolni akart, de Stevie Rae megelőzte:

- Elég az aljas gyanúsítgatásokból, Neferet. Z most téit vissza Nüx birodalmából, a Túlvilágról. Szétrúgta Kalona seggét, ráadásul a harcosát is sikerült épségben visszahoznia onnan. Soha egyetlen Főpapnőnek sem sikerült ez korábban. Nem hinném, hogy ezt a Sö-

tétségnek köszönheti. - Neferet már nyitotta a száját, de Stevie Rae beléfojtotta a szót. - Nem! Nem fejeztem még be. Azt akarom, hogy tudd: nem számít, hányan hisznek neked, engem nem tudsz átverni, soha egyetlen másodpercig sem fogom elhinni, hogy megváltoztál. Hazug vagy, és gonosz. Találkoztam a fehér bikával, és nagyon jól tudom, hogy a Sötétiséggel paktálsz; átlátok az ármánykodásodon, A pokolba is, Neferet, most is látom, ahogy ott tekerednek a csápjai körülötted. Szóval. Takarodj. Innen. A pokolba!

Hátat fordított Neferetnek, és Kalonára nézett. Kinyitotta a száját, de hirtelen torkára forrtak a szavak. A szárnyas halhatatlan úgy állt előtte, mint egy bosszúálló istenség. Meztelen felsőtestét vércseppek pettyezték, fekete lándzsájáról alvadtt vér csöpögött. Borostyánsárgán ragyogó szemében gúnyos megvetés csillogott.

Hogyan is juthatott eszembe szembeszállni vele? rettent meg Stevie Rae. *Túl hatalmas, túl erős. Senki vagyok hozzá képest, senki és semmi...*

- Szellem, adj neki erőt - suttogta Zoey, és a Damien által megidézett szél azonnal szárnyára kapta a szavakat.

Stevie Rae elkapta a tekintetét Kalonáról, és Zoey szemébe nézett. Legjobb barátnője elmosolyodott,

- Folytasd, Fejezd be, amit elkezdtek Képes vagy rá.

Stevie Rae végtelenül hálás volt ezért a néhány mondatért. Amikor visszafordult Kalona felé, a kapcsolatra koncentrált, ami ősz- szekötötte a földdel, és erőt merített belőle, ahogy a fa szívja magába a tápanyagot a gyökerei segítségével. A barátaira gondolt, akik kiálltak mellette, és folytatta, amit elkezdett,

- Oké, mindenki tudja, hogy egykor Nüx harcosa voltál, most mégis itt vagy, mert valami elromlott, jobban mondva valamit *elrontottál*-mondta Stevie Rae tárgyilagosan. - Ez azt jelenti, hogy hiába vagy most gonosz meg minden, valaha tudtad, mit jelent a becsület, a hűség és a szeretet. Valamit el kell mondanom a fiadról, és azt akarom, hogy hallgass meg. Nem tudom, hogyan és miéit történt, de szeretem, és azt hiszem, ő is szeret engem. - Elhallgatott, és Rephaimre nézett.

- Igen - mondta a Hollómás tisztán és érthetően, hogy mindenki jelenlévő hallja. - Szeretlek, Stevie Rae.

Stevie Rae egy pillanatra elmosolyodott, és ebben a mosolyban benne volt büszkesége, boldogsága és mindenekelőtt Rephaim iránt érzett szerelme. Azután újra Kalonához fordult.

- Igen, tudom, hogy furcsa. Nem, ez tényleg soha nem lesz egy normális kapcsolat, és csak az Istennő a megmondhatója, mennyi problémával kell majd szembenéznünk, de a lényeg akkor is ugyanaz marad: képes vagyok kedvességet adni Rephaimnek, és egy olyan életet, ahol békére és boldogságra lelhet. De ahhoz, hogy ezt megtegyem, előbb neked is meg kell tenned valamit, Kalona. Engedd szabadon. Hagyd, hogy szabadon eldöntse, továbbra is veled akar-e tartani, vagy inkább a maga útját járja. Tiszta szívemből hiszem, hogy valahol a lelked legmélyén még mindig él Nüx harcosa, még mindig él az a Kalona, aki az Istennőnket oltalmazta, és a jó oldalon állt. Kérlek, légy újra az a Kalona, legalább egyetlen másodpercre.

Kalona rezzenéstelen arccal meredt Stevie Rae-re, és a hosszúra nyúlt csendet Neferet megvető és arrogáns hangja törte meg.

- Elég ebből az ostoba színjátékból. Majd én elintézem ezt a fűpajzsot. Sárkány, bosszuld meg társad halálát, végezz a Hollómással! Téged pedig, Kalona, egyszer már száműztelek, most megteszem még egyszer. Semmi sem változott kettőnk között. - Miközben Neferet beszélt, Stevie Rae látta, hogy a környező árnyakból és a Tsi Sgili testéből fekete csápok tekerednek elő, mintha egész idő alatt itt ólálkodtak volna ugrásra készen.

Stevie Rae vett egy mély lélegzetet, és felkészült a legrosszabbra, rá. Tudta, hogy fájdalmas lesz, de esze ágában sem volt meghátrálni, készen állt arra, hogy újra szembenézzon a Sötétiséggel, bármekkora árat kell fizetnie is érte.

De alighogy megérezte a fájdalom első hullámát és a Sötétiség semmi máshoz nem hasonlítható, borzongató jelenlétét, a szárnyas halhatatlan felemelte az egyik kezét, és így szólt:

- Állj! Régóta szövetségese vagyok a Sötétiségnek. Engedelmeskedj parancsomnak. Ez nem a te harcod. Vissza!

- Nem! - sikoltotta Neferet, amikor látta, hogy a szinte mindenki számára láthatatlan, fekete csápok visszahúzódnak az árnyékba, ahonnan előbújtak. Dühödten fordult Kalona felé. - Ostoba

teremtmény! Mit merészelsz? Megparancsoltam, hogy távozz! Engedelmeskedned *kell/Én* vagyok ennek a helynek a Főpapnője!

- Nekem te nem parancsolsz! És soha nem is parancsoltál. - Kalona diadalmas mosollyal nézett rá, és olyan fenséges jelenség volt, hogy Stevie Rae-nek elakadt a lélegzete a látványtól.

Kalona körbehordozta a tekintetét az iskola udvarán összegyűlt, tágra nyílt szemű vámpírokon és vámpírjelölteken, akik vagy fogukat vicsorgatva meredtek rá, vagy legszívesebben a lábai elé borultak volna, hogy imádják.

- Nüx gyermekei, testvéreim, oly sokan befogtátok a fületeket az Istennő szavai előtt. Mikor tanultok már végre a saját hibáitokból?

Aztán a szárnyas halhatatlan a fiára nézett. Rephaim szótlanul állt apja jobbján.

- Igaz, hogy megbélyegeztétek egymást a Vörössel?
- Igen, apám. Igaz.
- És megmentetted az életét? Nem is egyszer?

- Ahogy ő is az enyémet, nem is egyszer. Neki köszönhetem, hogy sikerült felgyógyulnom a zuhanás után. És ő gyógyított meg akkor is, amikor a Sötétség azokat a borzalmas sebeket ejtette rajtam, miután szembeszálltam miatta a fehér bikával. - Rephaim szeme megállapodott Stevie Rae-n. - Fizetségül, amiért megmentettem a Sötétségtől, megérintett a Fény erejével, amelyet a földtől kapott.

- Az nem fizetség volt. Azért tettem, mert nem bírtam elviselni a szenvedésed - mondta Stevie Rae.

Lassan, mintha hatalmas erőfeszítésbe kerülne, Kalona felemelte a kezét, és fia vállára helyezte,

- Ugye tudod, hogy sosem lesz képes úgy szeretni téged, ahogy egy asszony szeret egy férfit? Örökké olyasvalamire fogsz vágyni, amit nem tud megadni neked.

- Apám, amit tőle kapok, az így is több, mint amit eddig valaha megismertem.

Stevie Rae látta a fájdalmat, amely egy pillanatra átsuhant Kalona arcán.

- Fiamként szerettelek, legkedvesebbként mind közül - mondta olyan halkán, hogy Stevie Rae-nek hegyeznie kellett a fülét, hogy meghallja.

Rephaim egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna az apjának, és amikor megszólalt, Stevie Rae hallotta a hangjában a nyers őszinteséget, és a fájdalmat, amellyel ez a beismerés járt.

- Egy másik világban, egy másik életben ez akár igaz is lehetett volna. De ebben a mostaniban csak hatalmat, büntetést és haragot kaptam tőled, szeretetet nem. Szeretetet soha.

Kalona tekintete megvillant, de Stevie Rae úgy látta, mintha több fájdalom lett volna borostyánsárga szemében, mint harag.

- Akkor hát ebben a világban, ebben az életben kapsz tőlem még valamit: választást, Válassz, Rephaim. Kit választasz? Apádat, kit eonok óta szolgálsz hűségesen, és a hatalmat, amit ez a szolgálat biztosít neked vagy ennek a vámpír Főpapnőnek a szerelmét, aki sosem lesz teljesen a tiéd, mert mindig, mindig borzadni fog a szörnyetegtől, aki benned lakozik?

Rephaim Stevie Rae szemébe nézett. A vörös vámpír látta a Hollómás szemében a kérdést, és még mielőtt feltehetette volna, már válaszolt is rá.

- Semmiféle szörnyeteget nem látok, amikor rád nézek - sem kívül, sem belül. Így hát nem is borzadok tőled. Szeretlek, Rephaim.

Rephaim egy pillanatra behunyta a szemét, és nyugtalan borzongás futott végig a testén. Stevie Rae tényleg hitt a jóságában, de őt választani az apja helyett akkor is azt jelentette volna, hogy egész életének új irányt szab, Részben halhatatlan volt, az örökkévalóság számára a kézzelfogható valóságot jelentette. De talán mégis... talán ha... esetleg...

- Apám... - Stevie Rae azonnal kinyitotta a szemét, amikor meghallotta Rephaim hangját, A Hollómás Kalonához beszélt, de közben őt nézte. - Stevie Rae-t választom és az Istenő útját.

Stevie Rae Kalonára pillantott, és még éppen sikerült elkapnia a bukott angyal arcán átsuhanó fájdalmat.

- Legyen hát. A mai naptól fogva nem vagy többé a fiam. - Elhallgatott. Megvárta, hogy Rephaim felé forduljon. - Felajánlanám Nüx áldását, de az Istenő már nem hallgat az én szavamra. Ezért inkább egy tanácsot adok búcsúzóul: ha teljes szíveddel és lelkeddel szereted ezt a vámpírt, akkor egy nap rá kell majd döbbed, hogy nem tudja viszonzni, és az minden érzést ki fog belőled ölni. - Kalona kiterjesztette csodálatos szárnyát, az ég felé emelte két karját, és így szólt: - Rephaim mostantól szabad! Így rendelkezem. Legyen hát!

Utólag visszagondolva Stevie Rae úgy emlékezett, hogy a levegő felkavarodott és megremegett Rephaim körül, amikor az apja elbocsátotta szolgálatából. De abban a pillanatban képtelen volt másra koncentrálni, mint Rephaim szemére. Figyelte, ahogy a Hollómás tekintetében kialszik a vörösen izzó fény, és nem marad más, csak egy fiú sötétbarna szeme, ami egy hatalmas holló fejéből bámul a világba.

Kalona még mindig kiterjesztett szárnyal állt a kör közepén, alakja szinte ragyogott az erőből és - legalábbis Stevie Rae szerelte volna azt hinni - a gyásztól, amelyet legkedvesebb fia elvesztése okozott. A halhatatlan angyal Neferetre emelte borostyánszínű szemét. Nem szólt egyetlen szót sem, csak felnevetett. Gúnyos kacaja még akkor is ott visszhangzott, amikor fekete szárnyai a levegőbe emelték. Hirtelen egy fehér toll hullott alá a magasból, és Stevie Rae lába előtt ért földet. A vörös Főpapnőt ez annyira meglepte, hogy a zöld erőből emelt védőpajzs, amely Rephaimet körülvette, semmivé foszlott. Stevie Rae azonban még erre sem eszmélt föl, csak a fehér tollat bámulta kimeredt

szemmel. Amikor lehajolt, hogy felvegye, háta mögött felhangzott Neferet parancsoló hangja.

- Sárkány, most, hogy a halhatatlan elmenekült, öld meg a fiát!
Én nem ver át ezzel a szarhámmal. **P. C. CAST és KRISTIN CAST**

Stevie Rae újra érezte az ismerős fájdalmat, ahogy a Sötétség elvágta a köteléket, amely összekapcsolta a földdel. Annyira legyengült, hogy siktítani sem maradt ereje, amikor Sárkány kivont karddal Rephaim felé lendült.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Rephaim

Rephaimnek szinte arra sem volt ideje, hogy felfogja, mi történt vele, amikor Neferet már kimondta rá a halálos ítéletet. Stevie Rae-t nézte csodálkozva, aki valami fehér dolgot bámult a földön. Aztán kitört a káosz. A zöld pajzs, amely körülvette, először elhalványult, majd teljesen eltűnt. Stevie Rae elsápadt, és hirtelen mintha megsédült volna. A Hollómás annyira Stevie Rae-re koncentrált, hogy észre sem vette Sárkány támadását. Zoey közbelépése mentette meg az életét, aki egy gyors mozdulattal elé állt, és feltartóztatta a bosszúért lihegő Erebosz Fiait.

- Nem. Nem támadunk olyanokra, akik az Istennő útját választották. - Hangja félelmetes erővel zengett, és a harcosok bizonytalanul megtorpantak előtte. Rephaim figyelmét nem kerülte el, hogy Stark és Dáriusz azonnal ott termett Zoey két oldalán. Mindketten kivonták a kardjukat, de az arckifejezésük arról árulkodott, hogy egyikük sem szeretne a fivérei ellen harcolni.

Az én hibám. Én tehetek róla, hogy egymás vérért fogják ontani. Rephaim gondolatai önutálattal és bizonytalansággal voltak tele, miközben Stevie Rae-hez sietett.

- Egymás ellen fordítanád a harcosokat? - kérdezte Neferet hitetlenkedve Zoey-től.

- Megöletnél a harcosainkkal valakit, aki az Istennő szolgálatában áll? - vágott vissza Zoey.

- Szóval most már arra is képes vagy, hogy lásd, mi van mások szívében? - Neferet hangja bölcs volt és önelégült. - Ilyen isteni képességnek még a *valódi* Főpapnők sincsenek birtokában.

Rephaim érezte, ahogy megváltozik a levegő, mielőtt megjelent. Mintha egy tomboló vihar villámlásai töltötték volna meg a levegőt körülöttük. A fülsiketítő mennydörgés közepette pedig egyszer csak ott állt előttük az Éjszaka Istennője, Nüx.

- *Nem, Neferet, Zoey nem lehet ilyen isteni képesség birtokában, én azonban igen.*

A Sötétség minden kutakodó, lopakodó, ólalkodó csápjá azonnal eltűnt az Istennő hangjára. Stevie Rae-ből akkora sóhaj szakadt ki, mintha most engedte volna ki a percek óta visszatartott levegőt, és térdre rogyott.

Rephaim mindenfelől döbrent, elragadtatott suttogást hallott.

- Ez Nüx!

- Az Istennő!

- Áldott legyen!

Ő maga is képtelen volt levenni róla a tekintetét.

Nüx valóban maga volt a testet öltött éjszaka. Haja, mint a telihold, ezüstösen ragyogott a sötétben. A szeme, mint holdfogyatkozáskor az éj, fekete volt és végtelen. Teste szinte teljesen átlátszónak tűnt. Rephaim látni vélte egy fekete selyemruha ráncait és egy nő alakját, akinek mintha félhold alakú tetoválás díszítette volna tükörsíma homlokát, de minél jobban koncentrált az Istennőre, az annál áttetszőbbé és megfoghatatlanabbá vált. Akkor döbrent csak rá, hogy ő az egyetlen, aki még mindig áll - mindenki más letérdelt az Istennő előtt. Sietve követte példájukat.

De szerencsére nem kellett aggódnia elkésett reakciója miatt. Nüx figyelme máshová irányult. Odalebegett Damienhez, aki ironikus módon észre sem vette, mivel lehajtott fejjel és behunyt szemmel térdelt a földön.

- *Damien, gyermekem, nézz rám.*

Damien felemelte a fejét, és a meglepetéstől elkerekedett a szeme.

- Ó, Nüx! Tényleg te vagy az! Azt hittem, csak képzelődöm!
- *Bizonyos szempontból talán így is van. Azt akarom, hogy tudd, Jack velem van, és ő az egyik legtisztább, legártatlanabb lélek, aki valaha belépett a birodalmamba.*

Könnyeek szöktek Damien szemébe, és végigcsorogtak az arcán.

- Köszönöm. Köszönöm, hogy elmondtad. Így könnyebb lesz túljutnom rajta.
- *Gyermekem, nem kell túljutnod Jacken. Emlékezz rá, és örülj annak, a rövid, boldog időszaknak, amit együtt tölthettél vele. A gyógyulás nem azonos a felejtéssel.*

Damien könnyei ellenére is elmosolyodott.

- Nem felejttem el, Nüx. Emlékezni fogok a szavaidra, és sosem térek le az utadról. A szavamot adom rá.

Az Istennő lebegő alakja megfordult, és végighordozta fekete szemét a többiekén. Rephaim elkapta Nüx szeretetteljes pillantását, ahogy a vigyorgó Zoey-ra nézett.

- *Üdvözlégy, Istennő - mondta Zoey.*

Rephaimet megdöbbenette közvetlensége. Nem kellene tiszteletteljesebben viselkednie az Istennőjével?

- *Üdvözlégy, Zoey Redbird!- Az Istennő viszonzta a vámpírjelölt Főpapnő mosolyát, és a Hollómást hirtelen egy kislányra emlékeztette - egy kislányra, aki valahogy ismerősnek tűnt neki. Rephaimnek tágra nyílt a szeme a döbbenettől. A kísértet! A kislány az elhagyatott házban az Istennő volt!*

Nüx egyszer csak beszélni kezdett, szavait az egész gyülekezethez intézve, miközben alakja olyan légiessé, ragyogóvá és gyönyörűvé vált, hogy mindenkit elvakított, aki ránézett, muzsikyszerű hangjára pedig képtelenség volt nem odafigyelni.

- *Sok minden történt itt ma éjszaka. Lélekváltoztató döntések, melyek néhányatok számára új utakat nyitottak. Mások már régen meghozták a döntést, örökre odaláncolva magukat saját útjukhoz. Megint mások pedig a szakadék szélén táncolnak. - Az Istennő tekintete megállapodott Nefereten, aki erre azonnal lehajtotta a fejét. - Megváltóztál, leányom. Nem az vagy, aki voltál. Felelj őszintén, hívhatlak még a leányomnak?*

- Nüx! Nagy Istennő! Hogyan kérdezhetsz ilyet? Leányod vagyok, és az is maradok mindörökké.

Neferet nem emelte fel a fejét, miközben az Istennőhöz beszélt, sűrű vörösesbarna haja teljesen eltakarta az arcát, senki sem láthatta, milyen kifejezés ül rajta.

- *Bűnbocsánatot kértél ma este. Zoey-től kaptál egy választ kérdésedre, most halld az én válaszomat is. A bűnbocsánat különleges ajándék, amit ki kell érdemelni.*

- Alázatosan kérlek, részesíts engem különleges ajándékodban, Nüx - mondta Neferet még mindig lehajtott fejjel.

- *Amint kiérdemled, meg fogod kapni*- felelte az Istennő kurtán, azzal elfordult Neferéttől, és a Kardok Urára nézett, aki tiszteletteljesen a szíve fölé helyezte ökölbe szorított kezét.

-*Anasztázia is mellettem van, nem érez sem fájdalmat, sem megbánást. Rajtad áll, hogy mit választasz: követed Damien példáját, és megőrzöd emlékezetekben szerelmeitek boldogságát, vagy a bosszú nevében kiöölöd magadból azt, amit a legjobban szeretted benned - a képességet, hogy egyszerre légy erős és könyörületes?*

Rephaim Sárkány arcát figyelte, de hiába várta a Kardok Urának válaszát, Sárkány még akkor is szótlánul meredt maga elé, amikor az Istennő a Hollómáshoz fordult.

- *Rephaim.*

Szembefordult Nüxszel, de csak egy pillanatra, aztán szégyenében lehajtotta a fejét, és kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

- Kérlek, ne nézz rám!

Érezte, ahogy Stevie Rae ujjai egybekulcsolódnak az övével.

- Ne aggódj. Nem azért van itt, hogy megbüntessen.

- *Honnan tudod, ifjú Főpapnő?*

Stevie Rae keze megrándult, de a hangja nem remegett meg.

- Mert te valóban képes vagy belelátni a szívébe, és tudom, mit találsz ott.

- *Szerinted mit találok, a Hollómás szívében, Stevie Rae?*

-Jóságot. És szerintem ő már nem Hollómás. Az apja szabadon

engedte. Ezért ő most már egy... hmm... újfajta fiú, amilyen eddig még nem létezett. - Stevie Rae hajsza hűjén belezavarodott a mondatba, de végül sikerült befejeznie.

- *Látom, kötődés hozzá* - felelte az Istennő titokzatosan.

- Igen - mondta Stevie Rae határozottan.

- *Akkor is, ha ez a kötődés kettészakítja ezt az Éjszaka Házát, sőt, talán ezt a világot is?*

- Anyukám mindig olyan könyörtelenül visszametszette a rózsákat, hogy attól félttem, elpusztulnak. Amikor egyszer megkérdeztem, miért teszi, azt felelte, hogy néha el kell távolítani a régi hajtásokat, hogy helyet csináljunk az újnak. Talán itt is eljött az ideje, hogy levágjunk néhány régi hajtást - mondta Stevie Rae.

A lány szavai annyira meglepték, hogy Rephaim felemelte a tekintetét a földről, és döbbenet nézett Stevie Rae-re. A vörös vámpír elmosolyodott, és abban a pillanatban Rephaim bármit megadott volna azért, ha visszamosolyoghatna rá és a karjába vehetné, mint egy valódi fiú, mert Stevie Rae szemében őszinte melegséget, szerelmet és boldogságot látott a megbánás vagy az elutasítás legkisebb jele nélkül. Stevie Rae szerelme elegendő erőt adott neki ahhoz, hogy az Istennőre nézzen, és állja Nüx tekintetét.

És az Istennő szemében ugyanazt látta, amit Stevie Rae tekintetében: melegséget, szeretetet és boldogságot.

Rephaim elengedte Stevie Rae kezét, hogy ökölbe tudja szorítani a sajátját és a szíve fölé tudja helyezni. Tiszteletteljesen fejt hajtott.

- Üdvözlégy, Nüx Istennő.

- *Üdvözlégy, Rephaim* - felelte az Istennő. - *Te vagy Kalona egyetlen gyermeke, aki hátat akar fordítani a haragnak és fájdalomnak, amelyben fogant, a gyűlöletnek, amely eddig uralta hosz- szú életét, és a Fényt felé fordul.*

- Egyik fivérem sem ismerte Stevie Rae-t - válaszolta Rephaim.

- *Valóban hatással volt a döntésedre, de ehhez az kellett, hogy magad is nyitott légy rá, és a Fényt válaszd a Sötétség helyett.*

- Nem volt ez mindig így. Borzalmas dolgokat követtem el a múltban. Igazuk van ezeknek a harcosoknak, hogy meg akarnak ölni - mondta Rephaim.

- *Megbántad a múltadat?*
- Igen.
- *Új jövőt választasz magadnak, és elkötelezed magad, mellettem?*
- Igen.
- *Rephaim, halhatatlan bukott harcosomnak, Kalonának fia, szolgálatomba fogadlak, és megbocsátom neked múltban elkövetett hibáidat.*
- *Köszönöm, Nüx. - Rephaim hangja rekedt volt a felindultságtól, ahogy válaszolt az Istennőnek, a saját Istennőjének.*
- *Akkor is megköszönöd, ha azt mondom, megbocsátásom ellenére tetteid következményétől nem menekülsz meg? Amit a múltban elkövettél, azért vállalnod kell a felelősséget.*
- *Nem számít, mi vár rám mostantól, akkor is köszönöm, és hálás leszek egész életemben. Esküszöm - mondta a Hollómás habozás nélkül.*
- *Reménykedjünk, hogy hosszú élet vár még rád, sok-sok év, amely során megfelelhetsz esküednek, és vállalod annak következményeit. - Nüx felemelte két karját, mint aki tenyerébe akarja fogni a holdat. Rephaimnek úgy tűnt, mintha összegyűjtené a csillagok fényét. - Mivel öntudatra ébredt a benned szunnyadó emberség, megajándékozlak: minden éjszaka, napnyugtától napkeltéig felöltheted valódi alakodat, amelyet megérdemelsz. - Az Istennő Rephaim felé hajította a kezében összegyűlt fénygömböt. A következő pillanatban elviselhetetlen fájdalom hasított Rephaim testébe, felüvöltött a kintől, és a földre rogyott. Bénultan hevert a porban, csak az Istennő hangja hatolt át a fájdalom ködén. - Vezeklés- ként múltbéli tetteidért, nappal elveszítéd- valódi alakodat, és újra holló leszel, akit állati ösztönei vezérelnek. Jól gondold meg, mire használod emberségedet. Tanulj a múltból, és próbáld féken tartani az állatot. Szóltam, így legyen hát!*
- *Ahogy a fájdalom kezdett csökkenni, Rephaim újra képes volt kinyitni a szemét, és látta, amint az Istennő kitarja a karját, mintha minden jelenlévőt magához akarná ölelni, és örömteli hangon így szól:*
- *Szeretetem mindig veletek lesz, ha úgy döntötök, hogy elfogadjátok, és azt kívánom, legyetek örökké áldottak.*
- *A következő pillanatban fényes villanás hasított az éj sötétjébe, mintha felrobbant volna a hold, és Nüx eltűnt. A vakító fényesség csak még jobban összezavarta Rephaimet. Különös szédülést érzett, mintha*

valami megváltozott volna a testében... Végignézett saját magán, és olyan döbbsent csodálkozás uralkodott el rajta, hogy először fel sem fogta, amit lát. *Mit keresek egy fű testében?* v illant át az agyán. Aztán meghallotta Stevie Rae zokogását. Felé fordult, és csak akkor jött rá, hogy a lány nem bánatában sír, hanem örömkönnyeek folynak a szeméből.

- Mi történt? - kérdezte Rephaim még mindig értetlenül.

Stevie Rae képtelen volt megszólalni, folyamatosan zokogott a boldogságtól.

Hirtelen egy kéz nyúlt felé, és amikor odanézett a vámpírjelölt Főpapnő, Zoey Redbird állt előtte fanyar mosollyal az arcán. Rephaim elfogadta a segítséget, és kissé remegve talpra állt.

- Az történt, hogy az Istennő fiúvá varázsolt - mondta Zoey.

Rephaim megtántorodott, és majdnem újra térdre rogyott.

- Ember vagyok. Teljesen ember. - Rephaim döbbsenten meredt a cseroki harcos izmos, magas testére.

- Igen, de csak éjszaka - folytatta Zoey. - Nappal pedig teljesen holló leszel.

Rephaim ezt már csak fél füllel hallotta, mert ismét Stevie Rae felé fordult.

Biztosan odébb taszította az átváltozás ereje, mert eltávolodott a lánytól, pedig Nüx megjelenésekor még egymás mellett álltak. Stevie Rae tett egy tétova lépést Rephaim felé, aztán megtorpant, bizonytalan pillantást vetett rá, és megtörölte az arcát.

- Ennyire borzalmas? - kérdezte Rephaim kétségbeesetten. - Ilyen szörnyen nézek ki?

- Nem - válaszolta Stevie Rae a szemébe nézve. ~ Tökéletes vagy. Egyszerűen tökéletes. Az a fiú lettél, akit a szökőkút vizében láttunk.

-Akarsz... lehetne... - Elcsuklott a hangja. Képtelen volt szavakba önteni a gondolatait, ezért inkább elindult, és két határozott lépéssel - *két teljesen emberi lépéssel*- ott termett Stevie Rae mellett. Habozás nélkül átölelte, és megtette azt, amiről korábban álmodni is alig mert. Lehajolt és puhán szájon csókolta Stevie Rae-t. Érezte a lány könnyeinek és nevetésének ízét, és végre megismerte az igazi boldogságot.

Amikor különváltak ajkaik, Rephaim elhúzódott tőle, és így szólt:

- Várj. Valamit még meg kell tennem.

Sárkány Lankfordot nem volt nehéz megtalálnia. Mindenki őket nézte, de a Kardok Urának tekintete mintha lyukat égetett volna Rephaim bőrébe. Lassan, minden hirtelen mozdulatot kerülve közeledett Sárkányhoz. A mellette álló harcosok keze azonban így is megfeszült a kardon. Láthatóan készek voltak újra harcba szállni a Kardok Urának oldalán.

Rephaim megállt Sárkány előtt. A szemébe nézett. Fájdalmat látott benne és haragot. Rephaim megértően bólintott.

- Nagy veszteséget okoztam neked. Nincs mentségem a tettemre. Nem keresek kifogásokat. Tudom, hogy hibáztam. Nem kérem, hogy bocsáss meg nekem, mint az Istennő. - Rephaim egy pillanatra elhallgatott, és fél térdre ereszkedett Sárkány előtt. - Azt kérem, hogy fogadd el bocsánatkérésemet, hadd tegyem jóvá bűnömet. Ha elfogadod eskümet, utolsó lehettemig foglak szolgálni, vezeklésül társad elragadásáért.

Sárkány nem válaszolt. Szótlanul meredt Rephaimre, miközben az arcán egymásnak ellentmondó érzelmek váltakoztak: gyűlölet, kétségbeesés, harag, szomorúság. Végül aztán összes érzése beleolvadt az eltökéltség rideg álarcába.

- Takarodj a szemem elől, szörnyeteg - szólalt meg Sárkány kifejezéstelen hangon. - Nem fogadom el az esküdet. Rád se bírok nézni. Nem engedem meg, hogy a szolgám légy.

- Sárkány, jól gondold meg, mit mondasz. - Zoey Redbird gyorsan odalépett Rephaim mellé. Stark árnyékként követte. - Tudom, hogy nehéz. Tudom, milyen elveszíteni azt, akit szeretsz, de rajtad áll, merre indulsz tovább, és úgy érzem, hogy a Sötétséget választod a Fény helyett.

Sárkány tekintete könyörtelen volt, a hangja pedig jéghideg, ahogy az ifjú Főpapnőre nézett.

-Azt mondod, tudod, milyen elveszíteni azt, akit szeretek? Mióta is ismerted azt az emberfiút? Alig egy évtizede! Anasztázia több mint egy évszázadon keresztül volt a társam!

Rephaim látta, ahogy Zoey teste megrándul, mintha a szavak fizikai fájdalmat okoztak volna neki. Stark azonnal közelebb húzódtott hozzá, és gyanakvóan méregette a Kardok Urát.

- Itt a bizonyíték rá, hogy egy gyerek miért nem alkalmas arra, hogy az Éjszaka Házának a vezetője legyen. Sem arra, hogy valódi Főpapnővé váljon, bármilyen elnéző is vele az Istennő - mondta Neferet, miközben Sárkány mellé siklott és tiszteletteljesen megérintette a karját.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! Ha jól emlékszem, Nüx nem bocsátott meg neked. Volt itt sok *ha meg ajándék*, de azt mintha nem hallottam volna, hogy *Neferet, megbocsátok* - szólalt meg Aphrodité.

- Semmi keresnivalód ebben az iskolában! - rikácsolta Neferet magából kikelve. - Takarodj innét, nem vagy már vámpírjelölt!

- Nem, Aphrodité valóban nem vámpírjelölt, hanem prófétanő. Vagy már nem emlékszel? - kérdezte Zoey bölcs nyugalommal. - Ezt még a Főtanács is elismerte.

Ahelyett hogy Zoey-nak válaszolt volna, Neferet az egybegyűlt vámpírjelöltekhez és vámpírokhoz intézte szavait.

- Látjátok, hogyan forgatja ki az Istennő szavait mindössze néhány perccel az után, hogy megjelent előttünk?

Rephaim tudta Neferetről, hogy gonosz - tudta, hogy már régóta nem Nüxöt szolgálja, de még neki is el kellett ismernie, hogy gyönyörű, mint egy bosszúálló istennő. A Sötétség csápjai sem kerültek el a figyelmét, amelyek újra megjelentek, és tovább táplálták a Tsi Sgili féktelen hatalomvágyát.

- Senki nem forgatja ki az Istennő szavait - felelte Zoey. - Nüx megbocsátott Rephaimnek, és emberré változtatta, Emlékeztette Sárkányt, hogy döntenie kell a jövőjét illetően. Neked pedig azt mondta, hogy a megbocsátás ajándék, amit *ki kell érdemelni*. Csak azt ismételttem el, amit mindnyájan hallottunk.

- Sárkány Lankford, Kardok Ura és Erebosz Fiainak vezetője ebben az Éjszaka Házában, elfogadod ennek a... - Neferet megvetően Rephaimre pillantott, - ...ennek a torzszülöttnek a szolgálatait?

- Nem - felelte Sárkány, - Nem fogadhatom el.

- Akkor én sem dönthetek másként. Rephaim, nem maradhatsz az Éjszaka Házában. Távozz innét, ocsmány szörny, máshol vezekelj a múltadért!

Rephaim nem mozdult. Megvárta, míg Neferet ránéz, és csak akkor szólalt meg. Halkan, de jól érthetően ejtette ki a szavakat:

- Tudom, ki vagy valójában.
- Távozz innét! - rikácsolta Neferet.

Rephaim felállt, elhárított a Kardok Ura és a harcosok színe elől, de Stevie Rae megfogta a kezét, és megállította.

- Bárhová mész, én veled tartok - mondta.

Rephaim megrázta a fejét.

- Nem akarom, hogy miattam kitagadjanak az otthonodból,

Stevie Rae szégyenlősen megérintette Rephaim arcát.

- Hát nem jöttél még rá, hogy az én otthonom ott van, ahol te vagy?

Rephaim rátette a tenyerét Stevie Rae kezére, Nem bízott a hangjában, ezért csak bólintott, aztán elmosolyodott. *Mosolyogni* - milyen hihetetlenül jó érzés volt!

Stevie Rae finoman elvette a kezét, aztán kihúzta magát.

- Vele megyek - mondta a tömegnek. - Új Éjszaka Házát alapítok a vasútállomás alatti alagutakban. Nem olyan szép, mint itt, de sokkal barátságosabb.

- Nem alapíthatsz új Éjszaka Házát a Főtanács beleegyezése nélkül

- csattant fel Neferet.

A tömeg döbbent suttogása a prérin süvítő nyári szél sustorgására emlékeztette Rephaimet - de szárnyak nélkül ez a hang csak üres csábítást jelentett számára.

Zoey Redbird hangja túlkiabálta a tömeg morajlását.

- Ha van egy vámpírkirálynőtök, és megígéritek, hogy távol tartjátok magatokat a napi vámpírpolitikától, akkor a Főtanácsnak aligha lesz ellenvetése. - Zoey rámosolygott Stevie Rae-re. - Belőlem pedig történetesen királynő lett a túlvilági kalandomnak köszönhetően. Mi lenne, ha csatlakoznék hozzátok? Rephaim? Nekem is jobban tetszene egy barátságos Éjszaka Háza.

- Én is megyek - mondta Damien. Vetett még egy utolsó pillantást a füstölgő halotti máglyára. - Azt hiszem, rám fér egy újrakezdés.

- Mi is veletek tartunk - szólalt meg Shaunee.

- Ahogy mondod, húgocskám - visszhangozta Erin. - Amúgy is túl kicsi az itteni szobánk.

- De a holminkért visszajövünk - jelentette ki Shaunee.

- De még mennyire - helyeselt Erin.

- A picsába, tudtam - kiáltott fel Aphrodité. - Tudtam, hogy ez lesz a vége. Ez legalább akkora szívás, minthogy Tulsában nincsen Nordstrom, de tuti, hogy én sem maradok itt.

Aphrodité a harcosa vállára hajtotta a fejét, és drámaian felsóhajtott, miközben a vörös vámpírjelöltek kiléptek a tömegből. Odamentek Rephaim, Stevie Rae, Zoey és Stark mellé - a barátaik mellé.

- Ez azt jelenti, hogy nem lehetek az összes vámpír koszorús költője? - kérdezte Kramisha.

- Ezt senki más nem veheti el tőled, csak Nüx - nyugtatta meg Zoey.

- Az jó, mert most volt itt, és nem úgy tűnt, mintha le akarna váltani. Akkor én is benne vagyok - mondta Kramisha.

- Semmik sem vagytok, ha elmentek! Nagy nullák lesztek, semmi több! - kiabálta Neferet.

- Márpedig akkor is elmegyünk, Neferet - nézett rá Zoey. - Néha a semmi és a barátaid többet ér minden másnál a világon.

- Ostobaság - vágta rá Neferet.

- Neked talán igen - mondta Rephaim, és magához húzta Stevie Rae-t.

- Menjünk haza - szólalt meg Stevie Rae, és átkarolta Rephaim tökéletesen emberi derekát.

- Jó ötlet - mosolyodott el Zoey, és ő is megfogta Stark kezét.

- Jó sok takarítás vár ránk - motyogta Kramisha az orra alatt.

- Értesítem a Vámpírok Főtanácsát - fenyegetőzött Neferet.

Zoey megtorpant, és visszaszólt a válla felett.

- Nem fogunk elrejtőzni. Tudják, hol találnak meg. Internetünk is van. A többség amúgy is vissza fog járni ide suliba. Ha az otthonunk már nem is, de az iskolánk attól még ez marad.

- Remek - horkant fel Aphrodité. - Nem hiszem el, hogy sárgáz- ni fogok minden áldott éjszaka.

- Sárgázni? - kérdezte Rephaim Stevie Rae-től.

Stevie Rae elmosolyodott,

- Sárgának az iskolabuszt hívják, azzal járnak a bejárások, akik messze laknak a sulitól, de ezt nem mindenki szereti.

- „Nem mindenki” - ismételte Aphrodité a szemét forgatva. - Az eufemizmus királynője.

Rephaim olyan értetlenül nézett rá, hogy Stevie Rae önkéntelenül is elnevette magát, és átölelte.

- Ne aggódj. Rengeteg időd lesz még megtanulni ezt a nyelvet. Egyelőre legyen elég annyi, hogy együtt vagyunk, Aphrodité pedig alapjáraton nem túl kedves.

238 **P. C. CAST és KRISTIN CAST**
Stevie Rae lábujjhegyre állt, és megcsókolta szerelmét. Rephaim behunyta a szemét, átadta magát a pillanatnak, és hagyta, hogy Stevie Rae íze és érintése elűzze múltjának hangjait és a szárnyába kapaszkodó szél emlékét...

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Neferet

Uralkodott magán, és végignézte, ahogy Zoey meg a szánalmas kis bandája elhagyja az Éjszaka Házát, pedig legszívesebben rájuk uszította volna a Sötétséget, hogy izzé-porrá zúzza őket.

Amikor elmentek, óvatosan magába szívtá a Sötétség körülötte tekerdő, árnyaktól árnyakig lopakodó csápjait. Hamarosan újra erősnek és magabiztosnak érezte magát, uralta a helyzetet. Vett egy nagy levegőt, és megszólította alattvalóit, azokat, akik ott maradtak az ő Éjszaka Házában.

- Örvendezetek, vámpírok és vámpírjelöltek! Nüx megjelenése az Istennő jóindulatának jele. Eljött hozzánk, beszélt nekünk a választásról, az ajándékokról és az életutakról. Sajnálatos módon Zoey Redbird és társai egy másik utat választottak, amely messzire vezet őket tőlünk és Nüxtől. Mi azonban kiálljuk a próbát, állhatatosak leszünk, és imádkozunk az Istennőhöz, hogy könyörüljön meg azokon a félrevezetett vámpírjelölteken, és vezesse vissza őket hozzánk. - Neferet kétkedést látott néhány szempárban. Alig észrevehető mozdulattal meglendítette a karját, és hegyesre reszelt, vörös körmével a kétkedők felé intett. A Sötétség azonnal reagált, beazonosította a célpontokat, rájuk vetette magát, és összezavarta gondolataikat - rémült kétségbeesés és páni félelem uralkodott el rajtuk. - Most pedig térjünk vissza szállásunkra, és mindenki gyűjtsen egy gyertyát annak az elemnek a tiszteletére, amelyiket a legközelebb érzi magához. Hiszem, hogy Nüx meghallgatja

imáinkat, és erőt ad nekünk, hogy átvészeljük ezt a szenvedéssel és küzdelemmel teli időszakot.

- Neferet, és mi lesz a vámpírjelölt holttestével? Nem kellene virrasztanunk mellette? - kérdezte Sárkány Lankford.

Neferet vigyázott rá, hogy ne csendüljön ki a megvetés a hangjából.

- Köszönöm, hogy emlékeztettél rá, Kardok Ura. Akik a szellem lila gyertyáját gyújtották meg Jack tiszteletére, hajítsák bele a máglyába, amikor elmennek. Erebosz Fiai hajnalig fognak virrasztani a szerencsétlenül járt vámpírjelölt mellett. - *Ezzel két legyet ütök egy csapásra: megszabadulok a szellem gyertyáinak erejétől és a harcosok idegesítő jelenlététől is*, gondolta Neferet.

- Ahogy kívánod, papnő - hajtott fejet Sárkány.

Neferet pillantásra is alig méltatta.

- Most visszavonulok, és szobám magányában próbálom megfejteni Nüx üzenetének több rétegű jelentését. Szavai utat találtak a szívemhez, ezért elmélkednem kell rajtuk és imádkoznom.

- Felzaklattak Nüx szavai?

Neferet már hátat fordított az Éjszaka Háza lakóinak, és éppen el akart tűnni fürkésző tekintetük elől, amikor Lenobia hangja megállította. *Sejthettem volna, hogy ő nem azért maradt itt, mint a többiek, villant át Neferet agyán. Belülről akarja aláásni a hatalmamat.*

Neferet a Lovak Úrnője felé fordult. Egy apró ujjmozdulattal rászabadította a Sötétséget, de aztán észrevette Lenobia cikázó tekintetét, és rádöbbsent, hogy a szőke hajú vámpír látja a fekete csápokat.

- Igen, Nüx szavai valóban felzaklattak - mondta Neferet váratlanul, magára irányítva ezzel a figyelmet, nehogy valakinek szemet szúrjon, mi történik a Lovak Úrnőjével. - Az Istennő nagyon aggódik ezért az Éjszaka Házáért. Hallhattátok, hogy világunk kettészakadásáról beszélt - és ez be is következett. Figyelmeztetett minket. Bárcsak képes lettem volna megakadályozni azt, ami történt.

- De hiszen megbocsátott Rephaimnek. Nem lehet, hogy nekünk is...

- Az Istennő valóban megbocsátott annak a szörnyetegnek. De ez még nem jelenti azt, hogy meg kell tűrnünk magunk között! - Neferet kecsesen Sárkány Lankfordra mutatott, aki magába zuhanva állt a halotti máglya mellett. - Harcosunk helyesen döntött. Sajnálatos módon Zoey és Stevie Rae szavainak túl sok ifjú vámpírjelöltet sikerült megfertőzniük. Ahogy Nüx is mondta, a bűnbocsánat ajándék, amit ki kell érdemelni. Zoey

érdekében remélem, hogy nem veszítette el teljesen az Istennő jóindulatát, de azok után, amit most tett, félek, hogy mégis ez fog történni. - Miközben a jelenlévők hol órá, hol az összetörten álldogáló Kardok Urára pillantottak, Neferet egyre több és több sötét fonalat fejtett le a Sötétség gombolyagjáról. Aztán egyetlen mozdulattal a tömegre dobta őket, mint valami láthatatlan hálót, és alig tudta elrejteni elégedett mosolyát, amikor meghallotta a fájdalmas nyögéseket és hördüléseket. - Induljatok imádkozni és pihenni. Mindnyájunk számára megterhelő volt ez az éjszaka. Magatokra hagylak, és ugyanazt kívánom nektek, mint az Istennő: legyetek áldottak!

Neferet hátat fordított az udvarnak, és eltűnt az egyik ajtó mögött, közben pedig azt suttogta a levegőben kavargó ősi erőnek:

- Ott lesz! Várni fog rám!

Magába szívta a Sötétség erejét, érezte, hogy egy ritmusra lüktet vele a vére, aztán átadta magát neki, és hagyta, hogy a halál, a fájdalom és a kétségbeesés láthatatlan szárnyai a levegőbe emeljék halhatatlanná vált testét.

De mielőtt elérte volna a Mayo toronyházat és a fényűző lakosztályt a tetőn - ahol tudta, *biztos volt benne*, hogy Kalona várja

Neferet különös változást érzett, amibe a láthatatlan szárnyak is beleremegtek.

Hideg fuvallat borzolta a bőrét. Neferet maga sem tudta, hogy ő parancsolt-e megálljt hordozójának, vagy a hideg dermesztette meg; akármilyen volt is az oka, egyszerre a Peoria és a Tizenegyedik utca sarkán találta magát. A Tsi Sgili gyorsan körülnézett, és megpróbálta összeszedni magát. Balra fordult, a temető felé, és nemcsak azért, mert szórakoztatónak találta, hogy itt tárolják az emberek rothadó hulláit. Érezte, hogy van ott valami, és az a valami közeledik hozzá. Neferet elkapta a Sötétség egyik csápját, megmarkolta, és átlendült a temetőt körülzáró vaskerítésen.

Akármilyen volt is az, egyre közelebb ért hozzá, Neferet képtelen volt ellenállni hívásának, és úgy száguldott a megroggyant sírkövek és repedezett sírszobrok között, mint egy kísértet. Végül elért arra a pontra, ahol a négy kikövezett ösvény egymásba ért. Középen egy amerikai zászló lobogott; az azt megvilágító fény volt az egyetlen világosság a temetőben. És persze a bika.

Neferet természetesen azonnal felismerte. Korábban is felvillant már előtte néhány pillanatra, de soha nem jelent még meg neki teljes valójában.

Neferetet teljesen lenyűgözte a fehér bika tökéletessége. Bőre fehéren csillogott, mint egy hatalmas gyöngy - csábítóan, hívogatóan. Neferet ledobta az inget, amelyet az a tejfölös szájú Stark aggatott rá. Lemeztelenítette magát a bika szénfekete szeme előtt, aztán kecses mozdulattal letérdelt.

Letérdeltél Nüx előtt. És most ugyanezt teszed előttem is? Ilyen könnyedén váltogatsz az isteneidet, Tsi Sgili királynő?

Hangja sötét visszhangot vert Neferet elméjében, és egész testében megborzongott a kéjes várakozástól, amelyet keltett benne.

- Nem hódoltam be Nüxnek. Ezt mindenki másnál jobban tudod. Elváltak útjaink az Istennővel. Már nem vagyok halandó, és nem kívánok egy másik nőnek az alattvalója lenni.

A hatalmas fehér bika közelebb lépett hozzá, a föld megremegett patái alatt. Orra nem érintette meg Neferet finom bőrét, de beszívta az illatát, majd kifújta hideg leheletét, ami a Tsi Sgili testének legérzékenyebb pontjait cirógatta, felébresztve legtitkosabb vágyait.

Szóval ahelyett, hogy egy istennő alattvalója lennél, inkább egy bukott angyal után futsz?

Neferet állta a bika éjfekete tekintetét.

- Kalona semmit sem jelent számomra. De bosszút állok rajta esküszegéséért. Ehhez jogom van.

Nem szegte meg az esküjét. Kalona lelke már nem teljesen halhatatlan- ostoba módon elajándékozta egy darabját.

- Valóban? Érdekes... - Neferet izgatottan megborzongott a hír hallatán.

Látom, még mindig azon töröd a fejed, hogyan használhatnád fel. Teljesen elvette az eszedet.

Neferet felemelte az állát, és hátravetette hosszú, vörösesbarna haját.

- Kalona csak egy eszköz, egy barom, akinek a hatalmára szükségem van.

Lenyűgöző, micsoda szívtelen teremtés vagy. A bika kidugta nyelvét, és megnyalta Neferet meztelen bőrét. Neferetnek egy pillanatra elakadt a lélegzete az éles fájdalomtól, aztán teste megvonnaglott a kéjtől. Több

mint egy évszázada nem akadt ilyen lelkes követóm. Egyre vonzóbbnak tűnik az ötlet.

Neferet még mindig térden állt. Lassan kinyújtotta a kezét, és . gyengéden megérintette a bikát. Bőre jéghideg volt, de sikamlós, mint a víz.

Neferet testén újabb remegés futott végig. A bika hangja a fejében visszhangzott, aztán átterjedt a lelkére, és szinte megszedült a szavakból áradó erőből.

El is felejtetem, milyen kellemes meglepetés, ha valaki önként megérint. Nem sűrűn fordul elő, hogy meg tudnak lepni, ezért kapsz tőlem cserébe egy szívességet.

- *Bármilyen szívességet örömmel elfogadok a Sötétségtől.*

A bika nevetése végigdübörgött az agyán.

Igen, azt hiszem, van számodra egy ajándékom.

- Ajándék? - kérdezte Neferet mosolyogva. Nem kerülte el a figyelmét a helyzet iróniája, hogy a Sötétség ugyanazt a szót használta, mint Nüx. - Mi lenne az?

Örömet szerezni neked, ha létrehoznék számodra egy bábút, hogy átvegye Kalona helyét? Te parancsolhatnál neki, teljes egészében a te fegyvered lenne.

- Mekkora hatalommal rendelkezne? - Neferet szívverése felgyorsult.

Ha megfelelő áldozatot mutatsz be, nagy hatalommal ruházom föl.

- Bárkit és bármit hajlandó vagyok feláldozni a Sötétségnek - mondta Neferet habozás nélkül. - Mondd meg, mit kívánsz érte cserébe, és én megadom neked.

Ahhoz, hogy létre tudjam hozni, szükségem van egy asszony vérére, akit ősi kötelék fűz a földhöz, és matriárkák nemzedéke örökítette át neki ezt a hatalmat. Minél erősebb, tisztább és idősebb ez az asszony, annál tökéletesebb lesz a bábud, akit irányíthatsz.

- Ember kell vagy vámpír? - kérdezte Neferet.

Ember- szorosabb kapcsolatban állnak a földdel, mivel testük hamarabb visszatér a földre, mint a vámpíroké.

Neferet elmosolyodott.

- Tudom, ki lesz a tökéletes áldozat. Ha elviszel hozzá, még ma este neked adom a vérét.

A bika fekete szeme felcsillant. Neferet úgy látta, mintha szórakoztatná a helyzet. A bestia behajlította mellső lábait, és felkínálta a hátát.

Kíváncsivá tettél, szívtelen teremtmény. Mutasd azt az áldozatot.

- Azt akarod, hogy meglövegoljalak?

Neferet felállt, és a bika sima, csillogó hátához lépett. Noha a fehér szörnyeteg térden állt, a Tsi Sgilinek még így is nehezebbre esett volna felkapaszkodnia rá. De hirtelen megérezte a Sötétség ismerős jelenlétét, a csápok a hóna alá nyúltak, és fellendítették a bika széles hátára.

Képzeld maga elé a helyet, ahová menni akarsz- ahol megtaláljuk. az áldozatod és én odaviszlek.

Neferet előrehajolt, átkarolta a bika vaskos nyakát, és maga elé képzelt egy levendulaföldet meg egy oklahomai kövekből épült kis házat, melynek fából készült tornáca és nagy ablakai hívogatóan meredtek a világra...

Linda Heffer

Linda nem szívesen ismerte be, de anyjának egész idő alatt igaza volt. „John Heffer egy *su-li*.” Ezzel a cseroki szóval - azt jelenti, hogy „undok alak” - jellemezte az anyja, amikor először találkozott Johnnal.

- És egy hazug patkány. Egy hazug patkány, akinek egyetlen fi- tyingje sem maradt a számláján - mondta kárörvendően. - Mert az utolsó centet is levettem róla, miután rajtakaptam a titkárnővel az irodájában!

Linda keze megfeszült az Intrepid kormánykerekén, és felkapcsolta a fényszórót, miközben újra lejátszotta magában a borzalmas jelenetet. Azt gondolta, szerez egy kellemes meglepetést a férjének, ebédet készít neki, és beviszi az irodájába. John rengeteget dolgozott, állandóan bent kellett maradnia túlórázni. De a sok túlóra után sem hazament, hanem önkéntes munkát vállalt az egyháznál... Linda összeszorította az ajkát.

Most már legalább tudta, miben, jobban mondva *kiben* fáradt el annyira!

Sejthette volna. Minden jel erre mutatott - egyre kevesebbet törődött vele, későn járt haza, lefogyott öt kilót, és még a fogát is kifehéřítette!

Persze meg fogja próbálni megmagyarázni. Linda tudta, hogy megteszi majd. Azt is meg akarta akadályozni, hogy elrohanjon az irodájából, de letolt gatyával nem tudott utána szaladni.

- Az a legszörnyűbb az egészben, hogy nem azért akar majd visszakapni, mert szeret. Hanem azért, nehogy a szomszédok megtudják.

- Linda az ajkába harapott, és elszántan küzdött a sírás ellen. - Nem - folytatta fennhangon. - A legszörnyűbb az benne, hogy soha nem is

szeretett. Tökéletesnek akart látszani, és ehhez szüksége volt rám. Pedig a családuknak minden volt, csak nem tökéletes. - *Anyámnak igaza volt. És Zoey-nak is.*

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Lelki szemei előtt megjelent Zoey, és a könnyek csorogni kezdtek az arcán. Hiányzott neki Zoey. Három gyermeke közül mindig is ő állt hozzá a legközelebb. Elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak azok a hétvégék, amikor Zoey-val odakuporodtak a tévé elé a kanapéra, betáraztak maguk mellé egy csomó egészségtelen ételt, és reggeltől estig a Gyűrűk Ura-filmeket, a Harry Pottereket vagy a Star Wars epizódjait nézték. Mikor is csináltak ilyet utoljára? Évekkel ezelőtt. Vajon fognak még valaha? Lindából kitölt a zokogás. Zoey otthona most már az Éjszaka Házában volt, és lehet, hogy a lánya többé nem akar találkozni vele.

Linda tudta, soha nem fogja magának megbocsátani, hogy nem állt a sarkára, és hagyta, hogy John tönkretegyje a kapcsolatát Zoey-val.

Ez volt az egyik oka annak, hogy autóba ült az éjszaka kellős közepén, és elindult az anyja házához. Linda beszélni akart az anyjával Zoey-ról - a segítségét akarta kérni, hogy helyrehozhassa a hibáját.

Szüksége volt az anyjára, az anyja erejére. Félt, hogy egyedül elgyengülne, és hagyná, hogy John visszakönyörögje magát. De nemcsak ezért indult útnak; egyszerűen látni akarta. Függetlenül attól, hogy felnőtt nő volt saját gyerekekkel, még mindig szüksége volt arra, hogy az anyja néha megölelje, megnyugtató hangon a fülébe súgja, hogy minden rendben lesz és nem kell félnie, mert jól döntött.

Linda annyira elmerült a saját gondolataiban, hogy majdnem elvétette az anyja házához vezető lehajtót. Beletaposott a fékbe, és lekanyarodott jobbra. Azután lelassított, nehogy megcsússzanak a kerekek a házhoz vezető földúton, amely a levendulaföldek között kacskaringózott. Több mint egy éve nem járt itt, de semmi sem változott, és Linda végtelenül hálás volt ezért. Újra biztonságban érezte magát, mintha helyreállt volna a világ rendje.

A ház tornácán égett a villany, és odabent is fel volt kapcsolva a lámpa. Linda elmosolyodott, leállította az autót, és kiszállt. Valószínűleg az a húszas évekből származó, rézből készült sellő- lámpa világít odabent, gondolta. Anyja mindig is imádott késő éjszakáig olvasni - bár Sylvia Redbirdnek éjfél sem volt túl késő, ha olvasni akart, és hajnali négy sem túl korai, ha úgy érezte, ideje felkelni.

Linda már emelte a kezét, hogy kopogjon a bejárati ajtó üvegtábláján, amikor észrevette a levendulaillatú papírlapot az ajtóra tűzve. Ez állt rajta anyja jellegzetes kézírásával:

Linda drágám, éreztem, hogy eljössz, de azt nem tudtam, pontosan mikor érkezel, ezért elmentem a tahlequah-i nagygyűlésre, vittem magammal néhány szappant és levendulás tasakot. Holnap jövök. Érezd otthon magad. Remélem, itt leszel még, amikor megjövök. Szeretlek.

Linda felsóhajtott, Igyekezett leplezni csalódottságát. Belépett a házba.
- Nem az ő hibája. Ha nem fordítottam volna hátat neki, itt lenne. -
Megszokta már, hogy anyja kísérteties módon megérzi, ha látogatója érkezik. - Úgy látszik, még mindig működik a radarja.

Egy pillanatra megállt a nappali közepén, próbálta eldönteni, mitévő legyen. Talán jobban tenné, ha visszamenne Broken Arrow-ba. Hátha John mégsem zaklatja egy ideig - vagy legalább addig, míg szerez egy ügyvédet, és beadja a válókeresetet.

De ha már eljött idáig... A gyerekek amúgy sem voltak otthon, a barátaiknál aludtak mind a ketten. Felesleges lett volna visszamennie. Linda ismét felsóhajtott, mélyen beszívta anyja házának illatát: levendula, vanília és zsálya keverékét - valódi, kézzel készített gyógynövénygyertyák parfümjét. Otthon nem használhatott ilyeneket, mert John ki nem állhatta „azokat a kormos gyertyákat meg a szárított gazokat”. Végül ez adta meg neki a végső lökést.

Linda kiment a konyhába, egyenesen a kicsi, de jói felszerelt bortartó rekeszhez lépett, és kiválasztott egy üveg ízletes vöröset. Úgy döntött, hogy megissza egyedül az egész üveget, kísézőnek pedig elolvas egyet anyja romantikus regényei közül, aztán feltántorog a vendégszobába, és kialussza magát. Holnap anyja gyógynövénytea majd megóvja a másnaposságtól, és segít visszaterelni az életét a helyes útra - arra az útra, ahol John Heffer helyett Zoey vár majd rá.

- Heffer, micsoda ostoba név - mondta Linda, miközben töltött magának egy pohár bort. Hosszan élvezettel kortyolt bele a vörös nedűbe.
- Első dolgom lesz megszabadulni tőle!

Anyja könyvespolcához lépett, és válogatni kezdett Kresley Cole, Gina Showalter és Jennifer Cruise regényei között. Utóbbi legújabb könyvének ez volt a címe: *Talán majd most*. Megakadt rajta a szeme, és levette a polcra - egyfajta isteni jelnek vélte. Talán most sikerül végre helyesen döntenem,

gondolta, Linda anyja karosszékehez lépett, de alighogy elhelyezkedett benne, valaki hármát kopogott az ajtón.

A saját normái szerint túl késő volt már ahhoz, hogy látogatót fogadjon, de az anyjánál sosem lehetett tudni, ezért az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Egy lélegzetelállítóan gyönyörű vámpír állt előtte anyaszült meztelenül.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Neferet

- Maga nem Sylvia Redbird, - Neferet megvetően végigmérte a jelentéktelen külsejű nőt, aki ajtót nyitott,

- Nem, a lánya vagyok, Linda, Anyám jelenleg nincs itthon - mondta a nő, és idegesen körülnézett.

Neferet pontosan tudta, hogy az ember mikor pillantotta meg a fehér bikát, mert elkerekedett a szeme a döbbenettől, és sápadt arcából a maradék vér is kifutott,

-Jaj! Ott egy... bi., egy bika! Mintha égne körülötte a talaj! Jöjjön be gyorsan! Siessen! Idebent biztonságban lesz. Mindjárt hozok egy köntöst, aztán felhívjuk a rendőrséget vagy az állatvédőket vagy *valakit*. Neferet elmosolyodott, és hátrafordult, de éppen csak annyira, hogy ő is lássa a bikát. A fehér monstrum a legközelebbi levendulamező közepén állt. Ilyen távolságból tényleg úgy tűnt, mintha mindent felperzselne maga körül.

De Neferet tudta, hogy éppen az ellenkezőjéről van szó.

- Nem forróság árad belőle, hanem gyilkos hideg. A növények valóban megfeketednek körülötte, de azért, mert elfagynak. - Neferet ugyanazon a tárgyilagos hangon beszélt, amit gyakran használt tanítás közben is.

- So... soha nem láttam még, hogy egy bika ilyesmit csinált volna.

Neferet felvonta az egyik szemöldökét.

- Maga szerint tényleg úgy néz ki, mint egy átlagos bika?

- Nem - suttogta Linda. Azután megköszöri a torkát, és igyekezett határozottnak, magabiztosnak tűnni. - Ne haragudjon, de nem nagyon értem, mi folyik itt. Maga tudja? Segíthetek valamiben?

- Semmit nem kell értenie. Neferet vagyok, Tulsa Éjszaka Házának Főpapnője, és nagyon remélem, hogy tud nekem segíteni. Először is árulja el, mikorra várható az édesanyja - mondta Neferet behízelt hangon, noha belül csak úgy kavartak benne az érzelmek: harag, ingerültség és a kéjesen borzongató félelem,

- Ó, hát ezért volt olyan ismerős! A lányom, Zoey abba az iskolába jár.

- Igen, jól ismerem Zoey-t. - Neferet ajka kígyószerű mosolyra húzódtott. - Mit is mondott, mikor jön vissza az anyja?

- Csak holnap. Hagy neki valami üzenetet? És, izé, nem kér egy köntöst vagy valamit?

- Nincs üzenet, és nem kell köntös. - Neferet levetette nyájas álarcát. Főlemelte a kezét, magához húzta a Sötétség csápjait a környező árnyékokból, majd a nő felé hajította őket, - Kötözzétek meg, és hozzátok ki ide. - Amikor Neferet megérezte az ismerős fájdalmat, amellyel a Sötétség alacsonyabb rendű formáinak fizetett együttműködésükért, rámosolygott a hatalmas bikára, és meghajtotta a fejét. Az áldozat készen állt.

Én majd később veszem el a fizetségem, dübörögtek végig Neferet agyán a bika szavai. Neferet megborzongott az izgatottságtól.

A nő fülsiketítő sikoltozása feldühítette, tett egy apró mozdulatot a kezével, és kiadta a parancsot:

- Tömjétek be a száját! Nem bírom ezt a ricsajt.

Linda sikítózása azonnal abbamaradt. Neferet a bika körül elfagyott levendulamezőre lépett, nem törődve azzal, hogy mezítláb van. Odasétált hatalmas fejéhez, egyik ujjával végigsimított a szarván, majd kecsesen pukedlizett egyet előtte. Amikor ismét felemelte a fejét, boldogan mosolygott bele a bika éjfekete szemébe.

- Íme az áldozat, amit kértél - mondta.

Ez nem egy öreg, nagy hatalmú matriárka, hanem egy szánalmas háziasszony, aki egész életében nem tudta leküzdeni a saját gyengeségeit.

~ Igaz, de az anyja egy igazi cseroki javasasszony. És az ő ereiben is ugyanaz a vér folyik.

Hígítva.

- Megfelel áldozatnak vagy sem? Fel tudod használni arra, hogy elkészítsd nekem a bábut, akit irányíthatok?

Igen, de a teremtményem csak annyira lesz tökéletes, amennyire az áldozat, és ez a nő messze van a tökélytől.

- De attól még fel tudod ruházni hatalommal?

Fel.

- Akkor kérlek, fogadd el az áldozatomat. Nem fogok az anyjára várni, amikor itt van a lánya, és ugyanaz a vér van benne is.

Ahogy kívánod, szívtelen hívem. Kezd untatni ez az egész. Öld meg gyorsan, aztán lépjünk tovább.

Neferet szó nélkül megfordult, és az emberhez lépett. Szánalmas teremtés volt. Még csak nem is harcolt az életéért. Némán zokogott, miközben a Sötétség csápjai véres csíkokat hasítottak az arcába és mindenhol a bőrébe, ahol hozzáértek.

- Pengét. - Neferet kinyújtotta a kezét, és azonnal megjelent benne egy hosszú, jéghideg obszidián tőr. Neferet egyetlen gyors mozdulattal elvágta Linda torkát. Élvezettel figyelte, ahogy a nő szeme elkerekedik, majd fennakad, miközben a vére vastag sugárban spriccel a nyakából.

Egyetlen csepp sem vesztet kárba.

A bika parancsának engedelmességgel a Sötétség csápjai azonnal körülvették Lindát, rátapadtak a torkára és minden olyan test- részére, ahonnan vér szivárgott. Neferet megbabonázva nézte, ahogy mohón magukba szívják az embervért, majd a bikához sietnek, és beleolvadnak hatalmas fehér testébe.

A bika kéjesen felnyögött.

Amikor az emberből az utolsó csepp vért is kiszívták, a bika pedig szinte remegett a jóllakottságtól, Neferet odaadta magát a Sötétségnek.

Heath

- Gyerünk, Neal! - Heath meglendítette a karját, és a Golden Hurricane mezét viselő elkapó felé hajította a labdát, akinek a hátán a SWEENEY név állt nagy nyomtatott betűkkel.

Sweeney elkapta, csinált egy testcselt, kikerült két piros mezes védőjátékost, és begyalogolt a célba.

- Ez az! - Heath öklbe szorította a kezét, és a levegőbe csapott. - Sweeney egy bolhát is le tudna kapni egy légy hátról!

-Jól érzed magad, Heath Luck?

Az Istennő hangját meghallva Heath leengedte a kezét, és büntudatosan elmosolyodott.

- Igen. Nagyon jó itt. Mindig van egy meccs, ahová beállhatok - remek elkapok, nagyszerű szurkolók. Ha pedig megunom a futballt, még mindig ott van a tó az utca végén. Annyi pisztráng úszkál benne, hogy egy profi horgász elsírná magát örömeiben.

- Mi a helyzet a lányokkal? Nem látok se pomponlányokat, se horgász nőket.

Heath mosolya elhalványult.

- Lányok? Nem. Nekem csak egy lány létezik, de ő nincs itt. Te is tudod, Nüx.

- Csak ellenőrizni akartam - felelte az Istennő ragyogó mosollyal. - Leülnél ide egy kicsit? Beszélni szeretnék veled.

- Igen, persze.

Nüx intett a kezével, mire a futballstadion eltűnt. Heath hirtelen egy szakadék szélén találta magát. Az alatta elterülő kanyon olyan mély volt, hogy az odalent dübörgő folyó csak vékony ezüstfonálnak látszott. A nap éppen felkelt a szemközti oldalon, és első sugarai rózsaszín, lila és kék árnyalatokba öltöztették az eget.

Heath valami mozgást érzékelt a szeme sarkából, odafordult, és azt látta, hogy több száz, talán több ezer csillogó gömb gurul lefelé a kanyon oldalán. Némelyik szikrázó gyöngynek látszott, mások kristálygömbökre emlékeztettek, és úgy csillogtak a napfényben, hogy belesajdult a szeme.

- A mindenit! Ez fantasztikus! - Kezével leárnyékolta a szemét. - Mik azok?

- Szelleme - felelte Nüx.

- Tényleg? Olyan kísértetfélék?

- Olyanok, mint te - mondta Nüx mosolyogva.

- De hiszen én nem úgy nézek ki. Olyan vagyok, mint voltam.

- Most még igen.

Heath végigpillantott saját magán, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg úgy fest ki, mint régen. Megkönnyebbült attól, amit látott, és ismét az Istennőre nézett.

- Készüljek fel arra, hogy át fogok változni?

- Az csak tőled függ - mondta Nüx. - Ahogy a te világodban mondanák: van egy ajánlatom számodra.

- Király! Ajánlatot tett nekem egy istennő! - vidámkodott Heath.
Nüx összevonta a szemöldökét.
- Nem *olyan* ajánlatot, Heath.
- Ó, elnézést. - Heath érezte, hogy elvörösödik. Micsoda seggfej vagyok, gondolta. - Nem akartam tiszteletlen lenni. Csak vicceltem... - Elhallgatott, és zavartan megtörölte az arcát. Amikor ismét az Istennőre pillantott, Nüx fanyar mosollyal nézett rá. - Oké - kezdte újra Heath, és örült, hogy nem csapott bele egy villám. - Mi lenne az az ajánlat?
- Nagyszerű. Jó tudni, hogy végre teljesen rám figyelsz. Az ajánlatom a következő: választás.
Heath meglepetten pislogott.
- Választás? Mi között?
- Örülök, hogy megkérdezted - mondta Nüx egy árnyalatnyi szarkazmussal a hangjában. - Felkínálok neked három jövőt. Választhatsz közülük, de mielőtt pontosan elmondom, miről is van szó, egyvalamit tudnod kell: csak az irányt tudom garantálni, a végeredményt nem. Semmi sem biztos, csak a választásod. Ami utána történik, az a véletlen, a sorson és rajtad múlik.
- Oké, azt hiszem, értem. Választanom kell valamit, de miután választottam, gyakorlatilag magamra maradok?
- Áldásom veled lesz - mondta Nüx.
Heath elvigyorodott.
- Mertem remélni.
Az Istennő nem viszonzta a mosolyát. Heath szemébe nézett, és a fiú látta, hogy tekintetéből eltűnt a humor.
- Áldásom veled lesz, de csak akkor, ha az én utamat választod. Olyan jövőre nem adhatom az áldásomat, amelyben a Sötétség oldalára állsz.
- Miért tennék olyat? Eszem ágában sincs a Sötétséget választani - értetlenkedett Heath.
- Hallgass meg, fiam, mérlegeld a lehetőségeket, és akkor majd megérted, miről beszélek.
- Rendben - felelte Heath, de volt valami az Istennő hangjában, amitől görcsbe rándult a gyomra.
- Az első lehetőség az, hogy itt maradsz ebben a birodalomban. Elégedett leszel, ahogyan most is. Játshatsz, pihenhetsz, szórakozhatsz a többi gyermekemmel.

- Az elégedettség nem azonos a boldogsággal - mondta Heath lassan. - Focista vagyok, de nem teljesen ostoba.

-Természetesen - bólintott az Istennő. - Második lehetőség: minden megy a maga megszokott módján, itt maradsz még nagyjából egy évszázadon át vagy kicsit tovább, majd leugrasz erről a szikláról, visszatérsz a halandók világába, újjászületsz, és ismét megtalálsz a lelki társadat.

- Zoey! - Heath csak most döbbsz rá, hogy kiról van szó, és nem éltette, miért tartott ilyen sokáig. Mi történt veled? Miért feledkezett meg róla? Miért nem...

Nüx gyengéden megérintette a karját.

- Ne ostorozd magad. A Túlvilág néha elvárásol. Nem felejtetted el a szerelmedet - soha nem is fogod. Egyszerűen csak hagyta, hogy a benned élő gyermek egy időre átvegye az irányítást. De amint felnőtt leszel, újra eszedbe jut Zoey és az iránta érzett szerelmed. Normál körülmények között így működnek a dolgok. De most minden kicsit máshogy van, a világ megváltozott, és semmi sem úgy történik, ahogyan szokott. Ezért ha ezt választod, megkérem majd a benned lakozó gyermeket, hogy egy kicsit gyorsabban nőjön fel.

- Ha így találkozhatok Zóval, akkor a válaszom: igen.

- Hallgass végig, Heath Luck. Ha azt választod, hogy újjászületsz emberként, találkozhatasz újra Zoey-val; erre a szavamat adom. Nektek az a sorsotok, hogy egymáséi legyetek, akár a társa leszel, akár a hitvese. Rajtad múlik.

- Akkor...

Az Istennő felemelt keze beléfojtotta a szót.

- Van egy harmadik lehetőség is. Mint mondtam, a halandók világa nagy változáson megy keresztül, állandóan alakul, formálódik. A fehér bika alakját felöltő Sötétség váratlanul nagy teret nyert, A jó és a rossz egyensúlya felborult.

- Nem tudod valahogyan helyreállítani?
 - Megtehetném, ha nem ajándékoztam volna meg gyermekeimet a szabad akarattal.
 - Néha az emberek ostobák, és szükségük van rá, hogy valaki megmondja, mit tegyenek.
- Nüx arca komoly maradt, csak sötét szeme szikrázott, ahogy megszólalt.
- Ha megfosztom őket a szabad akaratuktól, és kontrollálni kezdem a döntéseiket, mit gondolsz, hová vezetne az? Nem az lenne a vége, hogy egyszerű bábjátékos válik belőlem, a gyermekeimből pedig marionettbábuk?
- Heath felsóhajtott.
- Igazad van. Te vagy az istennő, biztos vagyok benne, hogy tudod, miről beszélsz, csak ez így egyszerűbbnek tűnt.
 - Az egyszerűbb ritkán jobb - felelte az Istennő.
 - Igen, tudom. És ez elég nagy szívás - sóhajtott Heath. - Szóval mi a harmadik lehetőség? Jól sejtem, hogy van valami köze a jó és a gonosz küzdelméhez?
- Jól. Neferet halhatatlanná vált, a Sötétség teremtményévé. Ma éjjel szövetséget kötött a fehér bikával, aki maga a megtestesült gonosz.
- Tudom. Emlékszem, hogy láttam, amikor meghaltam.
- Nüx bólintott.
- Igen, a fehér bikát a halandók világának változásai ébresztették föl. Eonok óta nem járkált úgy a világok között, ahogyan most teszi.
- Heatht nyugtalansággal töltötte el, hogy látta, amint az Istennő megborzong.
- Mi történik odaát?
 - Neferet kapott ajándékba egy bábut, egy gólemszerű üres teremtményt, amit a Sötétség hozott létre számára cserébe egy borzalmas áldozatért. Kéjvágyból, mohóságból, gyűlöletből és fájdalomból gyúrták össze - és teljes mértékben Neferet fog neki parancsolni. Ő lesz Neferet végső fegyvere, vagy legalábbis ezt reméli. Ha tökéletesebb áldozatot választott volna, a bábu a Sötétség tökéletes fegyvere lehetne, de egy kis hiba csúszott a tervükbe, és itt adódik a harmadik lehetőség számodra, Heath.
 - Nem értem.
 - Ez a bábu eredetileg egy lelketlen gépezet lenne, de mivel az áldozat egy kicsit félresikerült, egy ponton képes vagyok beavatkozni.

- Úgy érted, van egy Achilles-sarka?
- Igen, valahogy úgy. Ha ezt a lehetőséget választod, kihasználom a gyengeségét, és becsempészem a lelkedet ebbe a teremtménybe.
Heath próbálta felfogni az Istennő szavainak értelmét.
- Tudni fogom, hogy ki vagyok?
- Csak annyit fogsz tudni, amennyit minden újjászülető lélek tud magáról. Lelked esszenciáját viszed csak magaddal. Az soha nem kopik el, akárhány életet kell is végigélned. - Nüx elmosolyodott, és hozzátette:
 - És természetesen a szeretet is megmarad. Ez a kettő sosem halványul el. Néha háttérbe szorul vagy átmenetileg feledésbe merül, de teljesen soha nem tűnik el.
 - És ez a teremtmény Zoey világában van? A jelenben?
 - Ma éjjel fognak életet lehelni belé Zoey világában.
 - Kicsoda? Neferet? Zo ellensége?
 - Igen.
 - És Neferet ezt a valamit Zo ellen fogja felhasználni? - Heath érezte, hogy kezd dühbe gurulni.
 - Biztos vagyok benne, hogy ez a szándéka - felelte Nüx.
Heath felhorkant.
 - Ha én benne vagyok, megpróbálhatja, de nem fog neki sikerülni.
 - Mielőtt meghoznád a végső döntést, meg kell értened, hogy nem fogod tudni, ki vagy. Heath eltűnik. Csak a lelked esszenciája marad meg, az emlékeid nem. És egy olyan lény testébe kerülsz, akit azért hoztak létre, hogy elpusztítsa azt, akit a legjobban szeretsz. A Sötétség eszköze leszel.
 - Csak egyetlen kérdésre válaszolj: Zónák szüksége van rám?
 - Igen - válaszolta az Istennő.
 - Akkor a harmadik lehetőséget választom. Helyezd el a lelkemet abban a testben - mondta Heath.
Nüx arca felragyogott.
 - Büszke vagyok rád, fiam. Különleges áldásommal felvértezve küldelek vissza a modern világba.
- Az Istennő felnyúlt a levegőbe, és megfogott valamit, ami leginkább egy csillogó ezüstoffonálra emlékeztetett, de olyan fényes volt, hogy Heathnek elakadt tőle a lélegzete. Nüx körözni kezdett az ujjával, és a fonálból egy negyeddolláros nagyságú gömb lett, ami úgy világított, mintha egy holdkő lenne a belsejében.

- Hű, de király! Mi ez?
- A legősibb varázslat. Ritkán jelenik meg a modern világban, nem nagyon kedveli a civilizációt. De a fehér bika is az ősi varázslat segítségével hozta létre a bábut, ezért *ennyi nekem, is jár,*
Nüx kántálni kezdett gyönyörű hangján, ami összeolvadt és egybefonódott a szépséges gömbbel,

*Lélek ablaka nyílik benned Fényt és Varázst küldök
le veled Erős legyél és bátran szólj, dönts okosan
Még ha a Sötétség üvölt is hangosan Ne feledd,
hogy fentről figyelem a lelkedet A kérdésre a válasz
mindig a szeretet!*

Az Istennő Heath felé hajította a csillogó gömböt, a fiút elvakította a fénye, megtántorodott, aztán egyszerre eltűnt a talaj a lába alól, és csak zuhant, zuhant, zuhant...

HUSZONHATODIK FEJEZET

Neferet

Az egész teste sajgott, de nem bánta. Az igazság az, hogy Neferet élvezte a fájdalmat. Vett egy mély lélegzetet, és automatikusan magába szívta a fehér bika hatalmának hátrahagyott morzsáit, amik a napfelkelte előtti szürkület árnyai közt rejtőztek. Neferet érezte, ahogy a Sötétség ereje feltölti energiával. A testét borító alvadt vérre ügyet sem vetve felállt.

A bika a Mayo toronyház tetőteraszán hagyta. Kalonát nem látta sehol. De ez már nem számított. Egy ilyen éjszaka után semmi szüksége nem volt többé a szárnyas lényre.

Neferet észak felé fordult, a föld égtájának irányába. Felemelte a karját, és ujjával ősi, láthatatlan jeleket rajzolt a levegőbe, a Sötétség rúnáit. Azután tökéletesen érzelemmentes hangon kántálni kezdte a varázsigét, amit a bika tanított neki.

*Föld és vér frigyéből születél világra
Sötétséggel kötött paktumom az ára Hatalmad
az én parancsomra vár Életed az enyém; nincs*

*más szabály Bikám szava teljesül az éjben
Sütkérezz mindig a sötét fényben!*

A Tsi Sgili elhajtotta a Sötétségből gyúrt fekete masszát, ami neki-csapódott a terasz kőpadlójának, majd az ég felé tört, mint egy szökőkút vagy egy oszlop, és fortyogva, kavargva vonaglott a szeme előtt...

Neferet megbabonázva figyelte a jelenetet. Az oszlopból alakot öltő test fehéren csillogott, mint a bika gyöngyházfényű bőre. Végül elkészült a nagy mű - a tökéletes szolga. Neferet hitetlenkedve rázta a fejét.

Gyönyörű, fiatal férfi állt előtte. Magas, erős, tökéletes. Egy átlagos szemlélő sosem mondta volna meg, hogy bármi köze van a Sötétséghez. Izmos testén makulátlanul sima bőr feszült. Hosszú, sűrű haja a nyári búzamezők színét idézte. Vonásai hibátlanok voltak. Tökéletesre sikerült az álcája.

- Térdelj le, nevet adok neked.

A bábu azonnal engedelmeskedett, és fél térdre ereszkedett előtte.

Neferet elmosolyodott, és vérfoltos kezét az ifjú selymes, szőke hajára helyezte.

- Aurox lesz a neved, az ősi bika tiszteletére.

- Igenis, úrnóm. A nevem Aurox.

Neferet felnevetett, és csak nevetett, nevetett, nem törődve azzal, hogy hangja hisztérikusan cseng, mint egy örültté, nem törődve azzal, hogy Aurox még mindig fél térdén várja következő parancsát, nem törődve azzal, hogy amikor hátat fordított neki, az ifjú követte tekintetével, és szemében ősi fény csillant, mintha egy holdkő világítana a belsejében...

Zoey

- Igen, tudom, hogy Nüx megbocsátott neki, és fiúvá változtatta. Vagyis részben, mert nem tudom, te hogy vagy vele, de én nem ismerek senki mást, aki éjszaka ember, nappal meg madár. - Stark halálosan fáradtnak tűnt, de ahhoz mégsem volt elég fáradt, hogy abbahagyja az aggodást.

- Ez a következménye annak a sok gonoszságnak, amit elkövetett - mondtam, azzal közelebb húzódtam Starkhoz, és igyekeztem figyelmen kívül hagyni a falon mosolygó Jessica Alba posztert. Dallas egykori szobájában feküdtünk, a vasútállomás alatti járatokban. Megidéztem az elemeket, hogy kicsit otthonosabbá tegyem a helyet, aztán takarítottunk egészen napfelkeltéig. Jócskán akadt még teendő, de legalább sikerült lakhatóvá és Neferet-mentessé tennünk.

- Igen, de akkor is furcsa, hogy egészen mostanáig Hollómás volt, ráadásul nem is akármelyik, hanem Kalona legkedvesebb fia

- folytatta Stark.

- Nem akarok vitatkozni veled, hidd el, hogy nekem is furcsa, de bízom Stevie Rae-ben, ő pedig szereti. - Grimaszoltam egyet, mire Stark elmosolyodott. - Hihetetlen, hogy tudott beleszeretni, amikor még csőre

volt meg tollai. Pfúj. Ki kell szednem belőle az egész sztorit. - Elgondolkodtam. - Kíváncsi vagyok, mit csinálhatnak most.

- Most? Nem sokat. Az imént kelt fel a nap. A srác most madár. Tényleg, Stevie Rae ilyenkor kalitkába zárja, vagy mit csinál vele?

Belebokszoltam Stark karjába.

- Semmi ilyesmit nem fog csinálni, és ezt te is nagyon jól tudod!

- Pedig nem lenne hülyeség. - Stark ásított egy hatalmasat. - De akármit is tesz vele, meg kell várnod a naplementét, hogy megkérdezhess tőle.

- Mi van, kisfiú, fellőtték a pizsamát? - kérdeztem vigyorogva.

- Kisfiú? Pimaszkodni merészelsz velem?

- Pimaszkodni? - nevettem el magam. Kislánykorom óta nem hallottam ezt a szót. - Igen, naná! Hihihii!

-Jer 'de, 'sszony!

Vadul csiklandozni kezdett, amit azzal próbáltam megtorolni, hogy meghúztam a szőrt a karján. Felsikoltott, mint egy kislány, és a következő pillanatban már birkóztunk, aminek az lett a vége, hogy hanyatt feküdtem az ágyon, Stark pedig fölöttem, keze a csuklómon.

- Feladod? - kérdezte. Fejem fölé húzta mindkét kezemet, és egy markába fogta a két csuklóm. Forró lehelete a nyakamat csiklandozta.

- Soha! Nem parancsolsz nekem. - Hiábavalóan küzdöttem, hogy kiszabadítsam magam. Na jó, annyira azért nem küzdöttem. Igaz, hogy rajtam feküdt, de nem bántott - nem mintha attól féltem volna, hogy Stark valaha is bántani fog hihetetlenül szexinek találtam, és szerelmes voltam belé. - Könnyűszerrel elbánhatnék veled. Csak annyit kellene tennem, hogy az überkirály képességeimmel megidézem az elemeket, és megkérem őket, hogy rúgják szét azt a szexi hátsódat.

- Szexi, mi? Szóval szexinek találsz a hátsódat?

- Talán - próbáltam elfojtani a mosolyomat. - De ez nem tart vissza attól, hogy rád uszítsam az elemeket.

- Akkor jobb lesz, ha inkább lefoglalom valamivel a szádat, nehogy meg tudd idézni őket.

Amikor megcsókolt, arra gondoltam, milyen különös és csodálatos dolog, hogy egy ilyen egyszerű dolog, mint egy csók, ennyire sokat tud jelenteni. Stark ajka puhán simult a számra, lenyűgöző kontrasztban állt kőkemény testével. Aztán ahogy tovább csókolt, egy idő után már nem gondoltam arra, milyen csodálatos, mert csókolózás közben képtelen

voltam gondolkodni. Csak érezni tudtam: a testét, a saját testemet és a közös gyönyört.

Így hát azon sem gondolkodtam, hogy egyik kezével még mindig fogja a két csuklómat. Mint ahogy azon sem, hogy szabad kezével benyúl a supermanes pólóm alá, amit pizsamának használtam. Aztán a keze lefelé vándorolt, a bugyimhoz. Csak akkor kezdtem el ismét gondolkodni, amikor feltűnt, hogy máshogyan csókol. Az ajka megkeményedett, a nyelve követelőzővé vált. Túlságosan is. Mintha napok óta éhezne, és én lennék az étel, amellyel csillapíthatja éhségét.

Megpróbáltam kiszabadítani a csuklómat, de túl erős volt a szorítása.

Elfordítottam a fejem, ajkaink szétváltak, mire a nyakamat kezdte csókolgatni. Össze akartam szedni a gondolataimat, rájönni, mi zavar ebben az egészben annyira - amikor megharapott.

Ez a harapás nem olyan volt, mint amikor Skye szigetén először szeretkeztünk. Nyoma sem volt benne gyengédségnek. Akkor mindketten akartuk, szerelmünk egyik megnyilvánulási formája volt a harapás. Ezúttal azonban fájdalmat okozott vele, és szó sem volt arról, hogy mindketten élvezték volna.

- Aúú! - Sikerült kirántanom az egyik kezemet a markából, és a vállánál fogva ellöktem magamtól. - Stark, ez fáj!

Felnyögött, és tovább gyömöszölt a testével, mintha meg sem hallotta volna, amit mondok. Éreztem, ahogy a foga ismét a bőrömhöz ér, és most már tényleg rákiabáltam, miközben minden erőmmel próbáltam lerúgni magamról.

- *Ne csináld! Ez fáj!*

Felkönyökölt és a szemembe nézett. Egy villanásnyi időre megláttam valamit a tekintetében, amitől kirázott a hideg. Mintha még a lelkem is megborzongott volna. Hátrahököltem, Stark pislogott egyet, aztán kérdő tekintettel pillantott rám. Arcán hirtelen döbrent kifejezés jelent meg, és azonnal elengedte a csuklómat.

-A francba! Ne haragudj, Zoey. Jesszusom, bocsáss meg! Nagyon fáj!

Idegesen tapogatni kezdte a testemet, mintha azt akarná kideríteni, nem tört-e el valamim. Ellöktem a kezét, és komoran ránéztem.

- Miért kérdezed, hogy fáj-e? Mi ütött beléd? Ez nekem túl durva.

Stark megtörölte az arcát.

- Nem vettem észre, hogy... nem tudom, miért... - Elhallgatott, vett egy nagy levegőt, és újra nekikezdett. - Ne haragudj. Nem tudtam, hogy fájdalmat okozok veled.

- Megharaptál.

Ismét végighúzta a kezét az arcán.

- Igen, akkor jó ötletnek tűnt.

- Fájt. - Megdörgöltem a nyakamat.

- Hadd nézzem.

Elvettem a kezem, hogy meg tudja nézni a nyakamat.

- Egy kicsit piros, de más baja nincs. - Lehajolt, és egy végtelenül gyengéd csókot lehelt rá. - Bocs, tényleg nem gondoltam, hogy ilyen erősen megharaptalak. Komolyan, Z.

- Pedig te voltál, Stark. És a csuklómat sem engedted el, amikor mondtam.

Stark sóhajtott egy nagyot.

- Oké, ne haragudj. Többet nem fordul elő. Csak annyira kívánlak, annyira fel tudsz izgatni...

Elhallgatott, mire befejeztem helyette a mondatot.

- ...hogyan képtelen vagy uralkodni magadon? Tényleg ezt akarod mondani?

- Nem! Dehogy! Zoey ezt te sem gondolhatod komolyan. A harcosod vagyok, a Védelméződ. Az a feladatom, hogy minden veszélytől megvédjelek.

- Ebbe te is beletartozol? - kérdeztem.

Találkoztam a tekintetünk. Zavarodottságot, szomorúságot és szerelmet láttam a szemében - őszinte szerelmet.

- Igen, magamtól is megvédelek, ha kell. Tényleg azt gondolod, hogy képes lennék bántani téged?

Felsőhajtottam. Miért csinálom ilyen nagy ügyet belőle? Végére is nem történt semmi tragédia. Elkapta a hév, megfogta a csuklómat, megharapott, és nem ugrott le rólam első szóra. Mégis mit vártam tőle, hiszen *pasi*. Hogy is van az a régi mondás? *Ha kereke vagy golyója van, akkor problémád lesz veled.*

- Zoey, komolyan beszélek. Soha nem tudnék fájdalmat okozni neked. Esküszöm, hidd el, hogy szeretlek, mindennél...

- Oké, csss. - Ujjamat a szájára tettem, hogy elhallgattassam. - Nem, nem gondolom, hogy képes lennél bántani. Fáradt vagy. Felkelt a nap.

Nehéz éjszaka áll mögöttünk. Mi lenne, ha aludnánk, és megegyeznénk abban, hogy nincs több harapdálás?

- Én benne vagyok. - Stark kitérte a karját. - Idebújsz?

Bólintottam, és odakucorodtam a mellkasához. Olyan volt az érintése, amilyen lenni szokott: erős, biztonságot adó és nagyon gyengéd.

- Mostanában rosszul alszom - vallotta be tétován, miután megpuszilta a hajamat.

- Tudom, egy ágyban alszunk, úgyhogy észrevettem. - Megpusziltam a vállát.

- Most nem kérdezed meg, nincs-e kedvem Sárkány Lankford- hoz járni terápiára?

- Sárkány ottmaradt. Nem tartott velünk - mondtam.

- Egyetlen professzor sem tartott velünk. Lenobia is a maradást választotta, pedig tudod, hogy ő száz százalékig mellettünk áll.

- Igen, de ő nem hagyhatta ott a lovakat, ide sehogy sem tudnánk lehozni őket. De Sárkány másmilyen. Megváltozott. Nem volt hajlandó megbocsátani Rephaimnek, noha Nüx gyakorlatilag felszólította rá. Éreztem, ahogy Stark bólint.

- Igen, igazad van, de valahol meg tudom érteni. Én sem bocsátanék meg a gyilkosodnak.

- Az olyan lenne, mintha én megbocsátanám Kalonának Heath meggyilkolását - mondtam halkán.

Stark közelebb húzott magához.

- Képes lennél rá?
- Nem tudom. Tényleg nem tudom... - Bizonytalanul elhallgattam. Oldalba bökött a könyökével.
- Ugyan már, Nekem elmondhatod. Egybefűztem az ujjainkat, és csak azután válaszoltam.
- A Túlvilágon, amikor, izé, *halott* voltál... - Alig bírtam rávenni magam, hogy kimondjam. - ...Nüx megjelent.
- Igen, ezt már mondtad. Kalonának törlesztenie kellett Heath meggyilkolásáért, ezért visszahozott engem az életbe.
- Igen, de azt nem mondtam, hogy Kalona teljesen érzékenyült Nüx színe előtt. Azt kérdezte tőle, megbocsát-e neki valaha.
- És erre mit felelt az Istennő?
- Azt mondta, akkor kérdezze meg újra, ha méltó lesz a bocsánatára. Ami azt illeti, Neferetnek is valami hasonlót mondott ma este. Stark felhorkant.
- Nem szívesen lennék Neferet vagy Kalona helyében.
- Nem mondd - vigyorogtam rá. - Egyébként meg nem akarok úgy tenni, mintha istennő lennék, de Kalonával kapcsolatban nagyjából én is ugyanazt tudom mondani, mint Nüx Neferetnek. A valódi megbocsátás ritka ajándék, amit ki kell érdemelni, és addig nem kell Kalona miatt aggódnom, amíg nem lesz méltó rá, márpedig nem úgy tűnik, hogy ez a közeljövőben bekövetkezik.
- De Rephaimet szabadon engedte. - Hallottam a hangján, hogy még mindig nem tudja, hogyan viszonyuljon ehhez az ügghöz. Meg tudtam érteni. Én is hasonló cipőben jártam.
- Én is gondolkodtam már rajta, és arra jutottam, hogy Kalonának valamilyen módon érdekében állt elengednie Rephaimet - mondtam.
- Vagyis jobb lesz, ha szemmel tartjuk Rephaimet - bólintott Stark. - Ezt Stevie Rae-nek is elmondod?
- Igen, de ő fülig szerelmes belé. Stark ismét bólintott,
- És a szerelem néha elhomályosítja a tisztánlátást. Elhúzódtam tőle egy kicsit, hogy a szemébe tudjak nézni.
- Ezt tapasztalatból mondd?
- Nem, nem, dehogy - felelte gyorsan, és ajkán megjelent a jól ismert gunyoros félmosoly. - Nem tapasztalat, csak megfigyelés. - Gyengéden

megfogta a vállam, én pedig hagytam, hogy ismét magához húzzon. - Ideje aludni. Tedd le a fejed, 'sszony, hadd pihenjek.

- Kísértetiesen hasonlítasz Seorasra. - Felnéztem rá, és ingatni kezdtem a fejem. - Ha te is fehér kecskeszakállat növesztesz, ki foglak rúgni.

Stark megsimogatta az állát, mintha komolyan elgondolkodna a lehetőségen.

- Nem rúghatsz ki. Életem végéig szól a szerződés.

- Akkor nincs több csókolózás.

- Nincs szakáll, megdumáltuk - vágta rá vigyorogva.

Visszamosolyogtam rá, és közben arra gondoltam, mennyire örülök, hogy „élete végéig szól a szerződése”, és hogy ez remélhetőleg azt jelenti, jó sokáig végzi még a „dolgát”.

- Aludj el nyugodtan, én még kicsit ébren maradok. - Két kezembe fogtam az arcát. - Most én leszek a te Védelmeződ.

- Köszönöm - mondta komolyabban, mint vártam. - Szeretlek, Zoey Redbird.

- Én is szeretlek, James Stark.

Stark lehajtotta a fejét, és belecsókolta a tenyerembe, ahol az Istennő tetoválása volt. Azután behunyta a szemét, a teste ellazult, én pedig sűrű, barna haját simogatva egy pillanatra eltűnődtem, vajon kapok-e újabb tetoválásokat Nüxtől, és ha igen, mikor? Amíg a Túlvilágon voltam, elvette tőlem a Jeleket - legalább is a barátaim azt mondták -, de aztán visszakaptam őket, amikor visszatértem a testembe. Lehet, hogy az Istennő befejezte a testem díszítését, és több tetoválásra már nem számíthatok? Próbáltam eldönteni, hogy ez jó dolog-e vagy sem, de a szemhéjam hirtelen annyira elnehezült, hogy képtelen voltam nyitva tartani. Stark már mélyen alszik, gondoltam, talán én is pihenhetek egy kicsit...

Különösek az álmok. Éppen azt álmodtam, hogy Supermanként repülök az égen - előrenyújtott kézzel, mint Christopher Reeve azokban a régi filmekben, a háttérben szól a zene... Aztán hirtelen minden megváltozott.

A zene elhallgatott, és meghallottam anyám hangját.

- Meghaltam! - mondta.

- Igen, Linda, meghaltál - válaszolta Nüx azonnal.

Elszorult a torkom. *Ez csak egy álom. Ez csak egy rossz álom!*

Nézz ide, gyermekem. Azt akarom, hogy tanúja légy annak, ami

történik. Amikor az Istennő hangja megszólalt a fejemben, azonnal tudtam, hogy a valóság beszivárgott az álmok birodalmába.

Nem akartam. Egyetlen porcikám sem kívánta, mégis megtettem, odanéztem.

Nüx birodalmának bejáratát láttam magam előtt. Ugyanaz a végtelen Sötétség vett körül mindent, mint amibe fejest kellett ugranom, hogy visszaszerezsem a lelkem. Aztán egy kőből készült boltívet pillantottam meg, aminek a túloldalán Nüx mágikus erdeje terült el. Az erdő bejáratánál annak a kívánságfának a hasonmása állt, amelyre Skye szigetén Starkkal felkötöttük az álmainkat azon a csodálatos napon.

A Túlvilág kapujánál Nüx állt, vele szemben pedig az anyám.

- Anya! - kiáltottam, de sem ő, sem az Istennő nem hallották a hangomat.

Légy tanúja, gyermekem.

Följük lebegtem, és némán figyeltem, miközben könnyek csorogtak az arcomon.

Anyám hosszasan bámult az Istennőre, mielőtt ijedt hangján megszólalt:

- Szóval Isten egy lány, vagy bűneim miatt a pokolra jutottam?

Nüx elmosolyodott.

- Itt nem foglalkozunk a múltban elkövetett bűnökkel. Itt a Túlvilágon csak a lélek a fontos, és az, hogy mit hordoz magával: a Fényt vagy a Sötétséget. Ennyire egyszerű.

Anyám az ajkába harapott, aztán megkérdezte:

- És az enyém melyiket hordozza magával, a Fényt vagy a Sötétséget?

Nüx mosolya nem halványult el.

-Te mondd meg, Linda. Melyiket választottad?

Elszorult a szívem, amikor láttam, hogy anyám elsírja magát.

- Azt hiszem, egészen mostanáig a rossz oldalon álltam.

- Nagy különbség van a gyengeség és a gonoszság között - mondta Nüx.

Anyám bólintott.

- Gyenge voltam. Pedig nem akartam az lenni. Az életem olyan volt, mint egy hegyről legördülő hógolyó, és maga alá temetett a lavina. De a végén legalább megpróbáltam. Ezért mentem anyám házához. Újra a saját kezembe akartam venni az életem, helyrehozni a kapcsolatomat a lánnyal, Zoey-val. - Elhallgatott, és hirtelen elkerekedett a szeme. - Te Zoey Istennője vagy, Nüx.

- Az vagyok.
- Ó, akkor egy nap Zoey is itt lesz majd?
Magam köré fontam a karomat. *Szeretett engem. Anya tényleg szeretett engem.*
- Igen, bár remélem, hogy csak sok-sok év múlva.
Anyám tétován megkérdezte.
- Megvárhatom itt?
- Igen. - Nüx széttárta a karját, és így szólt: - Üdvözöllek a Túlvilágon, Linda Redbird. Hagyj hátra minden fájdalmat és a megbánást, csak a szeretetet hozd magaddal. Csak a szeretetet.
Azzal Nüx és anyám eltűntek egy vakítóan éles villanásban. Az ágy szélén feküdve riadtam fel, két kézzel átkarolva tartottam magam, és keservesen zokogtam.
Stark azonnal felébredt.
- Mi az? - Odaugrott hozzám, és átölelt.
- A-anyám. Me-meghalt - zokogtam. - T-tényleg szeretett engem.
- Hát persze, hogy szeretett, Z, persze, hogy szeretett.
Behunytam a szemem, és hagytam, hogy Stark megvigasztaljon.
Kisírtam magamból minden fájdalmat és megbánást, míg nem maradt más, csak a szeretet. Csak a szeretet.